

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/15 • 23 Nisan 2000 • 5 DM.

**Sendika ağalarının
barikatlarını aşalım!**

**Şalterleri indirelim!
Devrimci şiarlarla
1 Mayıs'ta
alanlara çıkalım!**

İÇİNDEKİLER

1 Mayıs'ta alanlara!	4
Sahte sendika yasasına hayır!	
İhanete geçit yok!	5
Düzenin gündemi ve 1 Mayıs	6
1 Mayıs'ta kavga alanlarına!	7
2000 1 Mayıs'ına doğru	8
Sınıf hareketi	11-13
TUYAB açıldı.	14
Zindanlar	15
Parti amblemi üzerine (Orta)	16-17
Geçici başarının gizledikleri	18-19
"Genel af" tartışmasının arkası	20
Zindanlar	21-23
Uluslararası hareket.	24-27
Komünist militanlardan parti programı üzerine	28-29

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı: 2000/15 • 23 Nisan 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83
e-mail: kb1@turk.net
Web: http://kizilbayrak.cjb.net

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Karanfil Sok. No:17/17
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 419 18 32

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü CHP İl Başk.yanı No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

**Gazetene sahip çık!
Abone ol! Abone bul!**

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM
Fatma ÜNSAL adına,
* Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.
* TL için: 0079219-2
* DM için: 3002991-8
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi
ektedir.
* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* DM için: 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım.

Kızıl Bayrak'tan...

1 Mayıs iki dünyanın, emek ve sermaye dünyasının karşı karşıya geldiği bir gün. Ancak görülen o ki, 1 Mayıs'ın bu özünü tek bir güne sıkıştırmak da mümkün değildir. Yaşadığımız günler bunun somut örneklerini vermektedir.

Her iki kesim de, bugünlerde 1 Mayıs'a hazırlanmakta. İşçi ve emekçiler, bu birleşik mücadele günlerine yine mücadele ile hazırlanırken, sermaye sınıfı da kendine yakışanı yapıyor. 1 Mayıs'lardan duyduğu korkuyu hergün ortaya koyuyor. En küçük kıpırdanış karşısında tedirgin bir saldırganlık gösteriyor. İşçi-emekçi hareketinin dinamiklerini, Mayıs öncesi elinden geldiğince yıpratmaya-zayıflatmaya çalışıyor.

* IMF'nin kuruluş yıldönümünde İstanbul'da düzenlenen anti-emperyalist gösteri, İstanbul polislerinin tam bir seferberliği ile karşılandı. Gösterici sayısının yüz katından da fazla bir polis gücüyle işgal edilen sokaklarda üç kişinin bir araya gelmesi engellenmeye çalışıldı. Tüm bu önleme rağmen bir araya gelmeyi başaran kırkar-ellişer kişilik gruplar da, daha yürüyüşün başında azgın bir terörle dağıtıldı, onlarca eylemci gözaltına alındı.

Gözaltına alınanlardan, iki Kızıl Bayrak çalışanı, gözaltına alındıkları 17 Nisan Pazartesi gününden, 20 Nisan Perşembe günü geç saatlere kadar sudan gerekçelerle alıkonuldular.

* Kafatasçılığını deprem yıkımı sırasında en iğrenç biçimde sergilemiş bulunan faşist Sağlık Bakanı'nun kadrolaşma çalışmalarının da etkisiyle, sağlık emekçileri üzerindeki terör her geçen gün artıyor. SES üyesi Dr. Ahmet Tellioglu'nun İstanbul'da



tutuklanmasından sonra, şimdi de Ankara'da 8 SES üyesi sorgusuz-sualsiz gözaltına alınmış bulunuyor. Alıkonulma gerekçesi hakkında bir açıklama ihtiyacı dahi duymayan Ankara polislerinin bu pervasızlığının kırılabilmesi, kuşkusuz, sağlık emekçilerinin toplu bir eylemine bakıyor.

Sistemin giderek dozajı artan zoru karşısında kitlelerin geri çekilebileceği bir adım dahi yer kalmadığı ise çok açık. Ancak, sistemin de esneme payı kalmamıştır. Bu nedenle ilerleyen günlerde çatışmanın daha da sertleşmesi kaçınılmazdır. 1 Mayıs'ı bu çatışmanın doruğu yapmak ve işçi-emekçiler cephesinin zaferiyle

taçlandırmak ise boynumuzun borcudur.

1 Mayıs öncesi gerçekleşen her eyleme en geniş katılımı sağlamak için uğraşmak, yöneltilen her saldırıya en sert yanıtı vermek, grev, direniş gibi mücadele mevzileriyle dayanışmayı yükseltmek, 1 Mayıs hazırlığının en temel alanlarıdır. Mücadele adım adım örülüp yükseltilerek 1 Mayıs'ta doruğuna çıkarılmalıdır.

1 Mayıs öncesinde bir başka sayı çıkarmayacak, özel sayıyla yetineceğiz ve bir sonraki sayımız, 1 Mayıs'ı takip eden Cumartesi günü bayilerde olacaktır. Bu sayı 1 Mayıs yazılarının yoğunluğundan dolayı değerlendirmeye alamadığımız çok fazla yazı oldu. Bunları da, güncelliklerini korudukları oranda sonraki sayılarımızda değerlendirmeye çalışacağız. Şimdiden duyurur, alanlarda buluşmak dileğiyle tüm okurlarımızın birlik, mücadele ve dayanışma gününü kutlarız.

Çıktı! kitapçılarda...

TKİP, dünyada ve Türkiye'de başarı ve yenilgilerle dolu zengin bir devrimci tarihin mirasıdır. Bu program, Marks ve Engels tarafından temelleri atılan ve Lenin tarafından geliştirilen bilimsel sosyalizmin 150 yıllık birikimi üzerinde yükselmekte, proletar devrimler çağını başlatan Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin teorisini ve pratiğini beslemektedir. Türkiye'nin devrimci teorik ve pratik mirasının bilimsel temellere dayalı eleştirel bir sentezi olan bu program, modern revizyonizme, sosyal-reformizme ve küçük-burjuva halkçılığına karşı yürütülen ilkeli bir mücadelenin ürünüdür.

Bu program, insanlığı, uygarlığı ve doğayı yıkıma sürükleyen emperyalist-kapitalist dünya düzenine karşı, Türkiye topraklarından yükseltilen devrimci bir savaş bayrağıdır. Türkiye'nin çürümüş ve kokuşmuş kapitalist sömürü ve zulüm düzenine, onun gerisindeki uluslararası emperyalizme karşı militan bir savaş ilanıdır.

TKİP, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerini, proletarya devrimini ve sosyalizmden yana herkesi, bu programla yükseltilen bayrak altında birleştirmeye, burada tanımlanan amaçlar ve hedefler uğruna savaşılmaya çağırır.

"Komünistler kendi görüşlerini ve amaçlarını gizlemeye tenezzül etmezler. Hedeflerine ancak şimdiye kadarki tüm toplum düzeninin zorla yıkılması yoluyla ulaşabileceğini açıkça ilan ederler. Varsın egemen sınıflar bir komünist devrim karşısında titressinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecekleri bir şeyleri yok. Kazanacakları bir dünya var."

"Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!"



ISBN 975-7271-26-8

Fiyatı: 1.000.000 TL.

Türkiye Komünist İşçi Partisi Program Tüzük



EKSEN YAYINCILIK

İnisiyatifi bürokratlara bırakmayalım! 1 Mayıs'ı devrimci taleplerimizle sahiplenelim!

Önce alan-salon tartışmasıyla bölündüler. Türk-İş ve Hak-İş 1 Mayıs kutlamalarının dışında kalacağı izlenimi bıraktı. DİSK ve KESK alan kahramanlığına soyundu. Ancak fazla zaman geçmeden, alanlarda kutlama için birlikte başvuracaklarını açıkladılar. İlk açıklama ile nabız yoklamışlardı. Bu tutumun taban inisiyatifini geliştirecek bir boşluk yaratacağını anlar anlamaz geri çark ettiler. Hareketin önünde barikat olarak durmalarının çok daha yararlı olacağını ya farkettiler, ya da farkettilerdi. Yararın sınıf için değil, sermaye için olduğu artık biliniyor.

Sözde bir Emek Platformu oluşturmuş bulunan bu konfederasyonlar, tam da 1 Mayıs'ı karşılayan günlerde, alanlara hangi taleplerin taşınması gerektiğiyle uğraşacaklarına, yüzeysel bir alan-salon tartışmasıyla ayrışıyorlar. Birileri gidip ESK'da İMF-TÜSIAD'ın "istikrar programı"na destek verdiklerini açıklıyor, diğer ikisi "alan" kahramanlığı yapıyor, ama kendi üyelerini dahi "iş bırakarak alanlara çıkma"ya çağırıyor. Şimdi ise, hep beraber başvuru yapacaklarını söylüyorlar. İşçi sınıfı ve emekçilere karşı saldırısında, sermayeye böylesine açıktan destek verenlerin, 1 Mayıs gibi bir mücadele gününde sınıfın "önüne düşme" telaşına girmeleri kaygıyla karşılanmalıdır. Çünkü 1 Mayıs tam da işçi ve emekçilerin sermayenin saldırılarına karşı güçlerini birleştirecekleri, dayanışmayı yükseltecekleri ve mücadeleyi alevlendirecekleri bir gündür. Bu ise hareketin önüne bu amacı taşıyanların geçmesini gerektirir, karşı tarafa hizmet edenlerin değil.

Oysa Türk-İş ve Hak-İş açık beyanlarıyla, DİSK ve KESK ise tüm tersi açıklamalarına rağmen, edilgenlikleri, pasiflikleri, uzlaşmacılıklarıyla sermayenin aleti haline gelmiş bulunuyorlar. Doğrusu sermaye sınıfı ve devleti bu aleti bugüne dek çok iyi kullandı. Deprem yıkımında, mezarda emeklilik ve tahkimin yasalaştırılmasında, özelleştirme saldırısında, her TİS'te ve asgari sefalet ücretinin saptanmasında... Hiç kuşkusuz, her 1 Mayıs'ta olduğu gibi, bu 1 Mayıs'ta da kullanacak.

İster gönüllü ve etkin biçimde, isterse edilgenlikleri nedeniyle olsun, konfederasyonların 1 Mayıs'ı sermayeye peşkeş çekmesi engellenmelidir. Sermayenin konfederasyonlar üzerinden 1 Mayıs'ı denetlemesini engellemenin yolu ise, alanlara örgütlü olarak çıkmaktan geçiyor. Ancak, örgütlü olarak zaptedilen alanlara, sınıfın temel talepleri de taşınabilmelidir. Bu amaçla, kimi illerde oluşturulmuş bulunan işçi-emekçi platformları da 1 Mayıs'a etkin bir müdahalenin aracına dönüştürülebilmelidir. Mümkün olan her yerde, konfederasyonlardan önce yerel platformun başvuru yapması, başvuru yapılmış olan yerlerde ise gösteriye platform olarak katılmanın ve müdahalenin organizasyonuna gidilmesi gerekiyor.

Ne yazık ki, İstanbul'da bunun bir imkanı şimdiden boşa çıkarılmış durumda. Üstelik sınıf ahlakı da çiğnenerek... Çıkışı, açıklamaları, Temsilciler Kurulu kararları vb. ile, sınıf içinde ilerici-devrimci bir platform olarak kendini duyuran İstanbul Emek Platformu, tam da 1 Mayıs yaklaşış, "tabanın örgütlü birliği" konusundaki iddialarını somutlamaya sıra geldiğinde, iddiasızlaşmaktan, konfederasyonlara eklemekten hiç sıkıntı duymadı. 1 Mayıs bildirisinde yer alan, "tüm emekçileri ve ezilenleri Emek Platformu'nda biraraya

getirerek, 1 Mayıs günü 1 Mayıs alanlarında talepleriyle yer almaya" hazırlama yazılı çağrısını üç gün sonra yok sayıp, 1 Mayıs'a platform olarak katılmayacağı açıklaması yaptı. İki gün sonra yaptığı basın açıklamasında ise, her ikisini de yok sayan genel ifadelerle durumu idare etmeye çalıştı.

Gelişmeler ve örnekler, sadece sendikalarındaki bürokratik çürümenin nerelere kadar yayıldığını, ilerici-demokrat, hatta "devrimci" alt kademe yöneticilerin dahi bu çürümeden nasıl nasiplendiğini gösteriyor. Aynı zamanda, çürümenin yapısal olduğunu, müdahalenin de kişilere değil, kurumlara yapılması gerektiğini...

Artık İstanbul'da işçi ve emekçilerin 1 Mayıs alanlarına temel taleplerini taşıyabilmesi, tümüyle bölgesel işçi-emekçi inisiyatiflerine kalmış bulunuyor. Yapılacaklar, fabrikalarda, havzalarda, bölgelerde oluşturulan 1 Mayıs platformları üzerinden yapılmalı ve bunlar arasında sağlanacak koordinasyonla ortak tutum gösterilebilmelidir. Bir kez daha vurgulamakta yarar var; işçi-emekçi platformları 1 Mayıs'a nasıl katılacağıyla değil, nasıl müdahale edileceğiyle ilgilidir. Platform toplantılarında, hangi taleplerin hangi araç ve yollarla alana taşınacağı, bürokratik denetim ve engelleri aşmak için neler yapılabileceği tartışılmalıdır. Sorun bu şekilde ortaya konduğunda, katılma biçiminin çok çeşitli olabileceği/olması gerektiği kendiliğinden ortaya çıkacaktır.

1 Mayıs'ın başarısı, işçi-emekçi kitlelerin temel talepler etrafında ne kadar birleştirilebildiğine, bu taleplerin ne kadar güçlü yükseltilebildiğine bağlıdır. Kuşkusuz 1 Mayıs gösterilerinin, hareketin Mayıs sonrası seyrine ne düzeyde etkide bulunacağı da önemlidir. Ancak olumlu bir etki başarılı bir kutlamanın ürünü olabileceği için, 1 Mayıs'a verilen önem, aslında sınıfa ve sınıf hareketine verilen önem anlamına gelmektedir. Sermayenin tüm saldırı hedefleri birer savunma ve karşı-saldırı zemini yapılmalıdır. Kimi sendikaların özelleştirme saldırısı karşısındaki pasif savunmacı tutumunun mahkum edilmesi ve aşılması da ancak böyle mümkün olabilecektir.

Sendikal cephede bir mücadele görüntüsü çizen sendikaların hemen tümü, yıllardır bu pasif savunma hattında kulaç atıyor. Ancak bir fersah yol alınmadığı gibi, mevziler bir bir kaybediliyor. Tüm özelleştirme uygulamaları, mezarda emeklilik ve tahkim, asgari ücret ve sefalet zamları, sıfır zam dayatılan TİS'ler, vb. savunma çizgisiyle hiçbir hakkın savunulmadığının son bir yıldaki kanıtlarıdır. Sadece yeni hakları kazanılması değil, kazanılmış hakların korunması dahi, dışarıya bir mücadele gerektirmektedir.

Öncelikle düşünce düzeyinde pasifliğin aşılması gerekiyor ki, bu eyleme de yansıtılabilsin.

Örneğin, özelleştirme konusunda sendikaların



"halkın malı" edilgen sloganını kitleler nezdinde mahkum etmenin yolu, özelleştirme kapsamındaki her alana ilişkin sınıfsal taleplerin yükseltilmesidir. Sağlıkta özelleştirmeyi engellemenin yolu, tüm çalışanlara parasız sağlık hizmeti istemektir. Sigorta kurumlarının tasfiyesi SSK'nın mülkiyetini hatırlatmakla engellenemez. Tüm ücretli emekçileri kesen, dolayısıyla en geniş kitleleri harekete geçirmeye uygun olan "genel sigorta" talebinin yükseltilmesi gerekir. Kaldı ki, sendikalar üzerinden yürütülen "halkındır" reformist kampanyası gerçeklerin de inkarı üzerine kuruludur. Bu düzende devlet de, devlet mülkiyeti de kapitalist sınıfa ait olduğuna göre, sorunun bu şekilde konulması, devletin kapitalist niteliğini gizleme boş çabası dışında bir anlam ifade etmemektedir.

Özelleştirmeler engellenmelidir; çünkü işsizleştirmenin, örgütsüzleştirmenin, yoksullaştırmanın, hak gasplarının aracı olarak kullanılmaktadır. Özelleştirmeler engellenmelidir; çünkü yüzelli yıllık mücadelenin tüm kazanımlarını ortadan kaldırmanın aracı yapılmaktadır. Özelleştirmeler engellenmelidir; çünkü yarın işçi sınıfı iktidarının temel dayanakları olabilecek dev kombinalar parçalanmaktadır. 1 Mayıs alanlarına taşınması gereken işte bu bilinçtir, ki Mayıs sonrası satışlarda dışarıya direnişlere dayanak olsun, yol göstereyin.

Bu bilincin bazı kesimlerde epeyce olgunlaştığı biliniyor. Kamu hizmet sektörlerinde yıllardır "parasız sağlık, parasız eğitim" talebi dillendiriliyor. Sağlıkta özelleştirmeye paralel gerçekleştirilmeye çalışılan sosyal sigorta kurumlarının tasfiyesi (özelleştirilmesi) saldırısına karşı yükseltilecek; "Tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık, kaza, yaşlılık vb.). Sigorta primlerinin devlet ve işveren tarafından ödenmesi. Sosyal sigorta kurumlarında işçi ve emekçi denetimi" talebi de, tıpkı "parasız sağlık", "parasız eğitim" talebi gibi, en geniş kitleleri kucaklayacak, mücadelede birleştirecek bir işleve sahip olacaktır.

Saldırıya uğrayan tüm haklar ve mevziler için "saldırıya karşı saldırı" ya da sermayenin karşısına daha fazla hak talebiyle çıkmak, bu yılki 1 Mayıs'ın ana gündemi haline getirilmelidir. Talepler 1 Mayıs alanlarında ne denli yaygınlaştırılabilir, ne kadar fazla kitleye ulaştırılabilirse, alan üzerindeki bürokratik hakimiyet o denli bozulabilecek, mücadelenin Mayıs sonrası seyrine de kalıcı etkiler bırakılabilecektir.

İMF-TÜSİAD yıkım programlarına, emperyalist boyunduruğa, demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluğa karşı

1 Mayıs'ta alanlara!

1 Mayıs, işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günüdür.

Tam 114 yıl önce 8 saatlik işgünü için Amerika işçi sınıfının can pahasına yükselttiği mücadele bayrağı ilk günkü kızılıyla 1 Mayıslarda enternasyonal proletaryanın ellerinde dalgalanıyor. Her yıl 1 Mayıs, sermayenin dünyasına karşı, milliyet ve din farkı gözetmeksizin emeğin dünyasının mücadelelerine tanıklık ediyor.

Emperyalist kapitalist sistem insanlığın yıkımını pervasızca derinleştiriyor. Sayıları milyarları bulan işçi ve emekçiler açlık ve sefaletin girdabında yaşıyor. Bir emperyalist tekelin bir yıllık kârı tüm kara Afrika'nın gelirine eşit. Öte yandan eşitsizliğin, açlığın, sefaletin hüküm sürdüğü sermaye dünyasının egemenlerinin yüreğindeki korku giderek büyüyor. Açlık ordusunun ayağa kalkıp sömürü dünyalarını yıkması kabusuyla yatıp kalkıyorlar. Bu nedenle "Kapitalizm öldürür!" şiarlarıyla Seattle'da, Davos'ta, Washington'da alanlara çıkan işçi ve emekçilere vahşice saldırıyorlar.

Sermaye düzeninin mezara gömüldüğü, insanın insan tarafından sömürülmediği, dünya halklarının eşitlik ve özgürlük içinde yaşadığı sosyalizmin güzel günlerine olan inancı büyütme için tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de işçi sınıfı alanlara çıkacak.

Sermaye düzeni çürümüştür!

Her alanda emperyalizme kölece bağımlıdır!

Sermaye iktidarı ülke topraklarını emperyalistlerin emrine vermiştir. Türkiye, ABD emperyalizminin bir eyaletine dönüşmüştür. Sermaye devletinin ekonomik ve mali politikalarını on yıllardır IMF belirliyor. Emperyalist tekellerin kasaları iyice şişsin diye en kârlı KİT'leri haraç-mezat peşkeş çekiyorlar. Her yıl katlanan borçları ödemek için sermaye devleti işçi ve emekçilere sefalet ücretlerini dayatıyor, emekçi köylüye sübvansiyonu kaldırıyor, SSK'yı tamamen tasfiye etmek istiyor.

ABD emperyalizminin dış politikası ile sermaye devletinin dış politikası arasında esasta herhangi bir farklılık bulunmuyor. Türk devleti ABD'nin bölgesel çıkarları doğrultusunda onbinlerce işçi ve emekçinin katledilmesine yolaçacak maceralara yöneliyor.

Sermaye devletinin iç politikasını da doğrudan CIA yönlendiriyor. Kimin cumhurbaşkanı, başbakan, genelkurmay başkanı olacağı CIA'nın onayıyla kesinleşiyor. Sermaye medyasının önemli köşelerinde kiralık yazarlık yapabilmek bile CIA'nın olurluğunu almakla mümkün olabiliyor.

Emperyalist köleliğe karşı sesimizi yükseltmek için "Emperyalist kurumlarla yapılan gizli-açık tüm kölelik anlaşmaları iptal edilsin!", "Avrupa Birliği'ne hayır!", "Gümrük Birliği'ne hayır!", "Emperyalistlerin ekonomik çıkarlarının bekçisi IMF defolsun!", "Borç ödemeleri durdurulsun!" talepleriyle 1 Mayıs'ta alanlara çıkalım! Bu ülkenin emperyalistlerin çiftliği olmadığını, işçi ve emekçilerin bu ülkeye sahip çıkacağını haykıralım!

Sermaye düzeni işçi ve emekçilere iktisadi-sosyal yıkımı dayatıyor

Sermaye devleti işçi ve emekçilere dönük tarihinin en pervasız saldırısına girişmiştir. Bu saldırının altında IMF-TÜSİAD'ın imzası var. Emperyalist tekellerin bir

avuç işbirlikçi tekelci sermayedarin sefahati daha da artsın diye, işçi ve emekçilere acımasız bir yıkım dayatılıyor.

İMF özelleştirmelerin hızlandırılmasını, taşeronlaştırma, esnek çalışma, sendikasılaştırma ve işsizliğin işçi sınıfına dayatılmasını; kamu emekçilerine sefalet ücretlerinin, işgüvencesinden yoksunluğun, sahte sendika yasasının kabul ettirilmesini; emekçi köylülüğün tarım ve hayvancılık yapamaz hale getirilmesini; sosyal güvenliğin tamamen tasfiyesini, eğitimin ve sağlığın paralı hale getirilmesini istiyor.

Sermaye devletinin varlık nedeni işçi sınıfı ve emekçilerden alıp burjuvaziye vermektir. Bütün değerleri yaratan, bu ülkenin gerçek sahibi işçi ve emekçilerin her geçen yıl gelirlerden aldığı pay düşüyor. Nüfusun mutlu azınlığını oluşturan patronlar tüm gelirlerin %70'ine el koyuyorlar. Açlık sınırı altında yaşayan 35 milyon işçi ve emekçiye düşen pay ise yalnızca %15.

Milyonlarca işçi ve emekçi işsizliğin, sefaletin, açlığın girdabında kıvrılırken, işsiz ordusunu daha da büyüten yeni özelleştirmeler gündeme getiriliyor.

İşçiler, emekçiler!

"İMF-TÜSİAD saldırı paketlerine hayır!", "Krizin faturasını kapitalistler ödesin!", "Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, sefalet ücretlerine, esnek üretime, sahte sendika yasasına hayır!", "Tüm çalışanlara grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı!", "Mezarda emeklilik yasası iptal edilsin!", "Herkese ücretsiz sağlık hizmeti, ücretsiz eğitim hakkı!", "İnsanca yaşanabilir bir ücret!" taleplerini yükseltmek için 1 Mayıs'ta alanlara çıkalım! Bu ülkenin gerçek sahibi olarak, sermayenin dizginsiz sömürüsüne, çocuklarımızın geleceğinin karartılmasına dur diyelim.

Sermaye düzeninde demokratik hak ve özgürlüklerin kısıntısı yoktur!

Sömürü düzeni, çeteleşmiş devlet aygıtının baskı ve zoruyla ayakta durabiliyor. Sınırsız sömürü politikaları, dizginsiz baskı ve katliamları eşliğinde yürürlüğe konuluyor.

İşçi ve emekçilerin ilerici devrimci tüm kesimlerinin, hak ve özgürlükler için verdiği mücadelenin karşısına sermayenin baskı ve zulüm aygıtı olan devlet dikiliyor.

Çeteler, işkenceciler, mafya bozuntuları kollarını sallaya sallaya gezerken, emekten yana, özgürlük ve eşitliğin hüküm sürdüğü bir dünya için mücadele eden işçi ve emekçiler, emeğin kurtuluş mücadelesinin öncüsü devrimciler işkenceden geçiriliyor, zindanlara tıkalıyor, DGM'lerde yargılanıyor, ağır cezalara çarptırılıyor. Devrimci tutsaklara F tipi cezaevleri dayatılıyor.

Öğrenci gençlik parasız bilimsel eğitim için mücadele ediyor. Geleceğinin karartılmak istenmesine karşı tepki gösteriyor. Çetelerini meclise gönderen faşist devlet, gençleri demir parmaklıklar ardına atıyor.



Sendikal hak ve özgürlükler mücadelesi veren kamu emekçileri disiplin cezalarıyla, sürgün ve kıyımlarla yıldırılmaya çalışılıyor. "Sahte sendika yasasına hayır!", "Grevli, TİS'li sendika hakkı!" şiarlarını haykıran kamu emekçileri, sermaye devletinin köpeklerinin saldırısıyla yıldırılmaya çalışılıyor.

Kürt halkı üzerindeki imha ve inkara dayalı terör kesintisiz sürdürülüyor.

İşçiler, emekçiler, gençler!

"MGK, MİT, kontr-gerilla, özel tim dağıtılsın!", "DGM'ler kaldırılınsın!", "Sınırsız söz, basın, gösteri ve örgütlenme özgürlüğü!", "Hak grevi, dayanışma grevi, genel grev hakkı!", "Tüm çalışanlara grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı!", "F tipi cezaevleri kapatılınsın!", "Zindanlar yıkılınsın, tutsaklara özgürlük!" taleplerini haykırmak için 1 Mayıs'ta alanlara çıkalım. 1 Mayıs'ı demokratik hak ve özgürlüklerimizi haykırdığımız bir güne dönüştürelim!

Sermaye düzeni Kürt halkının özgürlük mücadelesinin düşmanıdır!

Sermaye devleti Kürt halkının en doğal ve meşru hakkı olan özgürce geleceğini belirleme hakkını yok sayıyor. Teslim alarak Kürt halkının özgürlük umudunu boğmak istiyor.

Sermaye düzeni, kardeş Kürt halkına zulüm ve ulusal köleliği dayatıyor. Ulusal varlığını dahi inkar ediyor. Kirli savaşta binlerce köy boşaltıldı. Yargısız infazlar, faili belli cinayetler sonucunda binlerce Kürt genci ve emekçisi katledildi. Tüm bunlar, "vatanın bölünmez bütünlüğü" adına yapıldı. O vatan ki, ekonomi politikalarını emperyalistlerin çıkarlarının bekçisi IMF yönetiyor. Dış politikasını Beyaz Saray belirliyor. İç politikası CIA'dan soruluyor. Bölünmez bütünlüğünden bahsedilen vatanı bizzat kendileri satışa çıkarıyorlar.

Şimdi teslimiyetçilerden güç alan sermaye devleti Kürt halkının özgürlük umudunu tüketmek istiyor.

İşçiler, emekçiler, gençler!

"Kürt halkına özgürlük!", "Korucu çeteleri dağıtılsın!", "Herkese anadilde eğitim hakkı, tüm dillere hak eşitliği!", "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" taleplerini haykırmak için 1 Mayıs'ta alanlara çıkalım! "Eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik!", "Çözüm devrimde, sosyalizmde!" şiarlarını haykıralım!

1 Mayıs'ı sendika ağalarının barikatını aşmanın, mücadeleyi kendi ellerimizde yükseltmenin basamağına çevirelim!

1 Mayıs'ta iki sınıf, iki dünya karşı karşıya geliyor. Sermaye iktidarı 1 Mayıs'ta tüm uşaklarını işçi sınıfına karşı seferber ediyor. Bunların başında da sermayenin

hançerini işçi sınıfının sırtından eksik etmeyen sendika ağaları geliyor. Ama sendika ağasını, sermayenin sıradan bir devlet bürokratu, basit bir emir kulu olarak görmemek gerekiyor. Bunlar işçi sınıfının kanını sülük gibi emerek, sendikaları soyup soğana çevirerek, koltuklarını birer kazanç kapısına dönüştürerek, kendileri de sermaye sınıfının bir parçası haline gelmişler.

1 Mayıs'ın devrimci sınıf kavgası günü olarak takvimlerden silinmesi, işçi sınıfının bilincinden ve eyleminden kazınması, sermayenin olduğu kadar sendika ağalarının da en büyük isteği. Çünkü bilinçlenmiş, örgütlenmiş, birlik, mücadele ve dayanışmasını geliştirmiş bir işçi sınıfı, sendika ağalarının hakimiyetine de hayat hakkı tanımayacaktır. Sendika ağaları, işçi sınıfı kitleleri örgütsüz, bilinçsiz, eylemsiz olduğu sürece sendikaların başında kalabilirler. Ancak bu koşullarda sermaye ile kolkola işçi sınıfının kanını emmeye devam edebilirler.

Bu yüzden sendika ağaları 1 Mayıs'a yönelik olarak görevlerini sadece sermayenin uşağı oldukları için değil, kendi dolaysız çıkarları için de canla başla yerine getirecekler. Onlardan işçi sınıfının mücadelesi yararına bir beklenti içinde olmak boşunadır.

Bu görevi yerine getirmek için neler yapacaklar? 1 Mayıs'ı, işçi sınıfının bilincinden ve eyleminden kazınmaya çalışacaklar.

1 Mayıs'ı işçi sınıfının bilincinden kazınmaya çalışacaklar. 1 Mayıs'ın gerçek içeriğini, sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm kavgası günü olduğunu unutturmaya çalışacaklar. Onlar bunu sadece 1 Mayıs arifesinde değil, yılın 365 günü, sınıf işbirlikçisi söylemleriyle, "toplumsal uzlaşma", "sosyal barış", "ülke çıkarları" telkinleriyle yapıyorlar.

1 Mayıs'ı işçi sınıfının eyleminden kazınmaya çalışacaklar. 1 Mayıs'ta şalterlerin indirilmesi, üretimin durdurulması, sokaklara ve eylem alanlarına çıkılması için hiçbir çaba sarfetmeyecekler. Tersine 1 Mayıs alanlarına kitlesel katılımı engellemeye çalışacaklar. 1 Mayıs'a katılmak isteyen işçilere karşı işverenle kolkola girip "işten atılırsın" tehdidiyle sopa sallayacaklar. Bunu da sadece 1 Mayıs arifesinde değil, yılın 365 günü, sınıf birliğini, dayanışmasını ve mücadelesini engellemeye çalışarak yapıyorlar. İşçi sınıfının 1 Mayıs günlerine dev adımlarla koşarak değil, kör topal aksayarak girmesinin koşullarını sağlayarak yapıyorlar.

İşçiler 1 Mayıs'ta sadece sermaye sınıfı ile değil sendika ağaları ile de cepheden karşı karşıya gelmektedirler. 1 Mayıs'ın bir sınıf kavgası günü olarak kazanılması, sendika ağalarının barikatının aşılmasına, baskı ve engellemelerinin boşa çıkartılmasına bağlıdır. Bunun yolu ise işyerlerinde örgütlenmekten ve mücadeleyi kendi ellerimize almaktan geçmektedir. Fabrikalarımızda, işyerlerimizde 1 Mayıs komitelerinde örgütlenelim. Bu, sendika ağalarının barikatını aşıp 1 Mayıs'ta şalterleri indirmenin ve 1 Mayıs sonrasında yükseltilecek saldırıları püskürtmenin güvencesidir.

Alanlara çıkan yüzbinler, bunu, sendika ağaları sayesinde değil, onlara rağmen, onların barikatlarını aşarak başarıyorlar. Onlar niyetlerini, isteklerini, konumlarını da "1 Mayıs salonlarda kutlansın" diyerek daha başından açıkça ortaya koymuşlardır.

Ama herşeye rağmen alanlara çıkan işçi-emekçi kitleleri bu sefer 1 Mayıs alanlarında sendika ağalarının yeni bir barikatı bekliyor. Kendilerine rağmen alanlara çıkan kitlelere 1 Mayıs'ta sermayenin tertip koşullarını dayatma fırsatını sendika ağalarına vermemeliyiz.

Buna hakları yoktur. 1 Mayıs alanlarına kitlesel işçi-emekçi katılımı örgütlemeyen; sermayenin saldırıları karşısında işçi sınıfının direnişini örgütlemeyen; işçi sınıfının çıkarlarını temsil etmeyen; özelleştirmelerin, tensikatların, sefalet ücretlerinin, mezarda emekliliğin, tahkim yasasının sorumlusu olan sermayenin suç ortağı hainlerin 1 Mayıs alanlarında kürsüye çıkma ve konuşma hakkı yoktur. Bizler sadece işçi, emekçilerin ve onların devrimci temsilcilerinin kürsü ve konuşma hakkını sonuna kadar savunmakla kalmıyoruz, hainlerin kürsü ve konuşma haklarının olmadığını da ilan ediyoruz.

Sermayenin uşağı Bayram Meraller 1 Mayıs alanlarında kürsüye çıktığında, hep bir ağızdan haykırılım: "İşçilere söz hakkı!", "Kahrolsun sendika ağaları!", "Hainler sussun, işçiler konuşsun!", "Sendikalar bizimdir, bürokratlar defolsun!"



Kamu emekçileri!

1 Mayıs'ta mücadele alanlarında sesimizi yükseltelim:

Sahte sendika yasasına hayır! İhanete geçit yok!

Kamu emekçilerine grev hakkı tanımayan sahte sendika yasası meclis komisyonundan geçti.

Grev hakkı tanımayan bir sendika yasası kimin kazanımıdır? Bugüne kadar kamu emekçileri fiilen grev hakkını kullanıyor ve hizmetten gelen gücünü harekete geçirerek devleti geri adım atmaya zorlayabiliyorlardı. Bu yasayla devlet, kamu emekçilerinin grev hakkını elinden alıyor, kolunu kanadını kırıyor ve altın bir kafese kapatıyor. Kendini özgür sanacaksın, ama asla uçamayacaksın! Öyleyse bu kimin kazanımıdır?

Grev hakkına sahip olmayan bir sendika kamu emekçilerinin ne işine yarayacak? Grev hakkına sahip olmayan bir sendika, örneğin "kamu hizmetinde AB'ye uyum süreci ve bu süreçte devlet memurlarının üzerine düşen görevler" ve benzeri konularda mesleki çalışmalar yürütebilir! Peki böyle bir sendika, sınıf mücadelesinde kamu emekçilerinin ne işine yarayacak?

Sermaye devleti, grev hakkının gaspedilmesinin kılıfı olarak "halka yönelik kamu hizmetlerinin aksatılmaması gereği"ni ileri sürecek. IMF-TÜSİAD'ın yıkım programlarını hayata geçirerek emekçi halka yönelik kamu hizmetlerini birer birer tasfiye edenler bizzat kendileridir. Grev hakkının gaspedilmesinin temel nedeni, kamu emekçilerinin mücadele gücünün yok edilmesidir.

Grev hakkı olmayınca, kamu emekçilerinin kendi taleplerini kazanmak için mücadele ve yaptırım gücü olarak geriye ne kalacak? Basın açıklamaları mı? Meclis salonları mı? Bakan odaları mı? Burjuva parti ziyaretleri mi? Reformistler yıllardır bu kapıları aşırdılar. Peki ne sonuç verdi? Çalışma ve yaşam koşullarımız birazcık olsun iyileşti mi? Bundan kim kazançlı çıktı?

Hak verilmez söke söke alınır! Peki grev hakkımız gaspedilince biz haklarımızı neyle söke söke alacağız? Hele Türkiye koşullarında, sermayenin pervasız saldırıları altında haklarımızı korumak ve geliştirmek dışı bir mücadeleyi daha da yakıcı kılıyor...

Grev hakkı olmayınca toplu sözleşme hakkından bahsetmek tam bir ikiyüzlülük değil mi? Bu koşullarda toplu sözleşme de otomatikman toplu görüşmeye dönüşmüyor mu?

Grev hakkı olmayınca sendika ne işe yarar? Bu koşullarda sendikaların devletin danışma organından ne farkı kalır? Grevsiz sendika, bürokratlara koltuk ve ayrıcalık sağlamaktan başka ne işe yarar?

Bu sendika yasası değil, devletin sefalet koşullarını keyfince dayatma yasasıdır. Bu, sadaka yasasıdır.

Bu, aynı zamanda, on yıllık mücadelenin tüm birikim ve kazanımlarının da tasfiyesi yasasıdır. Haklarını örgütlü mücadele gücüyle ve gerektiğinde grev silahıyla kazanamayan kamu emekçileri bunun yerine ne yapacaktır? Nasıl geçinecektir? Düzenin istikrarı için dua ederek, kemer sıkarak, önüne atılacak kırıntıların çoğaltılması hayaliyle mi avunacaktır? Devletin istediği budur. Bu, kapıkulu yasasıdır. Bu, devletin kapıkulu değil, emekçiyiz diyerek yükselen on yıllık mücadelenin kökünü kurutma, tasfiye etme yasasıdır.

Grevsiz sendika, emekçilerin çıkarlarının nasıl temsilcisi olur? Grev hakkı olmayan bir sendika, mücadele örgütü olmaktan çıkar ve yozlaşır. Kendi varlığını korumak için gitgide emekçilerin mücadelesini engellemeye çalışan bürokratik bir baskı aygıtına dönüşür.

Bu yasa, kamu emekçilerinin başına Türk-Kamu Sen'i çörekendirme, KESK'e ise Türk-Kamu Sen'leştirdiği ölçüde, onun yedeğinde yaşama hakkı tanıma yasasıdır. Sermaye iktidarı karşısında grev hakkı olmadan, hizmetten gelen gücü kullanmadan, kamu emekçilerinin haklarının korunabileceğini iddia edenler ve bu göreve talip olanlar, ancak devlet güdümlü sarı sendikacılar olabilirler. Bu yasanın kabullenilmesi, grevsiz (mücadelesiz) sendikaların meşrulaşması demektir. Grevsiz (mücadelesiz) sendikaların meşrulaşması, Türk Kamu-Sen'in ve onun mücadele adına sergilediği aldatıcı şovların meşrulaşması demektir. Türk Kamu-Sen, grevsiz sendika yasası ile bayram ediyor. Bunda şaşırtıcı olan bir şey yok. Peki ya KESK yönetimi?

KESK yönetimi, bu yasanın sahte değil sadece eksik olduğunu ve herşeye rağmen bir kazanım olduğunu söylüyor. Bu yaklaşım hiçbir biçimde kabul edilemez. KESK yönetimi, bu yasayı kabullenerek aynı zamanda kendi altının oyulmasına zemin hazırladığının farkında değil midir? Yoksa KESK yönetimi kamu emekçilerinin çıkarlarından bu kadar mı uzaklaşmış, mücadelesinden bu kadar geriye mi savrulmuştur?

Sahte sendika yasası, kamu emekçilerinin ağızına sürülen bir parmak bal bile değildir. Bu, mücadelenin ürünü olan fiili kazanımların yasallaştırılması değil, bu kazanımların da tasfiyesi yasasıdır.

Sahte sendika yasasına karşı grevli-toplusözleşmeli sendika hakkımız için 1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!

Düzenin gündemi ve 1 Mayıs

Burjuva cumhuriyetin çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğu görülmemiş bir boyuta ulaşmış bulunuyor. Uluslararası sermayenin yaşadığı çürümenin bir uzantısı olarak ortaya çıkan bu olgu, siyasal ve toplumsal yaşamın tüm alanlarında yansımaları buluyor.

Dünyadaki toplam sermayenin %95'ini spekülasyon sermayenin oluşturduğu, mafya sermayesinin yıllık cirosunun 1000 milyar dolara ulaştığı, bunun 400 milyar dolarının uyuşturucudan elde edildiği düşünülürse, Türkiye gibi uluslararası sermayenin piyonu bir ülkede çürümenin ve kokuşmanın boyutları daha iyi anlaşılabilir. Türkiye'de mafyalaşmanın başını bizzat tekelleri sermaye grupları çekmektedir.

Sermayenin böylesine çürüme yaşadığı bir ülkede, siyasal ve toplumsal yaşamın bundan etkilenmemesi düşünülemez. Dolayısıyla Türkiye'nin siyasal ve toplumsal gündemi, spekülasyon, yalan ve manipülasyon yığınıyla doldurulmuştur. Düzen partilerinin programlarından hükümet politikalarına, sermaye medyasının gündeminden sinema endüstrisine, spordan bilimsel çalışma alanlarına kadar herşey, bir yalan ve spekülasyon dünyasında yüzmektedir.

Böylesine büyük bir çürüme yaşayan bir düzende, ne dünya halklarının katili ABD Başkanı'nın "Millet Meclisi'nde" ayakta alkışlanması, ne mafyayla ihale pazarlıkları yapıp rüşvet yiyenlerin cumhurbaşkanlığı adaylığı, ne de İngiliz holiganlarını öldürüp üstüne "Sahada da, sokakta da yeri öptürdük" diye övünen medya serserileri şaşırılacak bir fon oluşturmuyorlar. Hepsi kapitalizmin çürümüşlüğü'nün ürünüdür. Hepsi, sermayenin, IMF'nin, Dünya Bankası'nın, uluslararası tekellerin, dünya borsalarının, birleşen dev şirketlerin ürünüdür. Bunların Türkiye'ye özgü yansımalarıdır.

Böylesine çürüyen bir düzenin gerçek gündemini kitlelerden gizlemesinin de şaşılacak bir yanı yoktur. Çünkü düzenin gerçek gündemi, onun çürümüşlüğü'nü kitlelerin gözü önüne serecektir. Bu gündem yalan ve spekülasyon bombardımanına uğratılan yığınlara düzenin gerçek yüzünü, kirli ve kanlı yüzünü gösterecektir. Bu yüzden, gerçek gündemi örtecek, sahte gündemlerle yığınları aldatacak dev bir medya, burjuva politikacıları, "bilim adamları", sanatçı vb. ordusu beslemektedirler.

Türkiye'nin sahte ve gerçek gündemleri

Burjuva politikasının ve medyasının gündemi haftalardır cumhurbaşkanlığı tartışmalarına kilitlenmiş bulunuyor. Bunun için zirveler yapılıyor. Haftalarca beklenen, üzerine çarşaf çarşaf yorumlar yapılan zirveler yarım saatte bitiriliyor. Anlaşmalar yapılıyor, tehditler, şantajlar savruluyor. Bütün bunlar gerçek gündemi gizlemek için gündeme getiriliyor. Bütün bu sahte gündem yığını bile çürümenin boyutlarını gizleyemiyor. Meclisin oylama komedileri bile tehditler, şantajlar eşliğinde sürdürülüyor.

Halbuki, cumhurbaşkanlığı tartışmalarının temel gündem haline getirildiği günlerde kapsamlı bir



yıllarda ortaya çıkabilecek sıcak çatışmalar hesaplanarak, enerji kaynaklarının Rusya ve İran'dan bağımsızlaştırılması için büyük bir çaba harcanmaktadır. Bütün bu kapsamlı hazırlıklar ne için yapılıyor? Bunların hiçbiri kitleler tarafından bilinmemekte ve tartışılmamaktadır. Bir ülkeyi savaşa götürecek planlar, gerçek gündemler kitlelerin haberi olmadan yürütülmekte, ancak kimin cumhurbaşkanı olacağı üzerine kıyametler koparılmaktadır. Gerçek planlar CIA, Pentagon, IMF gibi emperyalist kurumlar tarafından yapılmakta, Genelkurmay, Hazine, MİT gibi uşaklar tarafından detaylandırılmaktadır.

Türkiye'nin gerçek gündemi özelleştirmeler, silahlanma, enerji pazarlıkları, IMF sözleşmeleri, Kafkasya planları gibi konulardır. Ancak bu planların uygulanmasının önündeki temel engel, işçi ve emekçilerin bu emperyalist planlara karşı yürütecekleri mücadelelerdir. Bütün emperyalist tekeller ve onun işbirlikçileri bu engeli ortadan kaldırmak, etkisizleştirmek için çaba harcamaktadırlar. Bunu sağlayabilmek için sendika bürokrasisinden reformize, devlet teröründen dejenerasyona kadar her türlü araç devreye sokulmaktadır.

Sermaye medyası işçi ve emekçilerin eylemlerini önemsiz protestolar, geçici gündemler olarak göstermektedir. Oysa bütün sermaye dünyası korkuyla gelişmekte olan işçi-emekçi hareketini izlemektedir. TİSK ve TÜSIAD sözcüleri sık sık sosyal patlamadan söz etmekte, bundan ne kadar korku duyduklarının ifadesi olarak önlemler alınmasını istemektedir.

Sermaye düzeni hissettirmemeye çalışmasına rağmen, 2000 yılı 1 Mayıs'ını korkulu gözlerle izlemektedir. 1 Mayıs öncesi sadece Türkiye'de değil, başta en büyük emperyalist merkez ABD olmak üzere dünyanın birçok bölgesinde gelişen eylemler ve dünya borsalarında başlayan yeni bir krizin işaretleri, sermayenin bu korkusunun temel nedenidir. Sermaye sözcülerinin ve satılmış sendika bürokratlarının yıllardır sözünü ettikleri sosyal patlamaların ilk belirtileri nihayet görülmüştür.

2000 yılı 1 Mayıs'ı sermaye için ne kadar önemli ise, aynı nedenle işçi sınıfı için de o kadar önemlidir. O halde sermayenin korkusunu gerçekleştirmek için 1 Mayıs'ta alanları dolduralım. Sermayenin terörünü korkusuzca göğüsleyerek, ezilen yığınlara mücadelenin nasıl verilmesi gerektiğini gösterebiliriz.

sermaye programı uygulanmaktadır. Özelleştirmeler büyük bir hızla yürütülmektedir ve işçiler, emekçiler buna karşı tepkilerini ortaya koymaya başlamışlardır. Yine aynı günlerde önümüzdeki onyılları kapsayacak olan enerji ve silahlanma programları oluşturulmaktadır. IMF ile yapılan kölelik anlaşmaları çerçevesinde yürütülen saldırı programı hayata geçirilmektedir. Kafkasya'ya dönük ABD politikaları ekseninde girişimler devreye sokulmaktadır. Ancak bu gerçek gündemler, ne burjuva medya ne de burjuva politikacılar tarafından tartışılmaktadır. Yapıldığı kadarıyla da, AB'ye girişi kokoreçe, enflasyonu sivri bibere bağlayan bir medya paparazisi işletilmektedir.

Halbuki Türkiye '80'li yılların sonlarından bu yana korkunç bir silahlanma yarışı yürütmektedir. 1989-93 döneminde, çevresindeki bölgelerde yeralan ülkelere Suudi Arabistan'dan sonra en çok silah alımı yapan ülkedir. 1995-2000 dönemi için silahlanma projesine ayrılmış toplam kaynak tutarı 67 milyar dolar civarındadır. 1995 fiyatlarıyla TSK'nın modernizasyonu için 25 yıllık bir sürede 150 milyar dolarlık bir kaynak ayrılması planlanmıştır. Bu yıl gündeme gelen dev tank ve helikopter ihaleleri bu büyük silahlanmanın bir parçasıdır. Türkiye dışarıya en fazla silah sanayii işi ihale eden NATO ülkesidir. ABD ve Kanada hariç, 1993-1996 yılları arasında NATO ülkeleri tarafından verilen ihalelerin %25'i Türkiye kaynaklıdır. (Rakamlar için kaynak: Suat Parlar, "Türkiye Savaş Ekonomisi Koşullarında Yaşıyor", Özgür Üniversite Forumu, Türkiye: Nereden Nereye?)

Benzer bir şekilde dev enerji projeleri Türkiye'nin gündemindedir. Doğal gaz, petrol, nükleer enerjiyi kapsayan ve herbiri milyarlarca dolar tutarında olan ihaleler ve anlaşmalar yapılmakta, önümüzdeki 5-10 yılın ihaleleri şimdiden verilmektedir. Önümüzdeki



1 Mayıs'ta kavgaya alanlarına!

İşçiler, emekçiler, gençler!

Dünya işçilerinin sömürüye, baskıya ve zulme karşı birlik, dayanışma ve mücadele günü olan **1 Mayıs** yaklaşıyor. 114 yıl önce yakılan kızıl **1 Mayıs** meşalesi, bugün de tüm dünya işçilerinin enternasyonal mücadele ve kurtuluş yolunu aydınlatmaya devam ediyor. Çünkü kapitalist barbarlık yeryüzünde tüm vahşetiyle hüküm sürmeye devam ediyor. Çünkü devrim ve sosyalizm, emperyalizmin çizmeleri altında ezilen insanlığın bu barbarlıktan işçi sınıfı önderliğinde kurtuluşunun yegane yolu olmaya devam ediyor.

1 Mayıs, sermaye iktidarına karşı ayağa kalkmanın, devrim ve sosyalizm yolunda sınıf mücadelesini yükseltmenin günüdür! Fabrikalarda, atölyelerde gece gündüz posamız çıkıncıya kadar çalışıyoruz. Karşılığında patronlara servet, kendimize sefalet biriktiriyoruz. Milyonlarca işçi sendika ve sigorta yüzü bile görmüyor. İş güvencemiz yok. Emeklilik hakkımız mezara gömüldü. Hiçbir gelecek güvencemiz yok. İşsizlik çığ gibi büyüyor. Çocuklarımızın işsiz ve sefil geleceği de şimdiden garanti altında.

Yetersiz besleniyoruz. Sağlıksız koşullarda çalışıyoruz. Depremler ile toplu mezarlığa dönüşen çürük binalarda yaşıyoruz. Dinlenmeye, eğlenmeye, gezmeye, spor yapmaya, sosyal ve kültürel etkinliklere ise, zamanımız da, imkanımız da yok. Tüm zenginlikleri kendi emeğimizle, alınterimizle yaratan bizleriz. Dünyada hayatın çarklarını döndüren bizleriz. Ama insanca yaşamın tüm olanaklarından mahrum bırakılmışız. Bolluk içinde açlığı, varlığın yanında yokluğu, zenginliğin ortasında sefaleti yaşıyoruz. Tüm işçi ve emekçilerin refah, özgürlük ve mutluluk içinde yaşamasını mümkün kılacak koşullar yeterince var; öyleyse neden bu cehennem hayatı, neden bu kölelik zincirleri?

Çünkü dünyada ve ülkemizde sermayenin sınıf iktidarı, çürüten kapitalizmin barbarlık düzeni ve emperyalizmin vahşi orman kanunları hüküm sürüyor. Bu adaletsiz düzende çalışanlar aç, asalaklar ise tok geziyor. Üretenlerin, emekçilerin payına hep sefalet düşüyor. Üretim araçlarının mülkiyet tekeli elinde tutan, parayla para kazanan burjuva hırsızların payına ise zenginlik. Ekonominin çarkları işçi sınıfı ve emekçilerin ihtiyaçlarını karşılamak için değil, sermayenin kasalarını doldurmak için dönüyor. Onmilyonların sefaleti, yıkımı ve işsizliği sayesinde sermaye tekellerinin, bir avuç sömürücünün kanlı iktidarı ve serveti yükseliyor. Sermaye devleti de bu adaletsiz düzenin silahlı bekçiliğini yapıyor. Bu düzende bize kurtuluş yok. Kurtuluşumuzu, sınıf partimizin devrimci programı altında birleşerek, sermaye iktidarını yıkarak ve kendi devrimci sınıf iktidarımız ile kendi düzenimizi, sosyalizmi kendi ellerimizle kurarak, sınıfsız, sömürsüz bir dünyayı yaratarak kazanacağız.

1 Mayıs, İMF yıkım paketlerine karşı direnişi örgütlemenin, sermayenin saldırılarına dur demenin, emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesini yükseltmenin günüdür! Emperyalizme kölece bağımlılık ve uşaklık kapitalist sömürüyü perçinliyor. Ülkemizin tüm yeraltı ve yerüstü kaynakları emperyalizm ve onun işbirlikçisi tekeli sermaye tarafından yağmalanıyor. Her İMF sömürü paketi ekonomik, sosyal, kültürel yıkımı derinleştiriyor. Cebimizden çalınan kaynaklar ekonomik kalkınmaya değil, dış borç soygunu ile emperyalist haramilerin kasasına akıyor. Sermaye hükümetleri İMF'nin cenaze levazimatçıları gibi çalışıyor. Mezarda emeklilikten sonra şimdi de sağlık hizmetlerinin tasfiyesi gündemde. Özelleştirme ile sermaye tekellerine yeni yağma ve talan kapıları açılıyor. İşçi sınıfı ve emekçiler için ise işsizlik, yoksulluk, örgütsüzlük, sosyal hakların gaspı dayatılıyor. Emperyalistlerin çıkarları için tarım ve hayvancılık sektörü çökertiliyor. Sermaye devleti, emperyalist yağmadan elde edeceği kırıntılar uğruna, bölge halklarına karşı ABD emperyalizminin paralı askerliğine soyunuyor. Bu amaç doğrultusunda milyonlarca işçi ve emekçi çocuğunu savaş maceralarında kurban etmeye hazırlanıyor. Aç ve işsiz milyonlar çaresizlik içinde ekmek ve iş beklerken, kaynaklar silahlanma yatırımları için kullanılıyor.

1 Mayıs, faşist devlet terörüne, baskılara, katliamlara, hücre saldırısına karşı özgürlükler için mücadeleyi yükseltmenin günüdür! Bu ülkede işçi sınıfı ve emekçiler için özgürlüğün kırıntısı yok. Demokratik haklarımız ayaklar altında çiğneniyor. Haklarımız için mücadeleyi yükselttiğimizde, sermayenin bekçi köpekleri, kanlı namluları, faşist yasaları, mahkemeleri, zindanları ile karşımıza dikiliyor. İşçi sınıfının ve ezilenlerin kurtuluş mücadelesinin öncüleri devrimci tutsaklar zindanlarda alçakça katlediliyor ve hücrelere kapatılmak isteniyor. Tüm bu saldırılar, işçi sınıfı ve ezilenlerin sesini boğmak, mücadelesini ezmek, örgütlenmesini dağıtmak, kurtuluşunu engellemek için yapılıyor. Hücrelere kapatılmak istenen senin hakların ve geleceğindir. Devrimci tutsakların direnişine sahip çıkmak görevindir.

1 Mayıs, Kürt halkının eşitlik ve özgürlük taleplerine sahip çıkmanın günüdür! Ezilen halklar ve azınlıklar üzerinde eşitsizlik ve baskı hüküm sürüyor. Sermaye iktidarı Kürt halkının ulusal varlığını ve kendi kaderini tayin hakkını inkar etmeye devam ediyor. Emperyalizme ülkeyi karış karış satanlar, bu toprakları ABD'nin çiftliği haline getirenler, Türk, Kürt tüm emekçilerin kanını emerek sefa sürenler, sıra Kürt halkının eşitlik ve özgürlük taleplerine gelince "milliyetçi" kesiliyorlar. Dini, imanı, vatani, bayrağı para olan burjuvazinin milliyetçiliği de yalandan ibarettir. Korumak istedikleri vatan, millet değil, kendi para kasalarının egemenliğidir.

Özelleştirme, sefalet ücretleri, sendikasızlaştırma, taşeronlaştırma, esnek üretim saldırıları ile kazanılmış hakları gaspedilen, sendika ağalarının ihanet çemberi ile kuşatılan işçiler! İşsizlik cehennemine mahkum edilen emekçiler! Sendikal hak ve özgürlükleri yok sayılan kamu emekçileri! Ulusal varlığı ve hakları inkar edilen Kürt halkı! Eğitimden, işten yoksun bırakılarak geleceği karartılan emekçi gençler! Çifte sömürüye ve baskıya tabi tutulan emekçi kadınlar! Kırdı ve kentte sermaye iktidarı altında yıkıma uğrayan tüm ezilen kesimler!

1 Mayıs, kapitalist sömürüye, emperyalist yağmaya, faşist teröre, sömürgeci zulme karşı işçi sınıfı ve tüm ezilenlerin birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. 1 Mayıs, dizlerimiz üzerinden doğrulup ayağa kalkmanın günüdür. 1 Mayıs, işçi sınıfının kızıl bayrağı altında birleşmenin ve kurtuluşumuz uğruna savaşmanın günüdür.

Sömürücüler ve onun paralı uşakları olan sendika ağaları bu yüzden **1 Mayıs'tan** korkuyorlar. **1 Mayıs'ı** yasaklamaya, unutturmaya, içini boşaltmaya, salonlara hapsetmeye, oldu bittiye getirmeye çalışıyorlar. **1 Mayıs'a** işçi ve emekçilerin kitlesel katılımını engellemeye çalışıyorlar. **1 Mayıs'ı** devrimci sınıf mücadelesi gününden çıkartıp, ruhsuz bir resmi geçit töreni olarak tertiplemeye çalışıyorlar. Eğer izin verirsek **1 Mayıs'ta** sermaye ve uşakları bayram edecekler. Buna izin vermeyelim.

Devrimci 1 Mayıs için işçi-emekçi platformlarında örgütlenelim! 1 Mayıs'ta şalterleri indirelim! Fabrikalardan, işyerlerinden, okullardan, semtlerden sokaklara çıkalım! Eylem alanlarında gücümüzü birleştirelim! Sınıf taleplerimizi haykırarak sermayenin saldırılarına karşı direniş kararlılığımızı sergileyelim. 1 Mayıs ve devrim şehitlerimizin hesabını sermaye devletinden soralım! Emperyalizm ve sermaye iktidarının dayattığı vahşi yıkım karşısında bu ülkenin ve emekçilerinin sahipsiz ve geleceksiz olmadığını, kurtuluşun devrim ve sosyalizm ile kazanılacağını alanlarda haykırarak göstereyim!

Faşist devlet terörüne, katliamlara ve hücrelere karşı

Emperyalist köleliğe ve talana karşı

Ulusal baskı ve şovenizme karşı

Sosyal yıkım paketlerine ve özelleştirmeye karşı

1 Mayıs'ta kavgaya alanlarına!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın sosyalizm!

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP)

2000 1 Mayıs'ına doğru...

Küçük-burjuva akımların derinleşen çıkılmazı ve parti

Y. Maden

1 Mayıslar gerçek anlamda bir sınama, ayrışma ve saflaşma günleridir. Siyasi akımların temsilcisi olma iddiası taşıdıkları sınıfa karşı, temsiliyet ve önderlik düzeylerinin ölçüldüğü bir gündür. Türkiye'de 1 Mayıslar bu açıdan zengin bir laboratuvar olma özelliğine sahiptir. Özellikle son iki 1 Mayıs bu açıdan sınıfın siyasal temsilcisi olma iddiasındaki yapıların bu temsiliyet iddialarını sınamıştır. Taşınan iddia ile ortaya konulan pratik çaba ve sorumluluk arasındaki mesafeye, her yapının sınıfsal kimliğine, devrimci ciddiyeti ve sorumluluğuna ışık tutan günler olmuştur bu Mayıslar.

Sermaye devleti, derinleşen iktisadi kriziyle beraber yaşadığı çürüme ve kokuşmanın kendini Susurluk'ta dışa vurduğu bir dönemin ardından, ordunun siyaset sahnesine doğrudan müdahalesi ve bir dizi manevrayla kendini tahkime yönelmiş, böylece çok yönlü bir saldırının önünü açmıştır. Bu saldırının devrimci harekete yönelik hedefi "marjinalleştirme" olarak tanımlanabilir. "Marjinalleşme" devrimci hareketin kitle hareketinden yalıtılması, toplumsal-siyasal arenanın dışına itilmesi ekseninde yürüyen sistemli bir saldırdır. Bu saldırının bir yönü devrimci hareketi politikasızlığa mahkum etmek, içine kapanmaya/darlaşmaya zorlamaktır. Diğer yönü ise kitle hareketini alternatifsizliğe mahkum etmektir.

'97 1 Mayıs'ı sermaye devletinin bu saldırısında önemli mesafeler aldığı bir dönemi işaretliyordu. Küçük-burjuva akımların yapısal sorunları, demokratizmle sınırlı ufku, kitle hareketi karşısında kendiliğindencilik ve bunun tersten ifadesi sekterizmi, sermaye devletinin "marjinalleştirme" saldırısının hayat bulmasını kolaylaştırdı. MGK komutasında "sivil inisiyatif" ve ESK rüzgarlarıyla körüklenen demokratikleşme manevraları, küçük-burjuva akımların üzerinde durdukları politik platformu etkisizleştirirken, onları siyasal arenadan uzaklaştırdı. Geleneksel hareketin sermaye devletinin bu kışkırmacı kırma yerine, kendini dar kadrosal eylemlilik ve etkinliklere hapsetmesi ise, sınıf-kitle hareketi ile arasında yeni duvarlar ördü.

Komünist hareket, sermaye devletinin saldırılar karşısında politik bir açıklığa sahip olmasına karşın, '97 1 Mayıs'ında devletin saldırılarına karşı devrimci bir barikat örmek, sınıf ve kitle hareketini ilerletmek amacıyla devrimci-demokrat hareketle güçbirliği içine

girdi. Ancak, devrimci-demokrat hareketin dar bakışı ve ciddiyetsizliğinin aşılamadığı yerde, komünist hareket, pratikte '97 1 Mayıs başarısızlığına ortak oldu.

Komünist hareket, küçük-burjuva akımların aksine, '97 1 Mayıs başarısızlığını çok yönlü sorgulayarak, sınıf-kitle hareketinin ihtiyaçlarından kopuk, sorumsuz ve ciddiyetsiz güçbirliği pratiği ve tarzından yolunu ayırdı.

'98 1 Mayıs'ı öncesi süreç de, '97 1 Mayıs'ında yaşanan ayrışma ve saflaşmanın derinleştiği bir dönemi işaretliyordu. Devrimci-demokrat hareketin ciddiyetsizliği ve sınıf hareketine karşı sorumsuzluğu teorize ediliyor, uç boyutlara vardiylüyordu. Bu tarz ve yöneliş ise sınıf ve kitle hareketini sermayenin saldırılarına karşı donanımsız ve savunmasız bırakıyordu.

Komünistler ise sınıfı devrimcileştirme sorumluluğu ve ciddiyetiyle, sınıf ve kitle hareketinin nesnel eğilim ve ihtiyaçlarına yanıt veren pratik bir tutumla hareket ettiler. Komünistlerin döneme yanıt veren politik açıklığı ve buna uygun düşen pratik çalışma tarzı, '98 1 Mayıs'ı öncesi hazırlık ve katılımında, "Devrimci 1 Mayıs için işçi platformları"nda somutlandı. Bu duruş ve tarzın sınıf ve kitle hareketinin nesnel eğilim ve ihtiyaçlarına yanıt verdiği, komünistlerin güç ve olanaklarını aşan politik-pratik etkisiyle de kendisini gösterdi. Öyle ki, küçük-burjuva akımların tuttuğu belli sendikal mevziler 1 Mayıs alanında onlardan uzaklaşırken, tutumlarıyla nesnel olarak parti politikasına yaklaşıyorlardı. Sonuçta '98 1 Mayıs'ı komünist hareket için politikada ve pratikte gerçek bir başarıyı ifade ederken, küçük-burjuva akımlar için tam bir başarısızlıktı. Onlar '98'in bu başarısızlığının nedenlerini sorgulamak bir yana, yaşadıkları darlığı teorileştirme yolunu seçtiler.

'99 1 Mayıs'ı, daralma ve yenilgi ruh halinin egemen olduğu bir dönem olarak yaşandı. Küçük-burjuva akımlar her ne kadar 1 Mayıs'ta katılım tarzı açısından bir önceki 1 Mayıslar'da ısrar ettikleri darlık ve politikasızlıkla karakterize olan duruşlarından vazgeçerek esnek biçimlerle alanlara çıkmış olsalar da, komünistler için politik bir tercih olan bu tutum onlar için bir zorunluluk olarak ortaya çıkmıştı, bir bilinç açıklığına dayanmıyordu.

'99 1 Mayıs'ı komünistler için de bir başarısızlığı ve daralmayı ifade ediyordu. Ancak bu hiç de geleneksel

hareketin yaşadığı biçimde politik planda, çalışma tarzı ve yönelişte değil, politikanın pratikle birleştiği alanda yaşanıyordu. Komünistler Kuruluş Kongresi'nin hemen sonrasında kapsamlı bir saldırı ile yüzyüze kalmışlar, belli güç ve mevzilerini kaybetmişler, zorunlu bir kapanma dönemi yaşamışlardı. Dolayısıyla, küçük-burjuva akımların yapısal sorunlarından kaynaklı olarak yaşadıkları darlık ve bunun sonucu olarak '99 1 Mayıs'ında bir kez daha yüzyüze kaldıkları başarısızlık, onlar için bir politik tercihin doğal sonuçları olarak yaşanırken, komünistler için politik planda değil ama, pratik cephede yüzyüze kaldıkları zorlu sorunların bir sonucuydu.

2000 1 Mayıs'ına girerken, küçük-burjuva akımların yaşadığı yapısal kriz derinleşiyor ve tasfiyeci eğilimler boy veriyor. PKK'nin tasfiyeci-teslimiyetçi platformu bu krizi daha da ağırlaştırıyor, devrimci birikimi tahrip edici bir işlev taşıyor. Tüm bunlara rağmen küçük-burjuva akımlar yaşadıkları bunalımı aşmak yönünde bir çaba göstermek yerine, etki alanındaki devrimci güçleri tasfiyeci saldırılara karşı savunmasız bırakıyorlar. Geleneksel devrimci hareket cephesinden süreci değiştirecek bilinçli bir çabadan söz etmek ise mümkün değil.

Komünistler 2000 1 Mayıs'ını "işçi-emekçi platformları" taktiğiyle karşılıyorlar. Kuruluş kongresi sonrası uğradıkları güç ve mevzi kaybının yolaçtığı zayıflıklar tümüyle aşılamamış olsa da, komünistler politikalarını sınıf ve kitle hareketinin ihtiyaçları temelinde belirledikleri yerde, asgari bir başarıyı yakalayacaklardır. Sonuçta güç ve olanaklar, etkin bir çalışma düzeyi ve planlamayla sınıf ve kitle hareketinin ihtiyaç ve eğilimlerine yanıt verecek bir politik çizgiye yöneltildiğinde, çalışmanın ihtiyacı olan yeni kadroları da yaratacaktır. Komünistlerin '98 1 Mayıs'ında elde ettikleri başarı bunun kanıtıdır. Dahası "işçi-emekçi platformları" taktiği etkin bir çabayla pratiğe dönüştürüldüğü birçok yerde şimdiden karşılığını bulmaktadır.

Bir kez daha parti, doğru devrimci politikalarla işçi ve emekçileri birleştirerek, sermayeye karşı savaştırarak, tek doğru çizgi/bayrak olduğunu dosta-düşmana gösterecektir.

Niğde'deki tüm işçi ve emekçileri 1 Mayıs'ı şanına uygun bir şekilde kutlamaya çağırıyoruz

Niğde'de '80 1 Mayıs'ından bu yana 1 Mayıs kutlanmadı. 20 yıl oldu. Niğdeli işçi ve emekçiler, gençler, kendilerini ifade edebilecekleri örgütlülüğe sahip olmadıklarından dolayı, 1 Mayıs işçi bayramını kutlamak için diğer illere gidiyorlar.

Oysa 1 Mayıs dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. 1 Mayıs'ın ruhuna uygun olarak, Niğde'de de bu dayanışmayı ve birliği hayata geçirerek alanlarda kutlanma mücadelesi vermek durumundayız. Sermayenin faşist saldırılarına dur diyebilmek için 1 Mayıs'ta örgütlü gücümüzü alanlara taşımamızdır.

Niğde gerçeği üzerinden baktığımızda güçlerimiz darmadağın. Bunu fırsat bilen sermaye, özelleştirme saldırılarına hız vererek

çimento fabrikasını elden çıkardı. Şimdi de şeker fabrikasını özelleştirmeye çalışıyor. Belediye yönetimine gelen faşistler belediye işçilerine kan kusturmakta. Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu irili ufaklı tekstil atölyesinde sendikasız, sigortasız ve ağır koşullarda çalıştırılan genç işçilerse iliklerine kadar sömürülmekte gelecekları karartılmaktadır.

Türkiye genelinde tarım sektörünü ve hayvancılığı tamamen bitiren, dışa bağımlı hale dönüştüren sermaye, Niğde ve civarındaki patates üreticilerini kendi kaderleriyle başbaşa bırakarak, ürünlerini ya yok pahasına satmaya ya da çürümeye terketmeye mahkum etmiş bulunuyor. Bütün bunların yanısıra sermayenin kolluk güçleri

okullardan kahvehanelere kadar baskınlar düzenleyerek Niğde işçi ve emekçilerine, gençlerine gözdağı vermeye, yıldırımaya çalışmaktadır. Sermaye iktidarı, ordusuyla, polisiyle ve medyasıyla tüm güç ve imkanlarını seferber ederek 1 Mayıs'ı boşa çıkartmaya çalışmaktadır.

Buna izin vermeyelim. 1 Mayıs bizim için sınıf kavgası günüdür. 1 Mayıs'ı gerçek özüne uygun olarak kutlamak en meşru hakkımızdır. Niğde'deki tüm işçi ve emekçileri 1 Mayıs'ı şanına uygun bir şekilde kutlamaya çağırıyoruz.

Yaşasın 1 Mayıs, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü!

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Niğde'den sınıf devrimcileri

Emperyalist yağmaya ve talana karşı

1 Mayıs'ta mücadele bayrağını yükseltelim!



Ülkemizin tüm yeraltı ve yerüstü kaynakları emperyalizm ve onun işbirlikçisi tekelci sermaye sınıfı tarafından azgınca yağmalanıyor. Emperyalist yağma ve talan arttıkça, işçi ve emekçilerin yaşam ve çalışma koşulları her gün biraz daha kötüye gidiyor. Emperyalizmin mali

polisi IMF, onyıllardır Türkiye'nin ekonomisini yönetiyor. Her IMF sömürü paketi yaşadığımız yıkımı daha da derinleştiriyor. Yıllardır düzenli bir şekilde ödenen dış borçlar, tükenmek bir yana katlanarak artıyor. '87'de 35 milyar dolar olan dış borç, IMF'nin "mucize" paketleri sayesinde şimdi 120 milyar dolara fırlamıştır. Emperyalistler ve tekelci sermayedarlar sefa sürerlerken, işçi ve emekçiler her geçen gün işsizliğin, açlığın, sefaletin girdabına daha fazla itiliyorlar. Yani alınan borçlar bir avuç asalağın kasasına akarken, işçi ve emekçilerden daha fazla fedakarlık isteniyor. Emperyalist tarım tekelleri için yeni pazarlar açmak adına tarımsal üretim yıkıma uğratılıyor.

Bütün değerleri emeğimizle biz yaratıyoruz, bir avuç burjuva ise el koyuyor. Eğitime ve sağlığa bütçeden ayrılan pay her geçen yıl azalıyor. Sermayedarlara bütçeden daha fazla kaynak aktarmak için sosyal güvenlik kurumlarını tasfiye etmeye başladılar. Bizlere mezarda emekliliği dayattılar. IMF ve TÜSIAD programı etrafında tekleşmiş olan burjuva düzen partileri hep bir ağızdan aynı masalı tekrarlıyorlar; özelleştirmeler hızlandırılmalı, sosyal güvenliğe ayrılan pay azaltılmalı, SSK açıklarını kapatmak için katkı payları arttırılmalı vb. IMF tarafından dayatılan yıkım politikaları tüm burjuva partileri tarafından destekleniyor. Seçmenlerine propaganda yaparken "milliyetçilik" demagojilerini dillerinden düşürmeyenler, IMF'nin emirlerini bir an önce yerine getirmek için gece-

gündüz çalışmaktadırlar. İşçi ve emekçilerin alınterleriyle kurulan devasa KİT'leri emperyalist efendilerine altın tepside sunmaktadırlar.

Emperyalizm, sadece bizim bölgemizde değil, tüm dünyada, savaş, kan ve gözyaşını sıradan olaylar haline getirmek istiyor. Yoksul halkları birbirine karşı kışkırtıp, gelişmelerini ve güçlerini birleştirmelerini engelliyor. Kıtık ve açlık içinde kıvranan Afrika'yı silah deposu haline getiriyor. Zenginlerin daha zengin, yoksulların ise birleşip emperyalizme karşı savaşmak yerine birbirlerini yoketmelerini teşvik eden düzenin adıdır, emperyalizm. Tüm dünyada 2000 yılı 1 Mayıs'ı, emperyalizme karşı ezilen ve sömürülenlerin, yoksulların birleşmesi ve ortak düşmana karşı mücadele etmesi için önemli bir imkandır. Çünkü tüm dünya üzerinde evrensel olan tek şey vardır: Alınteri ve emeğiyle yaşamaya çalışan milyonların sömürü ve baskıyı sona erdirmeye özlemleri... Farklı dillerden, dinlerden, ırklardan, cinsiyetlerden olsalar da, tüm emekçilerin ortak rüyasıdır bu. ABD'de IMF ve Dünya Bankası'nın dünya emekçilerine yaşattıkları yıkımları ve acıları protesto eden binlerce sınıf kardeşimiz de, Güney Kore'de özelleştirmelere karşı grevleri yaygınlaştıran sınıf kardeşlerimiz de 1 Mayıs'ta aynı talep ve şiarları haykıracaklar.

Kahrolsun emperyalizm!

İMF yıkım programlarına hayır! Krizlerin faturasını kapitalistler ödesin!

Tüm emperyalist kuruluşlarla ilişkiler kesilsin!

Dış borçlar geçersiz sayılsın, ödemeler durdurulsun!

Emperyalizmin ve sermayenin saldırılarına karşı 1 Mayıs'ta alanlara!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

1 Mayıs sınıf kavgasını yükseltme günüdür!

Sermaye devleti, her yıl olduğu gibi bu yıl da, 1 Mayıs'ı sahiplenmemizi ve mücadelemizde yolumuzu aydınlatacak bir ışık olmasını engellemek için elinden geleni yapıyor. Bu saldırılarında en başta sendika ağalarını kullanıyorlar. 1 Mayıs'ın sermaye sınıfına karşı mücadele günü olarak bilinçlerde yer etmesinden korktukları için "işçi bayramı" gibi zararsız bir kılıfa sokmaya çalışıyorlar. İşçiler, "halay çeksinler, göbek atsinler, eğlensinler, sonrada fabrikalarına dönüp, sermaye sınıfının sömürüsüne ve baskısına kuzu kuzu katlansınlar", diyorlar.

İşçi sınıfı ve emekçiler, neyin bayramını yapacaklar 1 Mayıs'ta? Ekmeklerinin her geçen gün daha küçülmesini kutlamak için mi bayram edecekler? Mezarda emeklilik yasasını mı kutlayacaklar? Bizim bayram günlerimiz, kurtuluş günlerimizle birlikte gelecek.

Ellerinden gelse, 1 Mayıs gününü takvimlerden silecekler. Sokak gösterilerini yasaklayacaklar. Ama bu yöntemin ters teptiğini geçmiş yılların deneyimlerinden çok iyi biliyorlar. Yasadışı gösterilerin sınıf mücadelesine militan bir ruh katmasını istemiyorlar. Sendika ağalarının 1

Mayıs'ı göstermelik eylemlerle geçiştirmesi, mücadele isteği duyan işçileri yorması, onların daha çok işlerine geliyor.

Sermaye devletinin sokak gösterilerine dönük olarak uyguladığı dizginsiz terör, her 1 Mayıs öncesi olduğu gibi yine yoğunlaştı. Burjuva medyada tekrar tekrar bu görüntüler yayınlanıyor. Devlet terörünün bu kadar pervasızca uygulanabilmesinin en önemli nedeni, sınıf mücadelesinin zayıflığıdır. Kitle eylemlerine karşı devlet terörünü sona erdirmek için, disiplinli ve kararlı sınıf eylemlerini yaygınlaştırmak gerekir. Dayak korkusuyla sokaklardan geri durmak, yalnızca devleti daha da pervasızlaştırır.

Sermaye devleti, işçi ve emekçilerin, öğrencilerin eylemlerine karşı uyguladığı çıplak terörle kitleler üzerinde korku salarak, elde etmek istediği başarıya şimdilik ulaşabiliyor. Sendika ağaları ve reformistler buradan hareketle, 1 Mayıs'ın aşırılıklara kaçılmadan, sermaye sınıfının ve devletin keyfini kaçırmadan, "yasal" sınırlar içinde kalınarak kutlanması gerektiği sonucuna ulaşıyorlar. Ve bir kez daha düzenin elde etmek istediği başarıya katkıda bulunmuş oluyorlar.

Sermaye devletinin istediği tam da budur. 1 Mayıs gerçek içeriğiyle kutlanmasın, işçilerin sınıfsal bilinçlerini yükseltmeye katkıda bulunmasın, insanlar bir yere toplansın, devletin çizdiği sınırlara boyun eğmenin ezikliği içinde, ümitsizlikleri artarak evlerine, işlerine geri dönsünler. Evet devletin istediği tam da budur.

1 Mayıs işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. 1 Mayıs'ta yapılacak olan eylemlerin de bu öze uygun olması, bu amaçlara katkıda bulunması gerekir. Tüm dünyada sınıf kardeşlerimiz 1 Mayıs'ta sokaklara çıkacaklar, alanları dolduracaklar, taleplerini haykıracaklar, sermaye sınıfına güçlerini gösterecekler. Türkiye işçi sınıfı da, sermaye sınıfının artarak devam eden saldırılarına karşı, tüm dünya işçi sınıfının desteğini de arkasında hissederek, mücadele ateşini 1 Mayıs'ta yakmalıdır. Özelleştirmeler, sosyal yıkım paketleri, düşük ücretler ve bunların hepsini kapsayan sömürüye ve baskıya karşı tek yumruk haline geldiğini ve talepleri kabul edilene kadar tavizsiz bir şekilde mücadeleyi bırakmayacağını göstermelidir.

Türk-İş Başkanlar Kurulu ve Emek Platformu bölge toplantıları sonuçlandı

Sermaye ve ihanet takımına karşı mücadeleyi yükseltmek için alanlara!

Türk-İş Başkanlar Kurulu “özelleştirme ve TİS’lerde alınacak tutumu” belirlemek için toplandı. Toplantının ikinci gündem maddesi ise, “1 Mayıs kutlamasının salonlarda mı yoksa alanlarda mı yapılacağıın kararlaştırılması” olarak belirlenmişti.

Öte yandan benzer gündemlerle merkezi Emek Platformu da bölge toplantıları yapma kararı aldı. 9 bölgede yapılan toplantıların sonucusu 16 Nisan’da Adana’da yapıldı.

Sendika bürokratları, işçi sınıfına dönük saldırılardan duydukları büyük rahatsızlığı(!) gerek Türk-İş Başkanlar Kurulu toplantısında, gerekse de EP bölge toplantılarında ifade etmeyi ihmal etmediler. Onun ötesi her zaman olduğu gibi eylemsizlik platformunun gerekçelendirilmesinden ibaretti.

Türk-İş Başkanlar Kurulu toplantısının sonuçlarını açıklayan Bayram Meral, yaptığı açıklamada, söze, ihanet şebekesinin

Demirel’e duyduğu güveni ifade etmekle başladı. Bazı sorunların yaşanmasına rağmen, tarihin en kapsamlı saldırısını yürüten sermaye hükümetinin devamından yana olduklarını, sorunların çözümü çerçevesinde “altılı çete” ESK’ya tekrar işlevsellik kazandırılmasının büyük yararı olacağını, esas olarak özelleştirmeye karşı olmadıklarını, ama Türkiye’de özelleştirme uygulamalarının işçi sınıfının aleyhine işlemlerinden rahatsızlık duyduklarını ifade etti.

Beklenti havasını yayma amacıyla bağlantılı olarak açıklamasını, “Gerekirse üretimden gelen gücümüzü kullanırız” sözleriyle bitirdi.

Alınan tek somut eylem kararı 9 ayrı bölgeden sendika şube yöneticilerinin Ankara’ya, “TÜPRAŞ’ın özelleştirilmesinin durdurulması, iş güvencesi, sefalet sözleşmeleri dayatmalarına son verilmesi” talepleriyle yürüyüşü. Hainler takımı yapacakları yürüyüşü 26 Nisan’da salon toplantısıyla taçlandıracaklar! Salon toplantısıyla sermaye hükümetine geri adım attırmayı düşünüyorlar!

İhanet şebekesi öylesine pervasızlaşmıştır ki, geçmişte hava boşaltma, yorma amaçlı da olsa, büyük Ankara yürüyüşleri düzenlerlerdi. Şimdi, sınıfın öfkesinden duydukları büyük korkuyla bu tür merkezi mitinglerden bile özenle kaçınıyorlar. Anlaşılan mezarda emekliliğe karşı 500 bin işçi ve emekçinin Kızılay Meydanı’nı sarsması bürokratların gözlerini korkutmuştu.

Temmuz ihanetinin sorumlusu EP’ye gelince, onlar da tüm toplantılarda “merak etmeyin, üzerimize çok gelirlerse üretimden gelen gücümüzü kullanırız” demagogjisini yineleyip durdular. 1 Mayıs’a gelince, EP içindeki Türk-İş, Hak-İş, Türk Kamu-Sen, tartışmaların

başından itibaren 1 Mayıs’ın salona kapatılmasından yana tutumlarını açıkça deklare ettiler. Ötesi; bölge toplantılarına yansıyan sınıf dinamizmine göre hainler 1 Mayıs’a ilişkin tutumlarını değiştirebildiler. Örneğin Adana, Eskişehir gibi illerde yapılan bölge toplantılarından çıkan, “1 Mayıs kesinlikle alanlarda kutlanmalıdır” yönündeki taban zorlaması karşısında, EP’nin bunu desteklemekten başka çaresi zaten yoktu.

Gerek Türk-İş Başkanlar Kurulu toplantısında, gerekse de EP bölge toplantılarında, sendika ağalarının ağızlarından düşürmedikleri kelime “istikrar”dı. Ne pahasına olursa olsun istikrarın devamı, toplantı sonrası yaptıkları açıklamaların da esasını oluşturuyordu.

İhanet şebekesinin işçi sınıfının ekmeğine kan doğranması üzerine kurulu “istikrar programı”nın devamını böyle pervasızca savunması, gelinen yerde sınıf düşmanı yüzlerini gizleyecek maskeler takmaya ihtiyaç duymadıklarını göstermesi bakımından çarpıcıdır.

İstikrar dediklerinin özü özeti, TİS’lerde “0” zamlarıdır, özelleştirmenin hızlandırılmasıdır, esnek çalışmanın genelleştirilmesidir, sosyal güvenliğin tamamen tasfiye edilmesidir, sefalet, açlık ve işsizliğin ayyuka çıkarılmasıdır, kamu emekçilerine iş güvenliğinden yoksunluğun, sahte sendika yasasının dayatılmasıdır, emekçi köylülüğün toprağını ekemez hale getirilmesidir. Eylemlere karşı ilgisizlik sendika bürokratlarının en temel yaklaşımlarından biridir. Nitekim, bu son süreçte işçilerin kendi talepleriyle alanlara çıktığı eylemlerin tümünde, sendika ağalarının hiçbir ilgisi sözkonusu değildir. 26 Mart Gemlik, 1 Nisan

Kocaeli, 9 Nisan Abide-i Hürriyet Meydanı’ndaki mitinglerde sendika bürokrasisinin esamesi bile okunmadı. Yanısıra mevzi direnişlere karşı takındıkları tutumları da benzerdir.

Öte yandan son mitinglerin tümünde “özelleştirmeye, sahte sendika yasasına, sefalet TİS’lerine hayır” taleplerinde ifadesini bulan işçi ve emekçilerin kararlılığı, ihanet şebekesini kaygıya düşürmüştür. Zira işçi sınıfı sendika ağalarına rağmen, onlardan hiçbir şey beklemeksizin, kendi gücüne inanarak alanlara çıkmıştır.

Gerek Türk-İş, gerekse de EP sermayenin topyekûn saldırılarına karşı işçi ve emekçilerin öfkesinin giderek mayalandığını, topyekûn direniş hattının eylemleri bir sürece doğru evrildiğinin farkındalar. Üstelik, giderek sınıfın ileri bölüklerinde komiteleşme, güçlerini ilerici devrimci platformlarda yerel düzeylerde birleştirme, hareket ettirme eğilimi de güçleniyor.

Hainlerin en büyük korkusu ise böylesi bir hareketliliğin devrimci politik önderlikle buluşmasıdır. EP’nin tam da bu süreçte bölgesel toplantı kararları alması, Türk-İş Başkanlar Kurulu’nun ise özelleştirmeye karşı bir şeyler söylemek ihtiyacı

duyması bu açıdan rastlantı değildir. Amaç bir kez daha hareketi kontrol altına alıp dizginlemek ve boşa çıkarmaktır.

İhanet şebekesi; emperyalizmin, işbirlikçi teknelci sermayenin uşağıdır. Yaşamı, dünyası, sınıfsal konumuyla burjuvazinin işçi sınıfı içindeki uzantılarıdır. Sendika bürokrasisi aynı zamanda kontr-gerilla devletinin sendikalardaki ayağıdır. Emperyalistlerin, işbirlikçi teknelci sermayedarların sömürü üzerine kurulu programlarının yaşam bulmasında sendika ağaları başrolü oynadılar, oynuyorlar.

Sermayenin saldırılarına karşı mücadele sendika bürokratlarına karşı mücadeleden koparılamaz. Gemlik, Kocaeli, İstanbul mitingleri, sosyal reformizmin “sosyal devlete sahip çık” platformunda ifadesini bulan olumsuz etkisine rağmen, sınıfın mücadele dinamizmi açısından önemli mesajlar vermiştir. Herşeyden önce işçi ve emekçiler sosyal devlete sahip çıkma amacıyla değil, doğrudan özelleştirme, sefalet TİS’leri, sahte sendika yasasına hayır vb. talepleri doğrultusunda alanlara çıkmıştır.

Öte yandan 305 bin işçiyi ilgilendiren TİS’ler daha şimdiden sınıf hareketliliğinin yükselmesinin verilerini sunmaktadır. Belediye işkollarında arka arkaya alınan grev kararları, petro-kimya işkolundaki TİS görüşmelerinin sonuçsuz kalması üzerine, uyuşmazlık zabıtlarının tutulması, daha şimdiden TİS’lere dönük sınıf hareketliliği noktasında yeterli veriler sunmaktadır.

Ancak, şu anki düzeyiyle sınıf hareketinin sermayenin kapsamlı saldırılarını püskürtmesi mümkün değildir. Giderek kitleselleşen, militan eylemler sonrası gündeme gelecek genel grev, genel direniş sermayenin saldırılarını boşa çıkartabilir ancak. Böylesi bir süreçte aşılması gereken en temel engellerden biri sendika bürokrasisidir. Sendika bürokrasisini aşmanın biricik yolu da işçi sınıfı ve kamu emekçilerinin fabrika ve işyeri komiteleri temelinde örgütlenmeleridir. Sınıfın iradesini doğrudan yansıtacak taban örgütleri devrimci işçi platformlarının da güvencesidir.

İşçi sınıfının mücadelesi açısından, tarihsel ve güncel önemi tartışılmaz olan 1 Mayıs geliyor. 1 Mayıs, emeğin dünyasıyla sermayenin dünyasının cepheden karşı karşıya gelip hesaplaşacağı gündür. İşçi sınıfının birlik, mücadele, dayanışma günü olan 1 Mayıs, sendika ağalarının tüm engelleme, salonlara kapatma çabalarına rağmen, işçi ve emekçiler tarafından alanlarda kutlanacak.

1 Mayıs sermayenin saldırılarına karşı topyekûn mücadele çağrısı olmasının yanısıra, aynı zamanda sendika ihanet şebekesine karşı işçi ve emekçilerin öfkesini haykırdığı, “Sendikalar bizizdir, hainler defolsun!” taleplerini haykırdığı bir gün de olmalıdır.

İMF-TÜSİAD imzalı iktisadi sosyal yıkım programına, emperyalizme iktisadi ve siyasi kölece bağımlılığa, demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluğa, Kürt halkının özgürlük umudunun boğulmasına karşı, mücadele taleplerini yükseltmek, 1 Mayıs’ı adına yaraşır bir şekilde militan bir mücadele gününe dönüştürmek, sermayenin saldırılarına ve ihanete sınır tanımayan sendika bürokratlarına verilecek en anlamlı devrimci politik yanıt niteliği taşımaktadır.



Direnişçi İZSU işçilerinin kaleminden...

SAG direnişçisi bir İZSU işçisinin 20'li günlerde yazdıkları...

"Zaman yok artık, yarınlara yürü..."

O gece babamı rüyamda görmüştüm. Tarlada, yemyeşil bir tarlada, ekinlerin arasında, bir o yana bir bu yana dolaşıyordu. Doğup büyüdüğü tarlasında sabanından hiç ayrılmamıştı. Eminim ki emeğini, alınterini oradan da paylaşıyordu. Börtülerle, böceklerle dost olmuştu, yalnızlığını paylaşmak için. Emekçidir benim babam, doğarken de emekçiydi, ölürken de...

*Babamı gördüm rüyamda
ekine orak sallarken
ekneğini katığına lokna
yarınları alnteri ile kurarken.*

*Babamı gördüm rüyamda
mutlu olmamıştı hiç yaşamda
bir türkü tutturmuştu yabanda
umut savurdu sabanda, harmanda.*

*Babamı gördüm düşümde
dürüst çalış diyordu işinde
haram olmasın ekneğinde aşında
babam ölmüştü altmış yaşında.*

*Babamı gördüm rüyamda
yüreği saklı idi arpasında, buğdayında
tüm hayalleri, bir yılı boşa çıktı
sapı, samanı ekinde bedava olduğunda*

*Babamı gördüm rüyamda
yavrum yürü yürü artık ileri
duman ol fabrika bacalarında
kucaklayalım artık yeri gökleri
haydi ileri durma ileri
zaman yok artık, yarınlara yürü.*

SAG direnişçisi bir İZSU işçisi

Sayaç okuma işçisiyle röportaj:

"Yeni ölümlere izin vermemeliyiz!"

* İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. Düşüncelerinizi alabilir miyiz?

İşçi: 1 Mayıs benim için işçinin, emekçinin ve tüm duyarlı insanların katılması gereken bir bayramdır. Nasıl şeker ve kurban bayramı kutlanıyor ise, 1 Mayıs da daha duyarlı ve örgütlü bir şekilde kutlanmalıdır. Ben bütün 1 Mayıs'lara katıldım. Bu açlık grevi bizim için bir okul oldu. Önümüzdeki 1 Mayıs'a örgütlü ve bilinçli bir şekilde katılacağız. Bizi hiç kimse mücadelemizden alıkoyamayacak. Canımız pahasına mücadelemize devam edeceğiz. Tüm işçi sınıfının bayramını kutlarız.

"Hep beraber başaracağız!"

Emekçi (Kimya Teknik) işçi kardeşlerimiz; Sürdürmekte olduğunuz haklı eyleminizde sendikal mücadelenizi destekliyoruz.

Bizler işten atılan 118 İZSU sayaç okuma işçisi olarak mücadelenizi mücadelemiz görüyoruz. Bizler 118 İZSU sayaç okuma işçileri olarak 45 gündür eylemimizi sürdürüyoruz. 29 Mart 2000 tarihinden itibaren süresiz açlık grevi olarak devam ediyoruz.

Hep beraber başaracağız!

Sizleri saygıyla selamlıyoruz.

İsten atılan sayaç okuma işçileri

"Yaşasın sınıf dayanışması!"

Tuzla'da tersanelerde direnen işçi kardeşlerimiz; Sürdürmekte olduğunuz haklı eyleminizde sendikal mücadelenizi destekliyoruz.

Bizler işten atılan 118 İZSU sayaç okuma işçisi olarak mücadelenizi mücadelemiz görüyoruz. Bizler 118 İZSU sayaç okuma işçileri olarak 45 gündür eylemimizi sürdürüyoruz. 29 Mart 2000 tarihinden itibaren süresiz açlık grevi olarak devam ediyoruz.

Hep beraber başaracağız!

Yaşasın işçilerin, emekçilerin birliği!

Yaşasın sınıf dayanışması!

Sizleri saygıyla selamlıyoruz.

İsten atılan sayaç okuma işçileri

* Mayıs sonrası devlet cezaevlerinde "F" tipi saldırısını uygulayacağını açıklıyor. Hücre tipi cezaevleri sizce neyi amaçlıyor?

İşçi: F tipi insanların düşüncelerinden, herşeyinden kısıtlandığı ölüm odasıdır. Şu anda oradaki tutsaklar düşünce olarak özgürdürler. Ancak F tipi ile bunu da ellerinden almak istiyorlar. Direnen devrimcileri bu hücrelerde kolaylıkla katledeceklerdir.

Biz işçiler ve tüm duyarlı insanlar sokaklara taşmalıyız. Yeni ölümlere izin vermemeliyiz.



Süresiz açlık grevindeki İZSU işçilerinin basın açıklaması:

Basına ve kamuoyuna!

Bizler İZSU'dan atılan 118 sayaç okuma işçisiyiz. Sürdürmekte olduğumuz süresiz açlık grevinin yirminci gününde direnişçi bir arkadaşımız acil olarak SSK Bozyaka Hastanesi'ne (şiddetli göğüs ağrısı) kaldırılmıştır. Diğer arkadaşlarımızın sağlık durumlarının ağırlaştığını dikkatinize sunuyoruz.

Bunun sorumluluğu başta belediye başkanı olmak üzere ilgili kurum ve mercilerindir. İstenmeyen sonuçlar oluşmaması için diyalog çağrımızı yineliyoruz.

İsten atılan sayaç okuma işçileri

Bizim sokak...

"Herkes öğrenecektir sosyalizmin kurtuluş yolu olduğunu"

Bizim sokak kendini göstermek için güneşin batışını bekliyor. Hergün yaşanan çirkin ilişkileri gözler önüne seriyor. Aydınlanıyor bizim sokak. Varoşlar karanlığa bürünürken, acılar içinde haykırıyor kötülükleri insanların yüzüne. Bazen ekmek kapısı oluyor emekçi insanlara. Nice acılar yaşanıyor, nice umutlar doğuyor. Yeşeriyor filizler, dal dal olup göğe ulaşmak için gecenin karanlığında. Birileri uzatıyor kirli ellerini, kırıyor filizleri dallarından. Ayırıyor insanları koyunlarındaki umutlarından. Boynu bükük dönüyor bizim sokağın emekçileri varoşlara. Düzen karşı durmuş, sermaye tuzak kurmuş işçinin, emekçinin kaderine.

Bir gün gelecek, bizim sokak bizim için aydınlanacaktır. O gün güneş bize doğacaktır. Bizim sokak içinde kirli emeller, insanlık utançları yaşanmayacaktır. Kimsesizlerin etinden yararlanılamayacaktır. Bozuk düzen kargaları, pusu kurmuş kadın satıcıları hayasızca avlıyor genç kızlarımızı. Bizim sokakta kaçışıyor gecenin içinde

travestiler. Sesler geliyor barlardan, gazinolardan. Belli ki tuzağa düşmüşler emekçi güzelleri. Otellerden kötü emeller haykırıyor sanki

birileri, bizi kurtarın der gibi. Hangi genç bataklıkta düşmek istemiştir? Hangi emekçi etini satmak ister? Kötülüklerle örtülmüş sokaklarda ekmeğini çıkarmak için onbeşinde pırıl pırıl delikanlı titriyor, üç kuruş için midye tepsisi önünde. Taksici karşıda yağlı bir müşteri arıyor. Bir yanda bayozcu uykulu gözlerle süzüyor geceyi. Gece bağıyor utanç saatlerini taa sabahın beşine dek. Umutlarını dolduruyor yüreklere. Herkesin tek bir düşüncesi var, kirlenmiş düzen içinde kirlenmiş paraları temize çıkarmak, ekmeğe dönüştürmek. Burjuvazinin kirli ellerinde ufalanan paralar bizim umudumuz olur mu? Bizler kendi umudumuzu kendimiz yaratmalıyız. Bizim sokaktan geçen insanlar düşünmelidir, her parlak ışığın bizim yolumuzu aydınlatmayacağını. Barlardan, discolardan yükselen seslerin, gülüşlerin bizlere dalga kıran olduğunu unutmamalıyız. Sahip çıkalım bizim sokağa. Amerikan pizzasına, ketçabına, pırlıtlı gecelere haykıralım. Güneşi beklemeden şafağın doğmasıyla aydınlanacak, beslenemeyecektir işçi emekçi kanı ve canı ile. Can çekişecektir.

Bizim sokağın bağırında ekmek tertemiz

kazanılacaktır. Gündüz aydınlanacaktır bizim sokakta, insanlar bir o yana bir bu yana burjuvazinin rüzgarında savrulmayacaktır. Herkes öğrenecektir sosyalizmin kurtuluş yolu olduğunu. Tanyacaktır bizim sokakta. Çirkinliklerin yanında güzelliklerin filiz filiz boylandığını, her sokakta ayrı bir direnişin yaşandığını, asla boyun eğilmeyeceğini, yalınlıklara bizim sokakta yer olmadığını. Görecektir insan kanı ile beslenen sömürücü düzenin asalaklarına, bizim sokakta genç, ihtiyar ve kızların onurlu ve mert duruşlarının yol vermediğini. Tüm geçitleri, barikatları, tüm yığınları, omuz omuza taşıyacaktır alanlara; akın akın sel olacak özgürlüğü bekleyen, bağımsızlığa susamış, kendi kendine üreteni ve tüketeni. Bizim sokakta açacak sosyalizm çiçekleri. Tarlaları, fabrikaları, yüreğimizeki güneşten önce doğan ışıklarla, tüm ülkeyi taşıyacağız yarınlara, güzel günlere, emeğe ve emeğin gücüne inanarak. Unutmayalım, bu ülkeyi düşmanlardan temizleyenlerin bizim atalarımız olduğunu. Bu ülkede insanca yaşam hakkı öncelikle bizlerin olmalıdır. İndirirsek fabrikada şalteri, durdurursak tarlalarda sabanı, kim çalıştıracak sermayenin kolları olan canı olmayan demir yığınını. Tatalım sınır kapılarını, kaçırmayalım kanla beslenen Amerikan uşaklarını. Alt-üst edelim bankalarını, hesaplarını. Ödesinler bize, tutsak ve şehit düşen canların bedellerini.

* Bizim sokak: Kıbrıs Şehitleri Caddesi.

Sağlık emekçileri üzerindeki baskılar artarak sürüyor

Ankara'da 8 SES üyesi gözaltında

Sermaye devleti işçi ve emekçilere yıkım programlarını dayatırken, sınıfın öncülerine, sınıf sendikacılığı yapan devrimci emekçilere, sınıfla olan bağlarını koparmak için gözaltına alarak, işkencelerden geçirecek, cezaevlerine koyarak saldırıyor.

İstanbul'da SES üyesi Dr. Ahmet Tellioglu'nun tutuklanmasından sonra, şimdi de Ankara'da SES üyelerine yönelik gözaltı saldırısı başlatıldı. 18 Nisan'da gözaltına alınan ve SES üyesi olan Suat Faruk, İbrahim Koruk, Zekine Dayanıklı, Köksal Yeğin, Narine Barbaros, Murat Akgün ve Sadık Doğan ile 20 Nisan'da gözaltına alınan Leyla Durmaz halen TEM'de tutulmaktadır.

Bu saldırıya karşı 20 Nisan günü, SES Ankara Şube,



ATO, İHD Ankara Şube, Çağdaş Hekimler Derneği ve ÇHD tarafından bir basın açıklaması düzenlendi.

Yaklaşık 100 kişilik kitle "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Gözaltılar serbest bırakılsın!", "Susma, sustukça sıra sana gelecek!" sloganlarıyla ve alkışlarla alanda toplandı.

Ardından SES Ankara Şubesi'nden bir sendikacı konuşma yaptı. Konuşmasında, arkadaşlarının gözaltına alınma gerekçelerinin kimseye açıklanmadığını söyleyerek, "soyguncular, çeteler ve bazı memurlar suç işlediğinde 'memurun muhakemati' vardır denilirken, arkadaşlarımızın alınmaları neye dayandırılıyor? Biz aşağıda imzaları yazılı olan kurumlar olarak bu işin arkasında olacağımızı söylüyor ve olabilecek herşeyden Cumhuriyet Savcılığı'nu sorumlu tutuyoruz" diyerek sözlerini bitirdi.

Ardından kitle, "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Baskılar bizi yıldıramaz!" sloganlarını atarak dağıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

İzmir'den kısa haberler...

* İZSU işçilerinin başlatmış olduğu süresiz açlık grevi yakında bir ayını dolduracak. Bugüne dek hiçbir olumlu gelişme yaşanmadı. SAG sürecinde bir direnişçi hastaneye kaldırıldı. Ayrıca SES üyesi doktorlar artık günlük muayene yapıyorlar ve basın açıklamalarıyla işçilerin sağlık durumlarını kamuoyuna duyuruyorlar. İşçilerin sağlık durumlarının endişe verici boyutlara gelmesi üzerine İzmir Demokrasi Platformu Perşembe günü Büyükşehir Belediyesi önünde basın açıklaması yapma kararı aldı.

* İMF'yi protesto etmek için Pazar günü Konak'ta eylem yapmak isteyen öğrencilere saldıran polis, yaklaşık 30 öğrenciyi döverek gözaltına aldı. Öğrencilere destek için gelen Enerji Yapı Yol-Sen, Eğitim-Sen 2 No'lu Şube, İZÖVDER ve Limter-İş yöneticilerine de müdahale eden polis, Limter-İş Ege Bölge Başkanı Mehmet Barındık, Eğitim Uzmanı Özgür Cihan ve İZÖVDER Başkanı Av. H. Hüseyin Evin'i de döverek gözaltına aldı. Gözaltılar üzerine, birer gün arayla İHD ve Ege Üniversitesi öğrencileri basın açıklamaları yaptılar.

Santaş Ayakkabıcılık'ta direniş...

Avcılar'da kurulu Santaş Ayakkabıcılık'ta çalışan 60 işçiden 20'si, işten atılmaları üzerine direnişe geçtiler. İşverenin atölyelerinden birini kapatıp, atılan işçilerin maaşlarını ödememesi üzerine 11 işçi işyerini işgal etti. Yaklaşık 10 saat süren direniş, alacakların tamamının ödenmesinden sonra bitirildi.

Avcılar'da bulunan Santaş Ayakkabıcılık'ta yaklaşık 3 aydır çalışıyorduk. Yanyana iki atölyede toplam 60 işçi bulunuyordu. Bunların bir bölümü eski işçiler. Geri kalanlarsa 3-4 aylık. Hepimiz sefalet ücretiyle ve sigortasız çalışıyorduk. Çalışma saatlerimiz zorunlu mesailerle 14-15 saati buluyordu. En küçük bir itirazımızda ise işten atma tehdidiyle karşılaşıyorduk. Elbette ki bu ağır çalışma koşulları hiçbirimizin hoşuna gitmiyordu. Ancak birbirimize güvenimizin olmayışı birlikte hareket etmemizi engelliyordu. Maaşlarımız 45 günde bir, o da taksit taksit ödeniyordu.

15 Nisan'da maaşlarımızı almak için sıraya girdiğimizde,

atölyelerden birinin kapatılacağını ve 20 işçinin işten atılacağını, maaşların ise ödenmeyeceğini öğrendik. Hemen biraraya geldik. Atölyenin kapatılmasına engel olunamayacağı, ancak ücretlerimizin tamamının ödenmesi gerektiği üzerine karar aldık ve kararımızı işverene ilettik. Bize ödeyecek durumlarının olmadığını, daha sonra ödeyeceklerini söylediler. Bu durumu kabul etmedik ve atölyenin içinde direnişe geçtik. İş makinalarının dışarı çıkarılmasını engelledik.

Daha önce işten attığı işçilerin hiçbir tepkisiyle karşılaşmayan işveren ilk birkaç saat dağılırız umuduyla bekledi. Ancak kararlılığımız karşısında gece saat 3:00'te direnişteki 11 işçinin ücretlerini ödedi. Bizler de direnişimizi bitirdik.

Bizim direnişimiz bugün ücretler üzerinden gerçekleşti, ama bizlere üretimden gelen gücümüzün, birliğimizin hiçbir engel tanımayacağını somut olarak gösterdi.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Direnişçi işçiler

17 Nisan Küresel Eylem Günü'nde:

Adana Demokratik Muhalefet Platformu'ndan Washington eylemcilerine destek

Demokratik Muhalefet Platformu, 1 Mayıs'a hazırlık ve İMF ve Dünya Bankası'nın Washington toplantısını protesto eden göstericilerle enternasyonal dayanışma amacıyla, 17 Nisan Pazartesi "küresel eylem" gününde, Uğur Mumcu Meydanı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamayı platform adına Şehmuz Kaya yaptı. Emperyalist kuruluşların Seattle ve Davos'ta organize ettiği toplantıların onbinlerce işçi ve emekçinin öfkeli protestolarıyla yarıda kaldığını vurguladı. Bugün de Washington'da, emperyalizmin simgesi haline gelmiş iki büyük örgütün, İMF ve Dünya Bankası'nın yine bir toplantı düzenlediğini; 182 ülkenin maliye bakanlarının bir araya geleceğini; bu örgütlerin önerdiği politikaların; işsizlik, gelir adaletsizliği, yoksulluk, sosyal güvenlik ve kamu hizmetlerinin çöküntüye uğraması, işçi-

emekçilerin yaşam düzeylerinin düşmesi, sendikasılaşma gibi sonuçlara yolaçağı; bu politikaların ülkemizde de hızla uygulamaya sokulduğunu, hükümetlerin bu politikalara teslim olduklarını, hatta savunucusu haline geldiklerini söyledi. Bu politikaları kabul etmeyen işçi sınıfının sendikal örgütleri mücadele verecektir; tüm emek örgütlerinin buna karşı bir araya gelerek sınıfsal tepkilerini ortaya koymaları geleceğimiz bakımından yaşamsal önemdedir denildikten sonra, açıklama, tüm sendikalar ve demokratik kitle örgütlerini, küresel emperyalist örgütlerin politikalarına karşı birlik ve dayanışmaya çağırıyor, sözleriyle sona erdi.

İMF defol, bu ülke, bu halk satılık değil!

Kızıl Bayrak/Adana

Çin-Kur işçisinden İzmir'deki İZSU işçilerine selam!...

Aylardır direnişte bulunan Çin-Kur işçisi hala çözümü bekliyor. Kayseri'nin yerel gazetelerinde ise çözüme ulaştığına dair haber çıkıyor. Bu haberlerin kaynaklarının kimler olduğu malumdur.

Çin-Kur işçisiyle görüşmeye gittiğimizde açlık grevinde bulunan sınıf kardeşleri hakkında konuşmak istedik. İşçi komitesinde bulunan arkadaşlar olaydan haberleri olduklarını,

İzmirli işçi kardeşlerinin haklı mücadelelerinde yanlarında bulduklarını, kendilerinin de İzmirli işçilerle aynı saldırıya maruz kaldıklarını söylediler. İşçi komitesinden bir arkadaş İzmirli işçilerle telefon görüşmesi yapıp İzmirli işçilerin son durumları hakkında bilgi edindi. Ve gazetemiz aracılığıyla İzmir'de direnişte bulunan işçilere selam yolladılar.

Kızıl Bayrak/Kayseri

Tuzla'da tersane işçileri direnişte

Tuzla Denizcilik ve Turizm AŞ. ile Türker Denizcilik İşletmeleri AŞ. işçilerinin, "çalışma koşullarının düzeltilmesi, sosyal ve sendikal hakların tanınması" talebiyle, 6 Nisan'da işbiraktıkları gerekçesiyle işten atılmasıyla başlayan direniş, işçilerin DİSK'e bağlı Limter-İş'e üye olmasıyla yeni boyut kazandı.

Kartal Demokrasi Platformu'nun direnişe destek amacıyla 15 Nisan'da düzenlediği ziyarete biz de katıldık. Alkışlarla ve "Tersane işçisi yalnız değildir!", "Direne direne kazanacağız!", "Sendika hakkımız engellenemez!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" ve "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganlarıyla girdiğimiz direniş alanında, işçilerin coşkulu ve umut dolu bakışları kolluk güçlerinin korku dolu ve tedirgin bakışlarını gölgeleyebilecek kadar güçlüydü.

15 Nisan günü Tuzla Denizcilik ve Turizm AŞ.'den bir işçinin daha atılması, direnişin haklılığını bir kez daha ortaya koyuyordu. Direnişe katılan

işçiler taleplerini bir kez daha haykırarak, taşeronlaştırmaya, açlığa ve sefalete karşı sonuna kadar direneceklerini gösterdiler.

Limter-İş Başkanı Kazım Bakış ve ardından, Kartal Demokrasi Platformu sözcüsü direnişe ve ziyarete ilişkin birer konuşma yaptı. Lastik-İş, İzmit Sendikalar Birliği ve Bagfaş'ın ardından, sınıf dayanışması adına Kartal Demokrasi Platformu maddi olanaksızlıkların biraz olsun azaltılması amacıyla maddi destek sundu.

Direnişteki işçiler arasında konuşmaya katılan işçiler, bu desteklerle direnişe geçme aşamasında yaşadıkları kaygı, korku ve direnişin sonuç bulmaması konusunda yaratılan düşüncelerin ve umutsuzlukların kırıldığını, sınıf içerisindeki dayanışmanın onlar açısından ve sınıf savaşımı açısından ileri doğru atılmış bir adım olduğunun bilincinde olduklarını belirttiler. İşçilerle



sınıf hareketinin güncel sorunları üzerine yapılan sohbetin ardından, başarı dilekleri sunularak yine alkışlar ve sloganlarla direniş alanından ayrıldık.

Kızıl Bayrak/Kartal

DİSK Genel-İş üyeleriyle röportaj:

"2000 1 Mayıs'ında güçlü bir çıkış yapmalıyız"

1 Mayıs yaklaşıyor. Sermayenin saldırılarının giderek azgınlığı bu dönemde 1 Mayıs'ın önemi nedir? İşçi sınıfı ve emekçilerin bu yılki 1 Mayıs'ta tutumu ne olmalıdır?

İbrahim Kılıncı: 1 Mayıs işçilerle özdeşleşmiş bir bayram günüdür. 1 Mayıs işçilerin büyük uğraş ve mücadeleleri sonucunda kazanılmış bir gündür. Fakat Türkiye'nin bugünkü koşullarına baktığımızda, işverenlerin 1 Mayıs'ın içini boşaltmaya dönük bir uğraş verdikleri görülmektedir. 1 Mayıs'ı işçinin yaşamından koparmak için her yolu denemektedirler. Ben saldırıların giderek yoğunlaştığı bu dönemde, 1 Mayıs'ı yoğun ve örgütlü bir şekilde alanlarda kutlayarak, sermayenin saldırılarına dur demek gerektiğini düşünüyorum.

Hilmi Aydın: Öncelikle 1 Mayıs'ın evrenselliğini değerlendirmekte yarar var. 1 Mayıs her zaman işçinin önem verdiği, direniş, dayanışma, birlik, örgütlenme ve örgütlü mücadelesini evrensel boyutlarda sürdürdüğü bir gündür. 1 Mayıs basite alınacak bir gün değildir. Öncelikle doğuşu çok önemlidir. 1 Mayıs Şikago'da 250 işçinin atlar altında ezilerek öldürülmesi sonucu kazanılmış bir zaferdir. 1 Mayıs hiçbir zaman bir devletin simgesi değildir. 1 Mayıs tüm dünya işçi ve emekçilerinin bayramı olan bir gündür. Bu bağlamda kendisine işçiyim, emekçiyim diyen hiç kimse kendisini bu bayraktan, bu anlayıştan soyutlayamaz. Keşke işçiler yaşadıkları, ürettikleri yerlerde bunun bilincine varsalar, örgütlenmelerini pekiştirseler. O zaman sermayenin yapacak hiçbir şeyi kalmayacak. Sermaye bile gücünü üretici olan işçiden, emekçiden almaktadır. İşte o zaman, işçi sınıfı bilincini aldığı zaman, sermayenin pili bitmiş demektir. Benim söyleyeceğim bu. İşçiler bu doğrultuda örgütlenmeye dönük azimli, kararlı, inançlı, birlik içinde olsunlar.

Süleyman Karabulut: Gerek ülkemizde gerek tüm dünyadaki son gelişmelere baktığımız zaman, işçi sınıfının büyük bir uyanışını görüyoruz. Dünyadaki holiganlaşma, MAİ, MİGA, tahkim yasalarının çıkartılması, emperyalizmin ve kapitalizmin saldırılarına karşı işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlenmesini görüyoruz. 2000 1 Mayıs'ının daha görkemli, daha coşkulu, mücadeleciler bir gün olacağını düşünüyorum. Ve bu mücadele sadece 1 Mayıs'la sınırlı değil; ileriye dönük kararların alınacağını, gerek uluslararası işçi sınıfı ve emekçilerin dayanışması gerek kendi ülkelerindeki örgütlülüklerin oluşumunun hızlanacağını düşünüyorum. Bu doğrultudaki mücadelenin bütün kitlelere ulaştırılması ve 2000 1 Mayıs'ında güçlü bir çıkış yapmamız gerekiyor. Tüm emekçi kesimler, sendikalar, DKÖ'ler ve düzene muhalif olan siyasi partilerin güç birliğiyle, topyekûn saldırılara karşı bir mesaj, bir gözdağı verilmesi gerekmektedir.

Kızıl Bayrak/Ankara

Ankara Harb-İş işçilerinin eylemi:

İşçi kıyımına son!

Harb-İş Sendikası Ankara Şubesi, 14 Nisan günü, Hava İkmal Müdürlüğü'nde çalışan iki sendikal işçinin atılması nedeniyle Yüksel Caddesi'ndeki şube binası önünde bir basın açıklaması eylemi gerçekleştirdi. Saat 18:00'den sonra birikmeye başlayan işçilerin sayısı 19:00 civarında 700'ün üzerine çıktı.

İşçilerin öfke ve kararlılığı hiç durmadan ve hep bir ağızdan attıkları sloganlardan anlaşılıyordu.

Eylemde en sık atılan sloganlar; "İşçi kıyımına son!", "Ekmek yoksa barış da yok!", "Direne direne kazanacağız!", "Kahrolsun IMF, bağımsız Türkiye!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "İşçi memur elele, genel greve!", "Kahrolsun sermaye iktidarı!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz" idi.

Islıklar ve alkışlarla hükümet istifaya çağrıldı. Ankara şube başkanı ile genel başkan, biriken öfkeyi kontrol edebilmek için "sert" konuşmalar yaptılar. Genel başkan; işçi düşmanlarının işçileri sağcılıkla-solculukla, Alevilikle-Sünnilikle

bölmeye çalıştıklarını, bu oyuna gelinmemesi gerektiğini söyledi.

Asıl anlamlı konuşmaları ise atılan işçiler yaptılar. İşçiler sendikal mücadele yürüttükleri için atıldıklarını, bu mücadelenin işvereni rahatsız ettiğini, işten atılmalarının önemli olmadığını, önemli olanın sınıf dayanışmasının örülmesi olduğunu söylediler. Herkesi 1 Mayıs'ta hesap sormak için alanlara çağırdılar. Hak almak için ölüm orucu gibi eylemlerden bahseden başkanlara, işçilere sessizce dağılmalarını telkin ettiler. Böylece basın açıklaması bitirildi.

Sermayenin saldırılarına karşı biriken öfkeyi göstermesi açısından Harb-İş sendikasına üye işçilerinin bu eylemi oldukça anlamlıdır. 1 Mayıs'ta bu öfke kendini alanlarda ifade edebilirse, yeni bin yılın ilk 1 Mayıs'ı sermayeye soğuk terler döktürecek. Bu kararlı tavır Ankara'da örülmeye çalışılan yerel emek platformunu da mutlaka besleyecektir. Platform girişimcileri bu tavrı birleşik devrimci bir mücadele kanalına akıtmakla yükümlüdürler.

Kızıl Bayrak/Ankara

Mamak Belediyesi'nde tacize karşı eylem

Mamak Belediye'sinde çalışan ve Genel-İş Mamak-Altındağ Şubesi üyesi olan Şerife Uysal, 14 Nisan günü odacıbaşı tarafından cinsel tacize uğramış. Bunun üzerine Mamak Belediye Başkanı Gazi Şahin'e şikayette bulunarak gereklerinin yapılmasını istemiş. Belediye Başkanı'nın ilk anda tavrı "bu namussuzluktur, onu hemen işten çıkaracağız" olmasına rağmen, akşama doğru bu tavrını değiştirerek, hem mağdur olan kadın işçiyi, hem de odacıbaşını işten çıkararak bu pisliği temizleyeceğini belirtmiştir.

Bunun üzerine Genel-İş Mamak-Altındağ Şubesi 19 Nisan günü Mamak Belediyesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Şube yöneticisi Muharrem Aslan bir konuşma yaparak Şerife Uysal'ın talebinin insani, ahlaki, onursal bir talep olduğunu, mağdur durumda olanın Şerife Uysal olduğunu ve işten çıkarılmakla

ikinci kez mağdur duruma düşürüldüğünü söyledi. Muharrem Aslan sözlerini bu işin takipçisi olacaklarını ve sonuç alınca kadar da her türlü etkinliği yapacaklarını söyleyerek bitirdi.

Muharrem Aslan'ın ardından mağdur durumda olan Şerife Uysal da bir açıklama yaptı. Uysal açıklamasında tacize uğradığı anı anlattı ve; belediye başkanını göreve davet etti. "Belediye'de onuruyla, emeğiyle, alınteriyle çalışan bir insan olarak böylesi bu ahlaksız davranışı kınıyorum." diyerek sözlerini bitirdi.

Yaklaşık 200 kişinin katıldığı basın açıklamasında, "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son!" sloganları atıldı. Yapılan konuşmaların ardından basın açıklaması bitirilerek kitle buradan dağıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB) açıldı

Ulucanlar katliamının hemen sonrasında tutuklu ve hükümlü yakınları, cezaevlerinde yeni katliamların, hak gasplarının yaşanmaması için örgütlenmeye başladılar. Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği adını alan örgütlenme, resmi işlemlerini tamamladıktan sonra kuruluşunu 16 Nisan'da yapılan açılışa taçlandırdı.

Açılışa oldukça kalabalık katılan aileler salona sığmadı ve bir alt katta da sinevizyon aracılığıyla program sahnelendi. Sahnenin arkasına "Hücre ölümdür! İzin vermeyeceğiz!" şiarının yazılı olduğu TUYAB imzalı pankart açılmıştı. Sahneye ayrıca açılışa gelen çiçekler de konulmuştu.

Devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşunun ardından tutsak yakını bir ananın açılış konuşmasıyla etkinlik başladı. Konuşmasında devletin yıllardır cezaevlerine pervasızca saldırdığını ve devrimci tutsakların bugüne kadar her saldırıyı bedel ödeyerek göğüslediğini, ama bundan sonra ailelerin de saldırılara dışarıdan göğüs gereceğini, geçit vermeyeceğini dile getirdi. Aileler açılış konuşmasını coşkuyla alkışladı.

Konuşmanın ardından programın sunucusu cezaevlerinden, sosyalist dergilerden, kültür merkezlerinden ve İstanbul Üniversitesi Hücre Karşıtı Platformu'ndan gelen mesajlardan bir kısmını okudu. Açılışa ailelerin yanı sıra, İHD yönetimi, sosyalist basın ve devrimci öğrencilerden de gelenler olmuştu.

Mesajlardan sonra, Tohum Kültür Merkezi Barbara Halk Sahnesi'nden bir sanatçının sergilediği "Ben Ulrike bağıryorum" adlı oyun sırasında duygulu anlar yaşandı. Oyun, Alman bir devrimci olan Ulrike Meinhoff'un yaşamını anlatıyordu. Meinhoff Alman faşizmi tarafından RAF örgütüne üye olduğu için birçok arkadaşıyla "beyaz hücre" adı verilen ölüm hücrelerine konular. Burada her yer beyazdır ve herşeye sessizlik hakimdir. Ulrike ve arkadaşlarının çıldırmaları ve intihar etmeleri için yıllarca işkence yapılır, her yol denenir. Ama onlar tüm baskılara iradeleri sayesinde direnirler. Bunun üzerine öldürülerek "intihar ettiler" süsü verilmeye çalışılır. Fakat yaşanan katliamın üstünü kimse örtemez. Çünkü Ulrikelerin cenazesini onbinler sahiplenmiştir. Hücrenin gerçek yüzünü gözler önüne seren oyun, aileler tarafından çok beğenildi ve uzun süre alkışlandı.

Açılışa destek vermek için gelen Göğün Yarısı müzik grubunun söylediği ezgilere aileler de katıldı. Ulucanlar'da saldırıya uğrayan ve bir gözünü kaybeden Cenker Aslan'ın babasının Ulucanlar direnişine ilişkin okuduğu şiir ilgiyle karşılandı. Daha sonra davetli olarak gelen şair Ruhen Mavruk Cumartesi Anneleri'ne ve orada bulunan annelere bir konuşma yaparak, onlar için yazdığı bir şiirini okudu. Programın ikinci yarısında gelen mesajlar okunmaya devam etti. BEKSAV'dan gelen Ali Naki Gündoğdu ve ardından yine bir tutsak yakını açılış türkülerle selamladı.

Açılışa Ulucanlar'da ölümsüzleşen Habip yoldaşın ablası Kibar Kebude de katıldı ve anlamlı bir



konuşma yaptı. Devrim şehitlerini selamlayarak başladığı konuşmasında, "Ulucanlar'a kadar Habip'in ablasıydım. Ama şimdi Habip'in, Ümit'in, Abuzer'in ve hepsinin ablasıyım. Amerikan uşağı faşist rejim bizleri katlederek tüketeceğini sanıyor, ama bizim ailede dün bir Habip varsa, şimdi onlarca Habip var, hepimiz birer Habip'iz, bizi asla tüketemeyecekler. On'lar iğrenç işkenceler ve katliamlar karşısında ellerindeki bayrağa asla leke sürdürmediler, bayrak artık bizlerin ellerinde. Benim ömrüm nereye kadar yeterse, On'lardan devraldığım bayrağı sonuna kadar leke sürdürmeden taşıyacağım. Çünkü bu katil düzenin ne kadar aşağılık ve çirkef olduğunu daha iyi anladım. Habip'in cenazesini aldığımızda vücudu ve yüzü işkenceden tanınmıyordu. O kadar vahşi işkenceler karşısında güzelliği/güzellikleri yine de bozulmamıştı. Çünkü onların yüzünde komünizmin güzelliği vardı. Onun güzelliğini hiçbir şey bozamaz. Bu çürümüş, kokmuş düzenin insanlıkla bir ilgisi kalmamış, o yüzden hunharca saldırıyor ama bizi asla teslim alamayacak. Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim" diyerek konuşmasını bitirdi. Konuşmayı baştan sona ilgiyle dinleyen ve gözyaşlarını tutamayan aileler, bittiğinde de coşkuyla alkışladılar.

Bu arada Teröle Mücadele Şubesi'nden gelen sivil polisler, bir araba dolusu çelik kuvvet ve resmi araçlarla açılış başladığından beri tehditler savurarak, açılışın yasal olmadığı gerekçesiyle bitirmeye çalışıyorlardı. İşlemlerin eksik olmasından güç bulan terörle mücadele ekibi, program bitirilmediği koşullarda dağıtılacağı tehdidinde bulundu. Programın tamamlanmak üzere olduğu bir evrede etkinliğin sonlandırılmasına bizlerce karar verildi.

Bu arada söz alarak Adana İHD adına gelen bir ana da, oradakilerin selamını getirdiğini ve birlikte mücadele vereceklerini belirtti. Açıklamadan sonra aileler alt kata indiler. Polisler muhatap olması için bazı aileler belirlendi ve diğerleri de başka bir yerde beklemeye başladı. Polisin yaptığı arama sırasında, TUYAB'dan ayrılan ailelerin bir kısmı tekrar geri dönüp kapıda bekleyerek olası bir saldırı durumunda müdahale etmek için hazır olduklarını belirttiler.

TUYAB'ın açılışıyla, örgütsüz oldukları için dışarıda seslerini duyuramayan ve güçsüz olduklarını düşünen ailelerin de biraraya gelebilecekleri ve örgütlenip, cezaevleriyle mücadeleyi ortak sürdürecekleri bir adresleri de açılmış oldu. Şimdi sıra ona omuz vererek büyümekte ve yeni katliamlara geçit vermemek için sahiplenmekte.

İskenderun'da provokatif saldırı

'99 yılı Mart ayında İskenderun Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı TMSH ekipleri tarafından "örgüt üyesi" oldukları gerekçesiyle gözaltına alınan N. Ceren Salmanoğlu ve F. Deniz Polattaş, gözaltında işkence ve coplu tecavüze maruz kalmışlardı. Ailelerin girişimleri sonucu kamuoyu yaratan bu olaya karşılık, Emniyet Müdürlüğü binbir yalanla olayın üstünü örtmeye çalışıyordu.

Tecavüz ve işkence davasının ilk duruşması 14 Nisan Cuma günü İskenderun Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. İşkenceci polisler Murat Çıkan, Halil Özkan, Gürkan İlhan ve Aysun Göksel kendilerine dönük suçlamaları reddettiler. Mahkeme başlamadan önce kolluk kuvvetleri adliye binası önünde yığınak yaptı ve faşist beslemeleri olan ülkücüleri getirdi.

Duruşma yapılacak salonun önünü işgal eden, demokratik kitle örgütleri temsilcilerinin duruşmaya girmelerini engelleyen faşist beslemelerin tümü duruşma salonuna girdi. Avukatların itirazı sonucu salondan çıkarılan faşistler, dışarıda da provokatif tutumlarını sürdürdüler. Tutuklu yakınları da mahkeme salonuna alınmadı. Daha duruşma başlamadan önce adliyenin önünde "Şehit aileleri" imzasıyla okunan basın açıklaması saldırının göstergesiydi.

Faşistler adliyede ve parkta, "Polise uzanan eller kırılır, kahrolsun PKK!" sloganları ve bozkurt işaretleriyle tutuklu yakınlarına saldırdılar. Bu saldırı sonucu çok sayıda kişi yaralandı, beş tutuklu yakını gözaltına alındı. Yaklaşık 5 saat süren mahkeme sonucunda tanıkların dinlenmesi ve Çapa Tıp Fakültesi'nden psikolojik rapor alınması kabul edildi. Mahkemeden sonra polis ablukası altında otobüslerle binen tutuklu yakınları İHD Şubesi'nin önünde indiler.

Ülkü Ocakları'ndan gelen faşist beslemeler ise, bizzat polisin örgütlemesiyle, sahilden Emniyet Müdürlüğü'ne doğru "Polise uzanan eller kırılır, kahrolsun PKK!" sloganlarıyla yürüyüşe geçtiler.

Kızıl Bayrak/Anıtkaya

"Saldırı açık bir provokasyondur"

Biz aşağıda imzası bulunan sendika, siyasi parti ve demokratik kitle örgütlerinin temsilcileri olarak, 14 Nisan Cuma günü İskenderun Adliyesi önünde işkenceye maruz kalanların yakınlarına yapılan çirkin saldırıyı kınıyoruz. İşkence insanlık suçudur. İşkence yapanlar mutlaka yargılanmalı ve gerekli cezaya çarptırılmalıdır. İşkenceye karşı duyarlı olan kurum temsilcileri ve kişilere, kimler tarafından getirildiği ve kim oldukları belirsiz (!) olanlarca yapılan saldırı açıkça bir provokasyondur. Yapılan tahriklere karşı güvenlik yetkilileri uyarılmasına rağmen gerekli önlemler alınmamış ve bilinen olaylar meydana gelmiştir. Saldıranlar elini kolunu sallayarak olay mahalinde dolaştığı halde, saldırı mağdurları gözaltına alınmıştır. (...)

İskenderun kamuoyunu bu gibi konularda daha duyarlı olmaya davet ediyoruz.

HADEP, ÖDP, EMEP, İP, İHD, Eğitim-Sen,
DİSK Genel İş,
Emekli-Sen, Maden-Sen, TUHAY-DER, SES
İskenderun temsilcilikleri

Bursa Cezaevi'nde operasyon hazırlığı:

Devlet yeni katliamlar peşinde!

Mayıs ayı yaklaşıyor. Sermaye devleti cezaevinde yaşanan sorunlardan dem vurarak, tek çözümün F (hücre) tipi olduğunu ve 2000 Mayıs'ında hücreleri açacağını bir yıl öncesinden duyurmuştu. Bu süre içerisinde saldırıların ardı arkası kesilmedi.

26 Eylül'de Ulucanlar'a vahşice saldırarak 10 devrimciyi saatlerce süren işkenceyle katletti, onlarcasını sakat bıraktı. Yetmedi, zorla sürgün ettiği yaralı tutsaklara götürüldükleri cezaevlerinde de saldırdı, tedavilerini engelledi, aile ve avukat görüşlerine izin vermedi. Yetmedi, devrimci tutsakların onlarca yıllık bedeller ödeyerek elde ettikleri kazanımları hiçe sayan ve yeni katliamların önünü açan bir protokolü uygulamaya soktu. Geçtiğimiz haftalarda da Burdur, Bartın, Sağmalcılar ve daha bir çok cezaevinde özel tim ve robocoplarla

operasyon provalarına başladı.

Bursa Cezaevi'nde son bir aydır baskılar artmış bulunuyor. Aile görüşleri engellenmeye ve tutsakların hakları gaspedilmeye çalışılıyor. Son olarak ise 14 Nisan günü saat 23.00'te keyfi bir biçimde devrimci tutsakların buldukları koşulların kapıları kilitlenmiştir. Bu gelişmenin adım adım hücreye geçiş olduğunu bilen tutsaklar koşullarını kırmış ve malta işgaline başlamışlardır. 15 Nisan günü tutuklu yakınları, İHD yöneticileri ve avukatların cezaevi idaresiyle görüşme talepleri reddedilmiş; 17 Nisan'da Bursa Cumhuriyet Savcısı Emin Özler ile yapılan görüşme ise sonuçsuz kalmıştır.

19 Nisan'da aileler, avukatlar ve siyasi partilerin ortak olarak yaptığı basın açıklaması sonrasında ailelerin tutsaklarla görüşme talepleri yeniden

reddedilmiştir. Tüm bu gelişmeler bizlere Ulucanlar katliamı öncesindeki süreci anımsatmaktadır. Ulucanlar'da koşulların yaşandığı günlerin ertesinde, başta aile ve avukat görüşlerinin yasaklanması olmak üzere, tutsakların tüm hakları elinden alınmış, dışarıdaki hayattan tümüyle tecrit edilmişlerdir. Bursa Cezaevi'ndeki gelişmeler bu nedenle kaygı vericidir. Sermaye devletinin Bursa Özel Tip Cezaevi'ndeki pratiği, hücreleri tamamlamadan, varolan cezaevlerini hücreye dönüştürmek doğrultusundaki niyetini gözler önüne sermektedir.

Şurası bilinmelidir ki, devrimci tutsaklar geçmişte olduğu gibi bugün de tabutluklara girmeyecekler ve onları ölümüne parçalayacaklardır. Dışarıda ise tutsak yakınları ve devrimciler sermayeye diz çöktürene kadar mücadelede kararlıdırlar.

İzmir İHD Cezaevleri

Komisyonu'nun açıklaması:

Burdur'da katliama izin vermeyelim!

4 Nisan 200 tarihinde Burdur Cezaevi'nden mahkemeye götürülecek olan H. Ali Günay, Selahattin Hıra, Kemal Denli, Barış Gönülşen, Mustafa Selçuk, Erdal Gökoğlu ve Mürüvet Küçük isimli hükümlüler, cezaevinde yaşanan son gerginlik sürecine de dikkat çekerek, cezaevi idaresinden "saldırı olmayacak" güvencesi vermesini talep etmişler ve güvence almazlarsa mahkemeye gitmeyeceklerini ifade etmişlerdir. Cezaevi idaresi "biz içeri girer ve zorla alırız" şeklinde tehditlerde bulunmuş, görüşmeler sürdürülmüş ve ciddi olaylar yaşanmaması için "güvence" alınmıştır. Mahkemeye gidişte herhangi bir sorun yaşanmamış, dönüşte Mürüvet Küçük isimli bayan hükümlü ayrı bir ringe bindirilmiş ve erkek hükümlülerin bindirildiği ringte cezaevinde görevli olmayan özel askeri grup olduğu farkedilmiştir.

Özel askeri grupla cezaevi bahçesine getirilen hükümlülere "tek tek üzeriniz aranarak indirileceksiniz" denilmiştir. Mahkemeye gidiş-gelişte sürekli asker denetiminde bulunan, elleri ikişer ikişer kelepçeli olan hükümlüler "Sizlerin eşliğinde gittik, böylesi bir aramaya niçin gerek duyuluyor?" dediğinde saldırı başlıyor. Cezaevi müdürlerinin idare binasından seyrettiği bu olayı, bazı cezaevi görevlileri de olayın yaşandığı bahçede çay içerek izliyorlar. **Saldırıda özellikle kafa-boyun-hayalara tekme-cop-kalas-silah kabzası ile vuruluyor.**

Saldırıda Barış Gönülşen'in kafası patlıyor, Kemal Denli'nin kolu çıkıyor, yine ismini öğrenemediğimiz bir hükümlünün de kafası patlıyor. Diğer hükümlülerin de vücutlarının büyük bir kısmı darp ediliyor. Saldırı anında sloganları duyan cezaevindeki diğer hükümlüler olayı protesto için maltaya iniyor. **Yaralıların hakkında cezaevi doktorunun rapor tutması engelleniyor ve basit bir tutanak tutuluyor.** Cumhuriyet Başsavcısı gelerek, "olaydan üzüntü duyduğunu, kendisinin haberi dışında geliştiğini" belirtiyor.

Hükümlülere "güvence" verilmesine rağmen, organize olduğu hissedilen böylesi bir saldırının yaşanması bizleri Burdur Cezaevi açısından endişelendirmektedir. 25 Nisan 2000 tarihinde 40-50 kişilik hükümlü grubunun yeniden mahkemeye çıkarılacağı **Burdur Cezaevi'nde böylesi insanlık dışı saldırıların yaşanmaması ve sonucu onarılamaz olayların yaşanmaması için yetkilileri acilen göreve çağırıyoruz.**

F tipi cezaevleri sürecinin başlatıldığı, hücre inşaatlarının tamamlandığı bu süreçte, tüm insanlığı "hücreye hayır" demeye ve cezaevlerinde yaşanan sorunlara, insanlığa, insan onuruna, yaşam hakkına sahip çıkmaya çağırıyoruz.

İzmir İHD Cezaevleri Komisyonu
15 Nisan 2000

İHD İzmir Şubesi'nin "hücre tipi"ne karşı çalışmaları sürüyor

İstanbul'da toplanan İHD Şubeler Platformu bir dizi eylem ve etkinlik kararı aldı ve Genel Merkez kararıyla şubelere bildirdi. Bu etkinlikler, bildiri, afiş, imza kampanyası vb. olarak planlanıyor. Tüm bunların uygulanması her ilin kendi özgünlüklerine dayansa da, bazı pratik (örneğin bildiri dağıtımı) çalışmaların aynı saatte yapılması kararlaştırıldı.

Bu kararlar doğrultusunda ilk önce, "Hücre tipi cezaevi insanlık suçudur!" başlıklı bildiri Kemeraltı girişinde dağıtıldı. İnsanların ilgisi ve tepkisi çok olumlu oldu. 6 Nisan'da yapılan bu dağıtıma 12 kişi katıldı.

8 Nisan'da ise, "Uşak Cezaevi Dosyası" adı altında İHD İzmir Şubesi'nde bir basın toplantısı yapıldı. Bu toplantıya oldukça iyi bir katılım gerçekleşti. Cezaevindeki yemek sorunu, yatak sorunu ve mahkemeye geliş-gidişlerde uygulanan baskı ve tehditler tek tek anlatıldı.

Merkezi bildiri ile İHD Cezaevi Komisyonu'nun hazırladığı üç ayrı bildiri 28 sendika şubesine dağıtıldı. Bazı sendikalar olumlu bulmakla birlikte, duyarlılığın çok zayıf olduğundan bahsettiler, fakat İHD'nin cezaevlerine yönelik kampanyasını desteklediklerini söylediler. Eğitim-Sen 3 No'lu şubede ise ilgiyle karşılandık. Burada, hücre tipi cezaevinden özelleştirmelere ve sosyal kurumların tasfiyesine kadar bir dizi konu hakkında konuştuk. Ve İZSU işçilerinin direnişinin öneminden bahsettik. Öğretmenlerden birisi; "Bu işçileri yakından tanırım; onların iş aldığı yerde çay ocağında idim; işçilerin, memurların, öğrencilerin eylemlerine hiçbir zaman katılmadıkları gibi, televizyonda çıktığı zaman da 'kapatın şu televizyonu' diyorlardı; şimdi özelleştirme onları vurdu; ben gidip destek vermem" dedi. Bunun üzerine biz; "O eleştirdiğin işçiler bugün devrimci tutsaklarla görüşmek için cezaevi ziyaretine gittiler" dedik. Evet insanlar genelde ateş kendilerini yaktığı zaman harekete geçiyorlar, ama mücadele içinde de öğreniyorlar.

11 Nisan'da Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde dağıtıma çıkacaktı. İki yönetimden, iki tutsak yakını, dört kişiydik. Binden fazla bildiri ile caddeye geldik. Sayımızın az olduğunu düşündük ve "az ilerideki İZSU işçilerinden destek alalım" dedik. Gittik ve durumu anlattık. Bir işçi bizimle birlikte dağıtıma katıldı. "Hücrelere hayır, tabutluklara hayır, yaşantımızın hücreleştirilmesine izin vermeyelim!" vb. ajitasyonlarla dağıtımı yaptık. İnsanlar merakla alıyor, kimisi ise katlayıp atıyordu. Bir Tariş işçisi gelip bildiri aldı ve neyle ilgili olduğunu sordu. "Hücre sistemine karşı" olduğunu söyledik. Bunun üzerine işyerinde dağıtmak için 15 adet daha istedi.

13 Nisan'da Karşıyaka çarşısında 13 kişilik bir ekiple bildiri dağıtımını yaptık. Orta sınıfların yoğun olduğu bir semt olmasından dolayı, ilgi diğer yerlerdeki gibi değildi. İnsanlar İHD amblemini görünce ya iade ediyor, ya da yırtabiliyordu. Karakola yapılan ihbar üzerine polis bizi engellemeye çalıştı. Yasal iznimize rağmen tutsak yakını bir anayı merkeze götürmek istediler. Avukatların müdahalesiyle bırakmak zorunda kaldılar.

15 Nisan'da İHD binasında Bergama Cezaevi gerçekliği üzerine basın toplantısı yapıldı. Basının katılımı düşük olmasına rağmen, insanların katılımı olumluydu.

İHD'nin cezaevlerine yönelik kampanyası İzmir ilinde istenilen düzeyde olmasa da tutsak yakınlarının katılımıyla gerçekleşiyor. Diğer parti, sendika ve DKÖ'leri çalışmaya katma konusunda ise zorluk çekiliyor. Oysa bu işi İHD'nin tek başına kaldırmayacağı açık.

İzmir İHD'den bir Kızıl Bayrak okuru

TKİP Kuruluş Kongresi Belge

Parti amble

Öneriyi somutlayacak ve özetleyecek olursam; kızıl zemin üzerine sarı orak-çekiç ve yıldızlı bir bayrağımız olacak.

Bu ortak enternasyonal davanın ortak enternasyonal sembolü. Biz bunu bu gerekçeyle de benimsiyoruz. Yani salt somut anlamıyla, hatta hiç de esas olarak somut anlamıyla değil. Bence somut anlamından çok soyut anlamı, o sembolün simgeleşen anlamı önplanda olmalı. Bu bizi hem enternasyonalizme, dünya devrimi davasına, hem de bütün bir 20. yüzyılın mirasına bağlayan bir sembol. Modern sınıf mücadelelerinin bütün bir tarihi mirasına, 200 yıllık mücadeleye, ta Babeufler'e kadar bağlayan bir sembol. Bayrağımızı bu geniş kapsamı içerisinde ele almalı ve bu çerçevede gerekçelendirmeliyiz. Bu genişliği ve zenginliği içinde, bu tarihsel ve enternasyonal boyutu ile kavrayabilmeliyiz. Onu bizi dünyaya ve tarihimize bağlayan bir sembol olarak kavramalıyız.

Amblem çerçevesindeki öneri görebildiğim kadarıyla gerekçelendirmenin ana unsurları üzerinden benimseniyor. Çok aykırı bir fikir görünmüyor. Bu böyleyse eğer, tartışmayı böylece kapatacağız. Yeni seçilecek MK'mız klasik formu esas alarak kendimize özgü yeni bir örnek ortaya çıkarabilmelidir.

Cihan: Resmi açılışı önceleyen geniş bileşimli ön hazırlık tartışmalarında, parti ambleminin kızıl bayrak üzerine orak-çekiç ve yıldız olması gerektiğinde birleşmiştik. Bu orada genişçe gerekçelendirilmişti de. Fakat kayıtları tutulmadığı için, yazık ki şu an elimizde bu tartışmaların tutanakları yok. Burada kısa bir tekrar olarak bu konuda bir şeyler söylemeye çalışacağım.

Orak-çekiğin kaynağını biliyoruz. Komünist Enternasyonal öncesinde partilerin enternasyonal bir amblemi yoktu. Bu Ekim Devrimi'nin ardından Bolşeviklerle birlikte ortaya çıktı ve sonrasında Komünist Enternasyonal'le birlikte genelleşti. Bolşeviklerin komünist ismini resmen de benimsemeleri, Komünist Enternasyonal kuruluşuna denk düşüyor. Orak-çekiç amblemini benimserlerken neler tartıştılar, bunu nasıl anlamlandırdılar ve hangi

temel esaslara bağladılar, bunu şu an için çok somut olarak bilmiyoruz.

Yine de bu türden bir amblemin benimsenmesinin somut nedenleri konusunda bazı noktalar yeterince açık. Orak-çekiç, devrimin zaferinin ve sosyalizmin başarıyla inşasının temel bir koşulu olarak işçi sınıfı ile köylülüğün ittifakını simgeliyor. 20. yüzyılın bütün devrimlerine, toplam devrimci sınıf mücadelelerine baktığımızda, her yerde işçi sınıfı diğer emekçi sınıf ve katmanları kendi ardından şu veya bu ölçüde sürükleyebilmiş, bu emekçi katmanların ağırlıklı kesimini de genellikle köylülük oluşturmuştur. 20. yüzyılda işçi sınıfı önderliğine dayalı işçi-köylü ittifakı, bütün devrimlerin temel yasası neredeyse. Bu köylülüğün yapısı, bileşimi, toplumların gelişme düzeyine ve karşı karşıya bulunulan temel toplumsal sorunlara göre değişebiliyor, ama temelde temel bir toplumsal müttefik ve yedek güç olarak köylülük değişmiyor.

Söz konusu ülkenin toplumsal gelişme ve genel sınıf ilişkilerine bağlı olarak; demokratik devrim söz konusu olduğunda, ilk aşamada işçi sınıfı önderliğinde işçi sınıfının genel olarak köylülükle, ikinci aşamada ise yoksul köylülükle ittifakı; doğrudan sosyalist devrim söz konusu olduğunda ise, işçi sınıfının yarı-proleter köylülük ve küçük köylülükle ittifakı, devrimin başarısının temel bir koşulu olarak ortaya çıkıyor. 2. Dünya Savaşı'nın hemen öncesine kadar İtalya, Fransa gibi batılı emperyalist ülkelerde bile bu mesele büyük bir önem taşıyabiliyor.

Bugün batılı toplumlara baktığımızda, özellikle son 40-50 yıllık kapitalist gelişmenin bu toplumları farklı bir gelişmişlik düzeyine ulaştırdığını, köylülüğün çok büyük ölçüde silindiğini, yüzyılın başındaki İngiltere'ye benzer bir durum ortaya çıktığını, kırsal nüfusun %3-4'lere kadar gerilediğini biliyoruz. Kapitalist gelişmenin bir sonucu olarak bu ülke devrimlerinde köylülük taşıdığı tarihi stratejik önemi yitirmiş bulunuyor.

Bugünün bazı batılı ülke partilerinin programlarına baktığımızda; köylülüğün çok büyük ölçüde çözüldüğünü ve dağıldığını, işçi sınıfının müttefiki olarak artık önemini kaybettiğini, bunun yerini aydınların, modern küçük-burjuvazinin belli katmanlarının aldığını söylediklerini görüyoruz. Ama, gelişmiş batılı ülkeleri bir yana bırakırsanız, işçi-köylü ittifakının devrimin stratejik başarısı açısından taşıdığı kritik önem dünyanın önemli bir bölümü için bugün hala da geçerli. Biz bugünün dünyasına gelişmiş bir avuç batılı ülke üzerinden değil de insanlığın çoğunluğu üzerinden baktığımızda, işçi-köylü ittifakının bugün de hala önem taşıdığını görüyoruz.

Bizim ülkemizde de işçi-köylü ittifakı sanıldığından büyük bir önem taşıyor. Kırsal nüfusumuz kent nüfusuna göre azaldı, %35'lere kadar düştü. Ama %35 yine de bu toplumun üçte biridir ve burada geniş bir çalışan emekçi köylü yığını var. İşçi sınıfı kırsal kesimin desteğini

alamazsa, diğer bir kesimini tarafsızlaştırmayı başaramazsa, devrimi zafere ulaştıramaz. Devrimi yaptıktan sonra zengin köylülük dışındaki tüm kırsal çalışanların desteğini kazanamazsa, hem iktidarını korumakta zorlanır, hem de tarımsal üretim ve kentlerin beslenmesi açısından gerekli ihtiyaçlarını karşılayamaz. Sorunun bir yanı, ama daha çok bu enternasyonal amblemin somut kaynağına ve anlamına ilişkin yanı bu.

Ama daha temel ve bugün için asıl önemli ve belirleyici olan bir başka yanı daha var. Ve bizim için gelinen yerde artık sorunun bu yanı anlamlı ve önemli. Orak-çekiç çıkış kaynağını çoktan aştı ve tümüyle farklı bir anlam ve içerik kazandı. O Ekim Devrimi'nden bu yana artık tümüyle enternasyonal komünizmi simgelemektedir. Amblemin tercih kaynağı işçi-köylü ittifakı olsa da sorun çoktan bu olmaktan çıkmış, daha temel, daha genel ve evrensel bir ideolojik-politik anlam kazanmıştır. Orak-çekiç bugün artık dünya komünist hareketinin klasik bir sembolü, komünizm davası ve ideallerinin ortak ve birleştirici simgesi haline gelmiştir.

Bugün dünyada işçi sınıfının köylülükle kurması gereken ittifakın o kritik stratejik önemi ortadan kalkmış olsaydı bile, bence dünya komünist hareketinin klasikleşmiş amblemi olarak orak-çekiç gene de bütün bir anlamını ve önemini korurdu. Nitekim halihazırdaki durum, halihazırdaki tutumlar ve tercihler de bunu gösteriyor. Bugün davada ısrarlı olan ya da öyle görünen komünist olmak iddiasındaki tüm partiler kendi amblemleri olarak orak-çekiç koruyorlar. Tersinden de davayı terkedenler, komünizm iddiasını bir yana bırakanlar bu amblemi de terk ediyorlar. İtalyan Komünist Partisi dejenere oldu, çürüdü, sosyal-demokratlaştı, ismini ve amblemini değiştirdi, yerine bir ağaç seçti; ama o ağacın gövdesine gene de orak-çekiç koymak ihtiyacı duydu, eski kökenine bir atıf olmak üzere. Bu örneği, bu amblemin artık kendi kaynağını aşan bir simgeye dönüştüğünü vurgulamak için veriyorum.

Biz her iki anlamda da bu amblemi önemsiyoruz. Birincisi, somut siyasal kaynağından dolayı, demek oluyor ki kendi ülkemizde işçi-köylü ittifakına verdiğimiz önemden dolayı benimsiyoruz. İkinci olarak da, bunun komünizmin ve dünya komünist hareketinin klasikleşmiş enternasyonal sembolü olması nedeniyle. Dünya devrimci işçi hareketinin Türkiye kolu olarak, bu enternasyonal amblemi biz bu genel nedenden dolayı da benimsemeli ve kullanmalıyız.

Orak-çekiğin somut ve soyut anlamı hakkında söylenebilecekler kısaca bunlar. Yıldız ise insanlığın komünist geleceğini simgeleyen bir işaret oluyor, bu anlama geliyor. Kızıl bayrak ise zaten Fransız Devrimi'nden beri kurulu düzene karşı en radikal alternatifi, programları, akımları simgeliyor. Fransız Devrimi'nden beri var, Babeufler'in bayrağıdır bu. 1848'de Fransız işçileri, sonuçları burjuvaziye yarayan 1848 Şubat Devrimi'ni gerçekleştirdiklerinde, cumhuriyetin bayrağıyla değil

leri:

emmi üzerine

kendi bayraklarıyla yürüyorlardı. Burjuva cumhuriyetinin bayrağı, Fransız Devrimi'nin bayrağı, üç renkli bayraktır. Ama Fransız işçileri, 1848 Devrimi'nin başarılmasında belirleyici bir rol oynayan işçi sınıfı kızıl bayrak taşıyor ve onu kendi bayrağı olarak, kendi deyimleriyle, "toplumsal cumhuriyet" in bayrağı olarak görüyorlardı. Bu bayrağı burjuva cumhuriyetin ya da demokratik burjuva cumhuriyetin değil, fakat tam da Fransız burjuva cumhuriyetinin üç renkli bayrağına karşı, işçi sınıfının toplumsal cumhuriyetininin bayrağı olarak görüyorlardı. Sosyalizmi o gün için "toplumsal cumhuriyet" olarak niteliyorlardı. Bayrağımızın, kızıl bayrağın, buralara kadar giden, 200 yıllık bir geçmişe sahip olan böyle bir tarihsel kökeni var.

Bizim için kızıl bayrak, modern sınıf mücadeleleri tarihi üzerinden apayrı bir önem ve anlam taşıyor. Bu bayrak Fransız Devrimi'nden itibaren sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için mücadele edenlerin bayrağı olagelmıştır.

Amblem üzerine yaptığımız ön tartışmaların kayıtlarının olmamasına gerçekten üzüldüm. Bu meseleyi o zaman daha ayrıntılı tartışmıştık. Mesela bu konuda SIP üzerinden işaret edilen bazı önemli noktalar vardı. SIP artık bu ülkede köylülüğün aşıldığı inancıyla orak-çekici bırakıp yerine çark-çekici benimsemiş durumda. Çarkla çekiç, gerek somut gerekse soyut anlamda herhangi bir politik ya da enternasyonal anlam içermiyor. Orak-çekici, demin de ifade ettim, somut planda bir önderliği ve bir ittifakı simgeliyor. İşçi sınıfının önderliğini ve arkasından sürüklediği gücü simgeliyor. Demek oluyor ki, burada sadece sınıfın kendisine ve devrimciliğine değil, önderlik etme ve kendi dışındaki emekçi sınıfları ardından sürükleme yeteneğine de yapılan bir vurgu var. Buradaki köylülük, işçi sınıfının ardından sürüklediği güçleri, onların esas gövdesini simgeliyor. Bu açıdan işçi-köylü ittifakı, sadece köylülüğe verilen belli bir önemi değil, daha da önemlisi, işçi sınıfının kendi dışındaki emekçileri kendi yanına alma gücünü, kapasitesini, ezilenlerin öncüsü olma kimliğini vurgulayan bir şey.

Bu somut anlam üzerinden bakıldığında, çark-çekici bir şey ifade etmiyor. Çarkın çekiçle ittifakı olmaz. İşçi sınıfının işçi sınıfıyla ittifakı gibi bir şey olur bu. Soyut ve enternasyonal planda ise bir anlamı zaten olamaz. Zira bu anlam kendini komünizmin sembolü olan orak-çekikte ifade etmektedir. Bu memlekette akıllı geçinen bir takım aydın ve yarı-aydınlar amblem seçerken, bir amblem nedir, orak-çekici neydi, çark-çekici neyi ifade eder sorularını sormadan, kendilerine güya orak-çekice de benzetilen, ama onu da aşmış olan bir şey seçmiş oluyorlar. Bu ülkede yaşayan her üç kişiden biri olan kırsal nüfusu ne yapacaklarını hiç düşünmüyorlar.

Ben kırsal nüfus her üç kişiden biri diyorum, ama çalışan nüfus üzerinden, istihdam üzerinden bakıldığında, kırsal kesimde çalışanlar %40'ın üzerinde bir oranı buluyor. Bu açıdan çalışan nüfusun

oranıyla kırsal nüfusun oranı üstüste düşmüyor. Siz bu ülkenin üçte birini yok saydınız mı, bu ülkedeki kırsal kesimi yok saydınız mı, devrimi ciddiye almıyorsunuz demektir. Nitekim programlarında köylülük meselesi artık "teorinin konusu olmaktan çıkmış, politikanın konusu haline gelmiştir", daha çok da devrim anının bir meselesidir, diyorlar. Hani o günkü koşullara bakarız, çok gerekiyorsa ittifak kurarız, demek oluyor bu.

Bunlar çok akıllı geçinen insanların ettiği budalaca laflar. Varolan herşey şu veya bu biçimde teorinin konusudur. Bu ülkede köylülük varsa, bunun, buna ilişkin sorunların teori dışı olması mümkün müdür? Toplum ilişkileri içerisinde yeri olan bir sosyal katmanı nasıl olur da teorik bakış açısının dışına çıkarabilirsiniz? Aydın fantazisi kendini burada da gösteriyor. Politikanın konusu olan herşeyin bir teorik arka planı, bir teorik kavranışı vardır. Bu uç örnek üzerinden konunun önemini de böylece vurgulamış oluyorum.

Köylülük varolduğu sürece, tarım sorunu köylülük üzerinden ayrıca özel bir önem taşır. Siz devrim yapacaksınız, ardından hemen kentleri beslemek gibi temel bir sorunla karşı karşıya kalacaksınız. Bunu ancak köylülükle iyi ilişkiler kurmuşsanız, köylülüğün emekçi kesimlerini kazanmışsanız, öteki bazı kesimlerini tarafsızlaştırmışsanız başarabilirsiniz. Bunu başaramayan bir devrim yenilmeye mahkumdur.

Kısaca söyleyeceklerim bunlar. Öneriyi somutlayacak ve özetleyecek olursam; kızıl zemin üzerine sarı orak-çekici ve yıldızlı bir bayrağımız olacak.

Osman: Partinin adı bayrağa yazılacak mı?

Cihan: Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. En klasik, en vurucu bayrak hangisi ise onu örnek almalıyız. Bu yetkiyi MK'ya bırakacağız. Özel bir komisyon kurmak gerekmiyor. Nihayet MK da tercihini yapmayı kolaylaştıracak güçlerden gerekli desteği alacaktır.

Partinin ismini yazmak gerekmiyor bence. Klasik biçimini zedeliyor amblemin. Bizim sol akımlar bu tür şeyler yapıyorlar. Üstüne silah resmi koyanlar bile olabiliyor. Bu tam bir teorik hafiflik ve siyasal ciddiyetsizlik örneğidir. Büyük ölçüde '50'ler sonrasının küçük-burjuva devrimci akımlarından esinlenmedir. Biz devrimci şiddeti, şiddete dayalı devrimi önemseyen, burjuvazinin şiddet aygıtının devrimci şiddetle ezilmesi gerektiğini savunan, bunu temel önemde ilkesel ve programatik bir sorun olarak ele alan bir partiyiz. Ama şiddet bizim için bir ideal olmadığı gibi, silah da tapınılacak bir araç değildir. Tam tersine, şiddet bizim temel ideallerimize aykırıdır. Şiddet ve silah bizim için yalnızca birer zorunlu araçtır. Bu araçları yüceltip idealleştirmek ve birer sembole dönüştürmek ancak şiddete tapan küçük-burjuva akımların tutumu olabilir.

Komünist ismine ilişkin olarak yaptığımız bir gerekçelendirme var. Aynı şey orak-çekici için de geçerli. Komünizmi terkedener orak-çekici de

terkettiler. Kimse bu açıdan orak-çekici kirletmiyor. Tersine orak-çekici onbinlerce eski Sovyet yurttaşının, emekçisinin elinde sosyalizme bağlılık sembolü olarak, Lenin-Stalin dönemi Sovyetler Birliği'ne bir özlem olarak, sosyalizmin geleceğine bir inanç ve talep olarak bugün taşınabiliyor. Orak-çekici bayrak gitgide kitlelerin pratiği üzerinden itibar kazanıyor. İşin böyle de bir yanı var. Hiçbir yıpranmışlığı olduğunu düşünmüyorum kesinlikle. Bizim yüzyılımızı en iyi özetleyen bir semboldür bu, yüzyılın büyük heyecan verici mücadelelerinin sembolüdür. Sadece devrim ve sosyalizmin inşa süreçlerini kastetmiyorum, daha da önemli olarak, Ekim Devrimi sonrasının dünya çapındaki mücadelelerini kastetmiyorum. Bu sembol kitlelerin pratiği içerisinde hızla güç ve itibar kazanacaktır, nitekim şimdiden kazanmaktadır. Eski Doğu Avrupa halkları, özellikle Sovyet halkları daha şimdiden bunu bize göstermektedirler. Kitlelerin pratiği içerisinde, devrimci sınıf mücadelesi içerisinde yeniden güç kazanan, itibar kazanan, dirilen semboller bunlar.

Ama bakıyoruz, devrim davasını ve sosyalizmi terkedener bu sembolü de terk ediyorlar. Kendilerini sisteme benimsetmeye çalışanlar, sistem karşısında inandırıcı olmak isteyenler, bu sembolü terk ediyorlar. PKK buna bir örnek. PKK bu amblemi yük saydı ve terketti. Bu bile çok açıklayıcı.

Cezmi: Cihan yoldaşın gerekçelendirmesine ve öneriyeye katılıyorum. Bugün komünist geleneği ve onun bayrağını sahiplenmenin kendi başına çok özel bir politik anlamı ve önemi var. Çekicinin alt tarafına bir kalem ekleyebilir miyiz diye bir düşüncem vardı benim. İşçiler aydınlanmalı, aydınlar işçileşmeli gibi bir olguyu vurgulayabilmek açısından... Ama şimdi bunu somut bir öneri olarak getirmiyorum. Ben de önerilen formu bozmamak gerektiğini düşünüyorum.

Cihan: Bu ortak enternasyonal davanın ortak enternasyonal sembolü. Biz bunu bu gerekçeyle de benimsiyoruz. Yani salt somut anlamıyla, hatta hiç de esas olarak somut anlamıyla değil. Bence somut anlamından çok soyut anlamı, o sembolün simgeleşen anlamı önplanda olmalı. Bu bizi hem enternasyonalizme, dünya devrimi davasına, hem de bütün bir 20. yüzyılın mirasına bağlayan bir sembol. Modern sınıf mücadelelerinin bütün bir tarihi mirasına, 200 yıllık mücadeleye, ta Babeuf'ler'e kadar bağlayan bir sembol. Bayrağımızı bu geniş kapsamı içerisinde ele almalı ve bu çerçevede gerekçelendirmeliyiz. Bu genişliği ve zenginliği içinde, bu tarihsel ve enternasyonal boyutu ile kavrayabilmeliyiz. Onu bizi dünyaya ve tarihimize bağlayan bir sembol olarak kavramalıyız.

Amblem çerçevesindeki öneri görebildiğim kadarıyla gerekçelendirmenin ana unsurları üzerinden benimseniyor. Çok aykırı bir fikir görünmüyor. Bu böyleyse eğer, tartışmayı böylece kapatacağız. Yeni seçilecek MK'mız klasik formu esas alarak kendimize özgü yeni bir örnek ortaya çıkarabilmelidir.

1 Mayıs '99:

Geçici başarının gizledikleri

Ümit ALTINTAŞ



1 Mayıs '99 geride kaldı. İçinden geçtiğimiz siyasal sürecin sonuçları 1 Mayıs'a da yansdı ve tam da bu yolla düzen ile devrim arasındaki güç ve olanak tablosunu da açığa çıkardı.

Soruna ilk olarak düzenin 1 Mayıs'a yaklaşımı üzerinden bakmak gerekiyor. Sermaye iktidarı, şovenizmi yükselttiği son terör dalgası içinde, 1 Mayıs'ı salonlara hapsetme politik tutumu alabildi. Bu tutumun sonuçta alanları yasaklama sonucunu vermemiş olması, bunun önemini azaltmıyor. Düzenin saldırısındaki ciddiyeti göremeyenler, neredeyse "nasıl olursa olsun alanda olsun" fikrine hayli yakınlaşmış bulunuyorlar. Bu sonucu yarattığı ölçüde, sermaye iktidarı alanları yasaklamaya çok da ihtiyaç duymayacaktır.

Öte yandan, düzenin devrimci güçleri ve mücadeleciler kesimleri daha da geriletmeden, örgütlülüklerini dağıtmadan atacağı böyle bir adımın, kitle mücadelesi eğilimlerini ve devrimci seçeneğe yönelimi arttırması ihtimali ise güçlüdür. Bu ülkenin karanlık sayılabilecek '80'li yılları içinde, ağır terör ve geniş depolitizasyon ortamına rağmen, yasadışı 1 Mayıs'larda devrimci hareketin etkinliği belirgindir. Nitekim devlet, daha önce de terör uygulayarak geriletmediği 1 Mayıs'ları, sonuçta yasallaştırarak zayıflatma yolunu seçmişti.

Sermaye iktidarı, bir devrimci alternatifin kitle mücadelesi açısından az-çok varolduğu koşullarda, ehlileştirilebileceği yasal alan ve olanakları açık tutma ihtiyacını hep duyacaktır. Zira Türkiye, bir yandan sokak ortası polis infazlarının, işkencede ölümlerin ve kaybetmelerin yaşandığı, öte yandan ise "Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!" gibi slogan ve pankartlarla gösteri özgürlüğünün fiilen kullanılabilirdiği türden çelişkili bir tabloya sahip bir ülkedir. Fiili diyoruz, zira bu mücadelenin gücüyle kazanılmıştır. Ve kuşkusuz bu nedenle de, ancak mücadeleciler güçlerin güncel direnme olanakları ölçüsünde sürdürülebilir. Militan bir kitle hareketliliği

ve devrimci hareketin etkinliği olmaksızın, ne böyle özgürlük alanları yaratılabilir, ne de sermaye iktidarı bu tür özgürlük alanlarının kalıcılaşması sonucunu verecek tarzda bunları kabullenebilir. Sermayenin faşist diktatörlüğünün, yasallaştırdığı ya da fiilen tanıdığı bazı özgürlüklere, ancak yeni bir saldırıya kadar tahammül ettiğini; ya da, kitleleri ve devrimci hareketi düzeniçi alanda ehlileştirmenin bir imkanı olarak gördüğü ölçüde, bu kazanımlara katlandığını unutmamak gerekiyor.

Bu yıl 1 Mayıs böyle bir terör-reform politikasının ürünü saldırıya konu oldu. Yasaklama tehditi kitle hareketinin ve devrimci etkinliğin zayıf olduğu bir evrede gündeme getirilerek, düzenin bunu başarabileceği duygusu yaratıldı. Birkaç gün sonra

ise yasal izin verilmiş, ama alanda polis kontrolü ve keyfiyeti had safhaya çıkarılmıştır. Buna karşı ciddi bir tepki de ortaya konulamamıştır.

Bu terör-reform saldırısının bizzat kontr-gerillanın planı olduğundan kuşku duyulmamalıdır. Ortada hiçbir açıklama, yasaklama tehdidi yokken, Türk-İş ve Hak-İş'in tutup salonlarda kutlama yapmaya yönelmesi, ancak kendilerine önden kontr-gerilla örgütünden direktifler gelmesiye açıklanabilir. Türk-İş yönetiminin, kontr-gerilla örgütlenmesinin sendikalardaki uzantısı olduğu ölçüde, bu direktife uyması şaşırtıcı da değildir. Türk-İş'in, yasaklanma konusu olmayacak bir 1 Mayıs için önden bu tür açıklamalarda bulunması olanaksızdır. Hak-İş ise, önceki yıllarda, tertip komitesindeki Türk-İş, DISK gibi konfederasyonları Taksim'e çıkarmakla eleştirmiş ve çelenk bırakma eylemleri yapmıştı. Devletin dinsel gericiliğe yönelik operasyon sürecinde ise Hak-İş çünkü rolünün gerektirdiği çelenk bırakmaları da unuttu ve salonlara başvuru yaptı. Devrimci karşıtlık sözkonusu olduğunda,

dinsel gericiliğin tereddütsüz rolünün iyi bir örneği bu.

Yasaklama gerekçelerinde "bombalı saldırılar" üzerine koparılan fırtına, tabii ki kontr-gerilla planının bir diğer parçasıydı. Bu, sermayenin tekelleri tarafından sonuna kadar kullanıldı. Sermaye iktidarının yalana dayalı propagandası ne olursa olsun, devrimci hareketin bireysel teröre dayalı eylemlerindeki sorumsuz tutumlarının özel önemini ortadan kaldırmıyor bu. Zira terör-reform politikalarının bir amacı da; bir yanı kitle dışı sorumsuz-sekter, diğer yanı reformist-legalist partilerden oluşan bir sol hareket tablosu

yaratabilmektir.

Sendika bürokrasisinin ihanetçi konumu ile onu aşabilen politik seçeneklerin yokluğu içinde son üç yıldır zayıflayan 1 Mayıs'lar, böylece, alternatif politika önerilerine güçsüzlüğün damgasını vurmasına da zemin oluyor. Bu, sendika bürokrasisinin geneldeki ihanetçi tutumuna karşı ancak birimlerden, yerellerden başlayan bir alternatif muhalefetle karşı durulabileceğini anlatıyor. Kuşkusuz bu sınıfı yerelleştirme tehlikesi de taşıyor. Tuzla-Deri gibi, teröre ve şovenizme rağmen yıllardır başarılı bir direnç gösteren mevzilerin en büyük zayıflığı, tam da bu yerellikten kaynaklanıyor. Genele ilişkin bir politik-örgütsel tutum ortaya konulmadıkça, bu tür yerel mevziler, 1 Mayıs gibi alanlardaki birim, sendika kortejlerinin kitlelilik, coşku ve politik açıdan zayıflıklarını örten bir etki yaratmanın ötesinde bir sonuç yaratamayacaktır.

Bu nedenle, fabrika-birim zemininde, sendikal mekanizmaların dışında oluşturulacak işyeri örgütlülüklerine dayanan ve devrimci kitle inisiyatifini geliştirmeyi hedefleyen bölgesel işçi platformlarının yaratılması büyük bir önem taşıyor. Bu 1 Mayıs'ta Tekirdağ Sendikalar Birliği'nin yasaklama ve fiili engellemeye karşı gösterdiği direnç, resmi yasakların ve fiili saldırıların boşa çıkartılabileceğini, asgari bir mücadeleciler çabasının dahi etki yaratabileceğini gösteriyor. Bu tür platformlar sendika şubeleri üzerinden kurulduğu sürece, bu 1 Mayıs'ın Tekirdağ örneği gibi istisnai ileri örnekler olarak kalmaya ve dahası kırılmaya mahkumdur. Bursa'dan Gebze'ye kadar bir dizi bölgesel sendikal platformun dağılması, hatta İİSŞP gibi platformların bile etkisizliği, fabrika zeminli ve sendikal düzeyi aşan platformların yokluğu, ülke çapında bir politik iddia yoksunluğunun sonucudur. Bu olmaksızın, kitlelerin mücadele eğilimlerinin daha ileri düzeyde açığa çıkarılabilmesi mümkün değildir. Ülke çapında bir politik iddiaya ve fabrika zeminli bir kitle dinamiğine dayanmayan bu tür girişimler ise, ne kadar iyi niyetli olursa olsunlar, alt kademe sendika bürokratlarının platformları olmaktan kurtulamamaktadırlar.

1 Mayıs'a katılım düzeyindeki düşüklük, terör ve şovenizmin, belli ölçülerde, yasal bir 1 Mayıs'a bile kitle katılımını zayıflatabileceğini gösterdi. Bu, düzenin, seçim sonrasında, özellikle MHP'nin oy oranı üzerinden yarattığı yenilgi psikolojisini sermayenin tekelleri üzerinden kitlelere taşınmasının, belli yıkıcı sonuçlar yaratabileceğini göstermektedir. Bu, kitlelerin hareketsiz olduğu bir süreçte yaşansa da, dikkate alınmalıdır. Özellikle Kasım '98'den bu yana devlet terörü ve şovenizmle alınmış olan mesafenin yarattığı handikaplar ayrıca kendini gösterecektir.

1 Mayıs sonrasında, Hava-İş, Tuzla-Deri, TÜMTİS vb., sınıfın mücadeleciler sendikal mevzilerinin yanısıra, Kristal-İş ve Petrol-İş'in uyumsuzluk sürecindeki toplu sözleşmeleri üzerinden güçlü mücadele olanakları bulunmaktadır. Bu

Sınıfın benzersiz tarihsel devrimci rolü, geleceğe ilişkin değil, günlük mücadelede kendisini sürekli yeniden üreten bir niteliktedir. 1 Mayıs '99, şovenizmin 1 Mayıs'a katılım sayısını ve politik havasını kırabildiğini, ama bunun en az sınıfı ve onun mücadeleciler kesimlerini etkileyebilen bir olgu olduğunu göstermiştir. Dolayısıyla 1 Mayıs, düzen-devrim kamplaşmasında güç dengelerini göstermiş olmakla birlikte, mücadelenin olanaklarını karartmaya yönelebilecek değerlendirmelere konu edilemez. Bu, düzenin yaratmaya çalıştığı temel bir sonuçtur. Ancak 1 Mayıs'taki zayıflık siyasal bir değerlendirmeye konu edilmezse, gelecek yıllarda, düzenin kontrolünün daha da arttığı bir tabloyla karşılaşmak şaşırtıcı olmayacaktır.

imkanlar bir politik tutum etrafında birleştirilebildiği oranda, A. Öcalan'ın yakalanması, seçim ve 1 Mayıs'ın zayıflıkları üzerinden derinleştirilmeye çalışılan yenilgi psikolojisini dağıtma olanakları bulunmaktadır. Devrimci görev, bir yandan altta fabrika zeminli bir devrimci sınıf inisiyatifi geliştirilmeye çalışılırken; bir yandan da, ülke düzeyinde, düzenin, sendika bürokrasisinin, sosyal-reformizmin ve küçük-burjuva devrimciliğinin politik tutumlarını aşan devrimci bir sınıf politikası zemininde, tüm mücadeleci kesim ve örgütleri birleştirebilmektir. Devrimci sınıf politikası ise ancak sınıf zemininden bir kök bulabilecektir.

Sınıfın benzersiz tarihsel devrimci rolü, geleceğe ilişkin değil, günlük mücadelede kendisini sürekli yeniden üreten bir niteliktir. 1 Mayıs '99, şovenizmin 1 Mayıs'a katılım sayısını ve politik havasını kırabildiğini, ama bunun en az sınıfı ve onun mücadeleci kesimlerini etkileyebilen bir olgu olduğunu göstermiştir. Dolayısıyla 1 Mayıs, düzen-devrim kampaşmasında güç dengelerini göstermiş olmakla birlikte, mücadelenin olanaklarını karartmaya yönelebilecek değerlendirmelere konu edilemez. Bu, düzenin yaratmaya çalıştığı temel bir sonuçtur. Ancak 1 Mayıs'taki zayıflık siyasal bir değerlendirmeye konu edilmezse, gelecek yıllarda, düzenin kontrolünün daha da arttığı bir tabloyla karşılaşmak şaşırtıcı olmayacaktır.

Bugün sol akımlar, giderek kendi içlerinde iddiasızlaştıkları bir süreci yaşıyorlar. Burjuvazi, Susurluk ve 28 Şubat süreçleri üzerinden ortamı politikleştirdiği ölçüde, böylece reformizme ve sendika bürokrasisine de alan açmakta, sol akımlar ise başka bir sınıf içinde güç oldukları ölçüde, önemsizleşmektedirler. Reformizmin kof bir güç olduğunu belirtirken, kastettiğimiz budur. Bu 1 Mayıs, bunu bütün açıklığıyla bir kez daha gösterdi. Alanlara binleri, onbinleri toplayan reformizmin kitleleri ve 1 Mayıs'ı, kendi politikaları üzerinden bile etkileyebilme gücü yoktur. 1 Mayıs yalnızca devrimci bir 1 Mayıs olmamakla kalmamış, reformizmin ya da sendika bürokrasisinin damgasını vurduğu bir 1 Mayıs bile olamamıştır.

Reformizmin bu durumu aslında 1 Mayıs öncesinde, seçimler sırasında da görülmüştü. Tekelci sermaye basınının sol görünümlü kalemlerinin yalana dayalı tüm desteğini ve burjuva liberallerinin tüm parlamalarını dikkate aldığımızda, ÖDP'nin gördüğü destek İP'inkiyle kıyaslanamaz bir düzeydeydi. Kuşkusuz bu sınırlarda olası bir güçlenmenin CHP'ye akmanın ötesinde bir sonucu olmayacaktır. Bu akımlar sosyal-demokrat bir politik platformu güçlendiren bir kadro kaynağı olmayı aşamayacaklardır. Seçim sonuçlarının bu partilerin beklentilerinin altında olması ve CHP'nin barajın altında kalması, seçimin hemen sonrasında, bu akımlara oy veren kesimlerden CHP'ye bir kayışa dönmüştür. Sosyal-reformizm, politik konumlanışı sonucu, 18 Nisan'dan beri güç yitirmektedir. Seçimlerden 12 gün sonra alanlarda ne kadar güç yitirdiği görüldü. Parlamenter ölçeklerde güç olamayan sosyal-reformist partilerin, sokakta güç olmasını beklemek olanak dışıdır. Sosyal-reformizm ve sendika bürokrasisinin bir gücü varsa, bu sokağa dökülebilecek gücü değil, çıkanları dizginleme ya da salonlara hapsedebilme gücüdür. Bu tür akımların sokağa çıkan kesimlerinin, burjuvazinin terörüne karşı hiçbir güvencesi olmayan kof kalabalıklar olması doğaldır.

Seçimden başarılı çıkan iki sosyal-reformist partinin de bu tablodan çok farklılaşabileceği söylenemez. HADEP Kürdistan'da oylarını ülke çapında arttırırken, metropollerde yitirmiştir. Bu 1 Mayıs gösterileri devletin HADEP'e yönelik özel engellemeleri üzerinden pek sağlıklı



değerlendirilemedi. Ama şu kadarı söylenebilir: Kürdistan'ın ağır baskı, açık katliam koşullarında tercihini ulusal akımdan yana yapanlar, metropollerde, nispi barışçıl bir ortamda farklı bir tercih yapıyorlar. Bu kesimler daha sola yönelmediklerine göre, esasta HADEP'in sağına yöneliyorlar. HADEP'in sağındaki seçeneklerin en iyisinin CHP olduğu düşünülürse, bu sonuca yolaçan politik duruş konusunda HADEP kendini sorgulamalıdır. Binlerce kişiyle alanlara gelen, ama alanlardaki diğer binlere ulusal politik duruş dışında hiç bir mesaj veremeyen bir parti için, kaçınılmaz bir sonuçtur bu.

1 Mayıs'a nispi bir kitlelilikle gelen SIP ise, seçimde iddia ettiği gibi kısa vadeli otuz bin kişilik bir kadro potansiyeline değil, yasal bir partiye yasal bir mitinge gelebilecek kadar birkaç bin kişilik bir kitleye sahiptir. Bu parti, devrimcilik ve sosyalizm adına kadrolarını yasal parti binalarındaki aktiviteye hapsedmiştir. Dolayısıyla SIP, sadece çarpacağı duvara yakınlaşan bir tablonun sınırları içinde, iyi bir durumdadır. Çarpacağı faşist rejim olursa, kolayca dağılacak; devrimci sınıf politikalarının yükselişi olursa, kendi sınırlarında bir TSİP olacaktır.

Sistemli terör ve reform/yönlendirme politikaları, sosyal reform partilerini içerikte sosyal şovenizme, biçimde parlamentarizme, özünde ve sonuçta sağa çekerken, küçük-burjuva devrimciliğini de etkisizleştiriyor.

Devlet sistemli operasyonlar ve terörle, bu örgüt ve partileri legalize etmeye alıyor. Bu yüzden fiili mücadelenin açtığı kanalların ötesinde, bizzat devlet, legal devrimci mevzilere alan açıyor. Bu politikada başarılı olduğu ölçüde, açık siyasal alandaki çalışmayı etkisizleştirilmesi hayli kolay oluyor. Devrimci hareket bu konuda ciddi sorun ve açmazlarla yüzyüze bulunuyor. Devletin bu politikasının açık bir tasfiye politikası olarak görülüp görülmediği, illegal-devrimci siyasal örgütlülüğün polis operasyonları üzerine yeniden ve yeniden kurulması çabasının varlık sorunu olarak anlaşılup anlaşılmadığı, ciddi soru işaretleridir.

Geleneksel akımların 1 Mayıs'a güçsüzlük nedeniyle eski katılım biçimini reddederek katılması, geleneksel akımların kendiliğindenci karakterini ortaya koymaktadır. Durgunluk sürecinde güç yitirmekle kalmamakta, politika yapış eksenini de yitirmekte, reformculaşabilmekte, ya da kitle hareketine karşı sorumsuzlaşabilmektedir.

Komünist işçi partisi açısından ise, bu 1 Mayıs'ın üç temel özelliğinden sözedilebilir. Birincisi, örgütsel yoğunlaşma alanları üzerinden belli bir güç kaybıdır. İkincisi, partili politika ve tarzın ve sınıf mevzilerinin yaygınlaşmasıdır. Üçüncüsü, parti tarzının artık bir refleks karakter kazanmaya başlamasıdır.

Birincisi, parti son üç-dört yıldır mesafe almaya başladığı alanlarda '98 açısından bir durgunluk içindeydi. Daha ileri politik ve örgütsel bir düzey için, kongre açıklıkları ve müdahaleleri üzerinden bir atılım yapabiliirdi. Bu noktada, metropollerde sınıf çalışmasının yürütüldüğü alanlarda, kendini tekrar edebilen bir faaliyet eğilimi görülmüyordu. Kongre sonrası süreçte ise, kitle hareketliliğindeki kırılma bir tarafa, üstüste gelen polis operasyonları, kongre açıklıkları temelinde tüm parti örgütünün eğitilmesini ve sınıf çalışmasının yenilenmesini doğal olarak geciktirdi. Bu halen partinin hızını kesen temel bir faktördür. Kaybedilen örgütsel mevziler için daha önemsiz yanındır. Zira zaafa uğrayan parti örgütlerinin parti çalışması içinde yeniden inşasının olanakları fazlasıyla vardır.

İkincisi, partinin sınıf ve örgüt mevzilerindeki yaygınlaşmadır. Kastettiğimiz partinin salt politik etkisinin artışı değildir. Asolan geçen yıl bir-iki örneğini verdiğimiz bağımsız işçi platformları temelindeki 1 Mayıs hazırlık çalışmamızın, İstanbul'da bir parça daralsa da, genel planda yaygınlaşmış olmasıdır. Çalışma alanlarının yoğunlaşmasındaki ve kitlesel etkideki düşüş bir yana, partili çalışmanın Zonguldak, İzmir, İç Anadolu'da başarılı örnekler yaratıyor olması önemlidir. Bu partinin politik etkisini yaymakla kalmayacak, İstanbul dışında gerçekte var olmayan devrimci hareketin tersine, ülke çapında gerçek bir örgütsel derinleşme ve sınıf mevzileri edinme sonucunu verecektir. 1 Mayıs'ı bir günden öte bir çalışma dönemi olarak aldığımız sürece, kazanımlarımızı açıklıkla ifade etmek önemlidir.

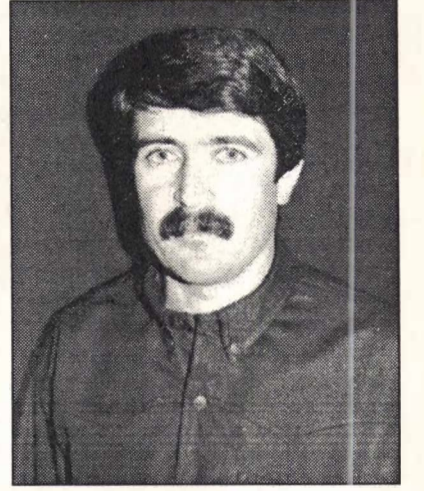
Üçüncüsü, partinin sınıfın ve kitlelerin devrimci enerji ve inisiyatifi açığa çıkarmaya çalışan tarzı, blok refleks bir tarz haline gelmekte, güvencelenmektedir. Bu, partinin, süreklilik ve tarz üzerinden, tıpkı sınıfın kitleler için oynadığı benzersiz önderlik rolünü oynayabilmesine benzer. Aynı zamanda, onu tüm diğer devrimci örgüt ve partilerden güncel olarak da ayırır. Bu sadece 1 Mayıs'a hazırlık ve katılım sürecimizle iki yıllık pratik bir deneyim birikimimizi değil, yeni kurulan her parti örgütünün ve kollektifinin başlarken parti düzeyinden başlayacağını da anlatır.

Düzen, 1 Mayıs '99'da geçici bir başarı kazandı. Bu, sınıf ve kitle mücadelesi açıklıkları içinde kısa sürede görülecektir.

Parti ise, 1 Mayıs '99'da geçici bir sınırlılık yaşadı. Parti, parti tarzının da göstereceği gibi, en durgun dönemlerde bile, kendini yeniden ve bu kez eylemli kitlelerin önderliği olarak daha ilerden kuracaktır.

(Kızıl Bayrak, sayı:56, 15 Mayıs '99)

"Genel af" tartışmalarının arkasındaki saldırı politikası ve devrimci tavır!



Habip Gül

17 Temmuz '98 tarihinde DSP Genel Başkan Yardımcısı Rahşan Ecevit tarafından parti meclis toplantısına getirilen ve kabul gören "af" önerisi, birkaç gündür başta TV ve günlük gazeteler olmak üzere, gündemin tek tartışma konusu haline getirildi. Bütün düzen partileri ve kimi hukukçuların da gündemini oluşturan "af" önerisi üzerine yürüyen tartışma, "terör suçluları"ni kapsayacak mı, kapsamayacak mı, üzerine. Çeşitli "orijinal" fikirler ve çözüm önerileri etrafında şekillenen bu tartışmaları bir yana bırakıyoruz. Bunu tartışmak bizim işimiz değil. Bu tartışmaların üzerine atlayacak, "af"ı barış ve kardeşliğe atılmış bir adım olarak değerlendiren bir hayli reformist parti, örgüt, çevre ve kurum zaten var. Bizi esas olarak sermaye devletinin çok bilinçli ve zamanlama itibarıyla de oldukça isabetli bir süreçte başlattığı bu "af, genel af, kısmi af" tartışmalarının arkasındaki politikalar ilgilendiriyor. Ve bu politikalara karşı devrimci bir mevzilenmenin hazırlıklarına bir kez daha dikkat çekmek gerekiyor.

Bugünlerde ikinci yıldönümünü kutladığımız SAG ve ÖO direnişi karşısında Eskişehir tabutluğunu kapatarak devrimci irade karşısında diz çöken sermaye devleti, yenilgiyi hazmedememiş, bütün cezaevlerine hücre sistemini yerleştirme uğraşına girmiştir. Bu konudaki hazırlıkları tüm kamuoyu bildiği gibi, Adalet Bakanlığı düzeyinde de hücre sistemine geçileceğine ilişkin her vesileyle açıklamalar yapıyor.

Ama bir türlü hücre sistemine geçilemiyor. Nedeni çok açık. Bu, cezaevlerindeki devrimci dinamizm ve örgütlülük düzeyidir. Buna bir de kitlesellik eklenmeli. 30 Nisan '98'de Buca'da on devrimciyi zorla hücrelere sürgün ederek başlangıç yapmak istediler. Ama devrimci tutsaklar aynı anda neredeyse tüm cezaevlerinde (PKK hariç) barikatlar kurarak 55 gardiyan ve müdürü rehin aldılar. Bu süreç sermaye devleti için hücre sistemine geçişin bir denemesi olduğu gibi, devrimci tutsakların da "hücre sisteminin karşı devrimci konumlanma ve eylemsel provası"ydı. Tüm kamuoyunun tanık olduğu gibi, yine devrimci irade ve kararlılık kazandı!

Bu yenilgiden sonra sermaye devletinin yeni bir savaş hilesine başvurmayacağını düşünmek saflık olurdu.

İşte bugün sermayenin kaşarlanmış sadık uşakları olan Ecevit çifti ve partileri tarafından dile getirilen "af" tartışmaları, çok yönlü bir politikanın ürünü olmakla birlikte, esasta "hücre sistemi"ne geçişin ön hazırlıklarıdır. Rahşan Ecevit "af" önerisini getirirken bunu açıkça ifade ediyor; "böylece cezaevlerinde yeni bir sisteme geçişin olanakları da doğacaktır" diyor. Öyle anlaşılıyor ki, bu pespaye "demokratlar" MGK'dan derslerini iyi almışlar.

Söz konusu "af" tartışmaları devrimci tutsakları kapsasın ya da kapsamasın, sonuç değişmeyecek, her halükarda devrimci tutsaklara yönelik saldırı politikasının yaşama geçirileceği bir süreç olacaktır.

**Sermayenin bu politikasının özü:
Esasta saldırı işçi sınıfı ve emekçilerdir**

'91 20 Nisan'ı öncesi hatırlanırsa, bugünkü af veya

genel af tartışmalarının arkasındaki savaş hileleri daha iyi anlaşılacaktır. Bir taraftan "141-142 ve 163. maddelerin kaldırılması" ve "toplumun huzur ve barışı için genel af ve şartlı tahliye" tartışmalarıyla gündem doldurulup alttan alta seçim yatırımları yapılırken, diğer yandan 3713 sayılı Terörle Mücadele Kanunu (TMY) hazırlanıyordu. Nihayet 20 Nisan '91'de TMY yürürlüğe girdiğinde görüldü ki; yeni saldırı politikası sadece devrimci tutsakların yıllarca bedel ödeyerek kazandıkları hakları gaspetmek ve Eskişehir tabutluğunu faaliyete sokmakla sınırlı değildi. Bu, başta işçi sınıfı ve emekçiler olmak üzere, toplumun tüm ezilen kesimlerine tabutluk içine hapsedilmiş bir yaşamı dayatan ve devlet terörüne meşruluk getiren bir politikaydı. Bu politika TMY ile uygulamaya konuldu.

Bugün de "af", "genel af" gibi tartışmaların arkasında benzer bir savaş hilesi yatıyor. Bu savaş hilesinin bir yönü devrimci tutsakları hücrelere kapatmak iken; diğer yönü, her geçen gün İMF paketleriyle kemeri biraz daha sıkılan, özgürlüğü biraz daha kısıtlanan, baskı ve terörle sindirilmeye çalışan işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin biriken öfkelerini törpülemek ve gündemini bir biçimde değiştirmektir.

Bir başka yönü ise, hazırlanan yeni infaz yasasını sessiz sedasız uygulamaya sokmaktır. Bu infaz yasası, devlet çetelerinin, mafya mensuplarının, yolsuzluk dosyalarıyla ün salmış olanların cezalarını para cezasına çevirme yoluyla, onlara hareket serbestisi sağlarken; parası olmadığı için iki kilo baklava çalan çocuklara 15 yıl ceza verip 12 yıl cezaevinde tutmayı meşrulaştırmaktadır. Yani paran varsa suç işlersin, para ödeyip çıkarsın. Ama paran olmadığı için bir ekmek çalmışsan ya da kötü bir gecekonduun vergisini, elektirik, su faturasını ödeyememişsen, yıllarca cezaevinde yatabilirsin.

Anti-terör yasasında adliler ile siyasilerin cezalarının infazında "eşitsizlik" mevcutken, yeni infaz yasasıyla adli suçlarda da ayrıma gidiliyor: Parası olanlar ve olmayanlar. (Mevcut Anti-terör yasasına göre siyasi "suçlular"da cezanın infazı 3/4 iken, adli suçlularda 2/5'tir. Yeni ceza infaz yasasıyla adlilere de 3/4 uygulanacak.)

Bu infaz yasasını uygulamaya sokmak için ise, öncelikle adli tutuklulara kısmi af vermek zorundadırlar. Aksi durumda cezaların %30 artırımını öngören bu infaz yasasına karşı cezaevlerinde ciddi tepkiler gelişecektir. Bu durum cezaevlerinin yeniden toplum gündemine oturması ve yıllardır bir devlet politikası olan hücre sistemine geçişini zorlaştıran ek bir faktör olacaktır. Bu savaş hilesini bir de seçim yatırımı olarak değerlendireceklerdir.

Kuşkusuz sermaye devleti bu çok yönlü savaş hilesini uygulamaya koyarken, her zaman ön hazırlık yapar. Dün olduğu gibi bugün de bu görev reformizm, liberalizm ve sosyal demokrasininindir. İHD türü DKÖ'leri bir yana bırakıyoruz. Bunların kendilerine biçtikleri misyon ortada olduğu için, "barış", "ayrısız genel af", "toplumsal uzlaşma" gibi sınıf çelişkilerini silikleştiren kampanyalarına değinme gereği duymuyoruz. Ama işçi sınıfı ve emekçi halkların geleceğinin "yılmaz savaşçıları" olduğunu

iddia eden, fakat sınıflar mücadelesinde oynadıkları rolle sermaye düzeninin nefes boruları işlevini gören EMEP, ÖDP, HADEP, SİP, İP gibi liberal reformist partilere değinmek gerekiyor. Bunlar, gerek seçim yatırımı kaygısıyla, gerekse sınıf savaşındaki gerçek rolleri gereği, işçi ve emekçi yığınların da hassas olduğu (ama arkasındaki savaş hilesini bilince çıkaramadığı) "af", "genel af" gibi tartışmaların üzerine atlayacaklar ve gündemleştireceklerdir. Ki bugün kimileri faaliyetlerine başlamışlardır.

Kuşkusuz "af" tartışmaları üzerine atlayarak, değerleri ve devrimci kimliği kendi reformist, liberal ve teslimiyetçi politikalarına alet etmekte tereddüt etmeyenler sadece yukarıda saydığımız parti ve çevreler de değildir. Aynı beklenti cezaevlerindeki kimi birey ve çevrelerde de vardır. Bireyciliği ve örgütsüz yaşamı özendirme ve geliştirmenin diğer adı olan "bağımsız"lar bunun hazır potansiyeli iken, cezaevlerinde keskin devrimcilik yapan, ama özünde tükenmiş olan ve gizli pişmanlık yaşayanları da unutmamak gerekir.

Örnek olması açısından, '91 şartı tahliyesinin sonuçlarına bakmak yeterlidir. Yüzlerce "devrimci"nin keskinliği cezaevinden çıkana kadar oldu. Kimi sosyalizmi sorguladı, kimi "biraz kafa dinlemek" adına kapağı Avrupa'ya attı. Ama hepsinin ortaklaştığı nokta, devrime ve sosyalizme ihanet oldu. Bugün '91 şartlı tahliyesinden önce keskin devrimci olan, ama şartlı tahliye ile çıktuktan sonra kokuşmuş cesetlere dönüşenleri biraraya toplasak, Karacaahmet Mezarlığı'ndan daha büyük bir mezarlıkla karşı karşıya kalacağımızı söylemek abartı olmaz.

Bugün, artık "gizli pişmanlık" aşamasını çoktan aşarak açık teslimiyete dönüştüren TDKP, DY, TKEP vb. gibiler bir yana, "ayrısız bir genel affı barış için bir adım" olarak değerlendirenleri de böyle bir tehlike bekliyor. Çünkü af beklentisi ya da talebi, bireyi kendisiyle kavgaya, düzenle barışık yaşamaya götürüyor.

Bu yönüyle, gerek dışarıda, gerekse de cezaevlerinde devrimci ve komünistleri bekleyen bir başka görev; sermaye devletinin "af" ve "genel af" tartışmalarıyla neleri hedeflediğini teşhir etmek ve karşı bir kampanya başlatmaktır.

"Af"ın kapsamını tartışmak ya da "af" beklentisi içinde olmak bizim işimiz olamaz. Af talebi ya da beklentisine devrimci normlarla bakıldığında, pişmanlık yasasından yararlanmakla özdeştir, ideallere ihanettir, teslimiyettir, kendi meşruluğunu inkardır. Oysa biz, meşruluğunu tarihsel haklılığından alan bir sınıfın, işçi sınıfının geleceğini temsil ediyoruz. Bunun için sınıf düşmanlarımızdan af beklemez ve dilemeyiz. Çünkü özgürlüğümüzü de tarihsel haklılığımızın gücü ve kararlılığıyla koparıp alacağız!

**Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!
Tabutluklarınızı kapattırdık, hücrelerinizi de başınıza yıkacağız!**

Sermaye sınıfının topyekûn saldırılarına karşı topyekûn direnişe!

Özgürlük devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

21 Temmuz '98

Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!

A. Aras

Savunma çizgisinde bir mücadele gerilemeye ve yenilgiye mahkumdur

Bir toplumsal hareketin meşruiyet ve kuvvet kazanmasında en önemli öğelerden biri pozitif talepler ileri sürmek ve bu talepler için mücadeleyi yükseltmektir. Elde edilen hak ve kazanımların savunulması mücadelesi açısından da taleplerin genişletilmesi, mücadele sürecine önemli bir dinamik kazandırmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçi



yığınlar açısından bu taleplerin en son halkası iktidardır. Daha doğrusu iktidar, tüm talep ve istemlerinin en vazgeçilmez aracıdır. Diğer tüm talepler, tarihsel ölçekte, ancak iktidar hedefine ulaşmada birer basamak ve birer katalizör işlevi görürler.

Sınıf mücadelesi tarihi, herhangi bir basamakta (talepte) tutunmayla sınırlı kalan bir mücadele ve direniş hattının, gerilemeye ve yenilmeye mahkum olduğunu gösteriyor. Bu basamakların (taleplerin) hangisinin öncelikli olduğunu önden kestirmek pek mümkün değildir. Aynı şekilde, bu basamaklar arasında her zaman doğrusal bir geçişle iktidar hedefine ulaşılamadığı da biliniyor. Kuşkusuz sermayenin iktidar olduğu koşullarda işçi sınıfı sürekli bir saldırı durumuyla karşı karşıyadır. Bu saldırıların göğüslenmesi kritik bir önem taşımaktadır. İşçi sınıfının bu saldırıların durdurulması talebini yükseltmesi gayet doğaldır. Fakat bu asla hak ve kazanımları koruma adına savunmacılığa düşmek demek değildir. Güncel olan bir talep, arkasındaki temel talep ifade edilmeksizin de yaygınlaşabilir, kitlesel bir karışıklık bulabilir. Oysa mücadeleyi ilerleten dinamik, güncel olanı tarihsel ve temel olana bağlayabilme başarısında gizlidir.

Burjuvazinin siyasal denetimindeki her bir iktisadi-toplumsal değişiklik ve düzenleme girişimi,

içinde sınıfın taraf olması ve kendi talebiyle ortaya çıkması gereken dolaylı ya da dolaysız bir özellik taşımaktadır. Devletin tepesindeki bir cumhurbaşkanlığı seçimi, bir anayasa tartışması, emekçi kitleleri doğrudan ilgilendiren bir tartışmadır. Burjuvazinin derdi, hangi sözde ilke ve yasalara dayanarak, ne tür kirli pazarlıklar sonucunda kimi seçeceğidir. Bu yönüyle sistem içi bir sorunun çözümünü, bunun etrafında oluşturduğu gündemi topluma dayatmaktır. Bugün, milyonların temel hak ve özgürlüklerinden yoksun bırakıldığı bir anayasa üzerinde üç-beş maddenin değiştirilmesi için göz göre göre kirli pazarlıklar yürütülürken, işçi ve emekçilerden bir tepki gelmemesi, mevcut koşullar düşünüldüğünde anlaşılır bir durumdur. Devrimci ilerici kesimlerin ezici çoğunluğunun temel hak ve özgürlükler için bir mücadeleyi önplana çıkarmamaları ise anlaşılabilir bir tutumdur. Siyasetin boşluk tanımaması bu vesileyle bir kez daha görülüyor; düzen cephesindeki bu tartışmalara paralel olarak ikinci cumhuriyetçi liberaller, yaşanan bu boşluğu "kendi anayasasını kendin yap" çalışmasıyla doldurmaya, böylece kitlelerin özgürlük istemlerini bir kez daha anayasal hayaller içinde boğmaya çalışıyorlar. Boşluğa bir diğer örnek, özelleştirme karşısında savunmacı bir anlayışın, geriye dönük bir talep ve propagandanın reformistler ve sendika bürokratları eliyle özelleştirme karşıtı eylemliliklere giydirilmeye çalışılmasıdır. Özelleştirme, tekeli sermaye adına en ileri saldırıdır. Kırıntısına varıncaya kadar, emekçilerin elindeki hak ve kazanımları koparıp almaya dönüktür. Daha da önemlisi, sermayenin işçi düşmanlığını hiçbir demagojiyle karartılamayacak biçimde

ortaya seren, bu yönüyle kapitalizm ve sosyalizm seçeneklerini kitlelerin anlayabileceği ve yaşantılarında hissedebilecekleri bir açıklıkta ortaya koyan bir politikadır. Kapitalizmin özel mülkiyeti ile sosyalizmin toplumsal mülkiyetini, kitlelerin sefaleti ve temel hak ve özgürlüklerden yoksunluğu ile sermayedeki muazzam artış ve sömürü oranındaki büyümeyi karşı karşıya getiren bu saldırılar, parça parça gaspedilen haklar "...mez", "...maz", "sosyal devlet" teraneleriyle değil "Sömürüye, sefalete, özel mülkiyete son!", "Kırıntı değil dünyayı istiyoruz!" perspektifiyle "Alinterimizin, sosyal kazanımlarımızın peşkeş çekilmesine, ayaklar altına alınmasına izin vermeyeceğiz!" kararlılığıyla geriletebilir.

Zindanlar alanında da boşlukları ve zaafı gidermeliyiz

Sermayenin saldırılarının süreklilik kazandığı, en kanlı baskı ve terörün uygulandığı alanlardan biri de zindanlardır. Bu saldırılara karşı militan ve onurlu bir direniş ile karşı koyan devrimci tutsaklar cephesinde de aşılması gereken bazı belirsizliklerin ve yetersizliklerin üzerinde durmak istiyoruz. Bu belirsizlik ve yetersizlikler yer yer açık bir zaafa da dönüşmekte, savunmacı bir ruh halinin saflarda karşılık bulmasına yolaçmaktadır. Yıllardır ortada

temel talepler için mücadele, bu mücadelenin geniş kitlelere maledilmesi noktasında bir zaafiyet sözkonusudur. Bu alandaki boşluklar ve zaafılar nedeniyle, şanlı direnişlere rağmen, devrimci tutsakların mücadelesi ve mücadele talepleri kitleler nezdinde yeterince bilinmemektedir.

Denilebilir ki, sermaye devleti tutsaklığı uzun süreli sistematik bir işkenceye, zindanları ise işkencehaneye çevirme hedefiyle hareket etmekte, bu uygulamayla devrimci tutsakları teslim almaya çalışmaktadır. Devrimci tutsaklar buna karşı yıllardır cansiperane bir direniş yükseltmekte, ağır bedeller ödemektedirler. Devletin teslim alma, ezme politikasına karşı devrimci tutsaklar siyasi kimliklerini, insani değerlerini, ideallerini savunmaktadırlar. Son tahlilde, sermaye iktidarı koşullarında bu saldırı-direniş döngüsünün devrimci tutsaklar lehine kırılması, devrimci toplumsal muhalefetin düzeyine bağlı olduğu söylenebilir. Fakat bu asla direniş hattı içerisinde savunmacı bir konuma sivrilmek için yeterli bir gerekçe ve dayanak oluşturamaz. Direniş hattı yalnızca saldırıya endekslenemez. Devrimci tutsakların talepleri, yalnızca saldırıların durdurulmasına daraltılamaz. Saldırıların süreklilik ve yoğunluk kazandığı bir durum ve dönemde, kuşkusuz, saldırıların geri çekilmesi kritik bir önem taşır. Ortaya konulacak direniş bu saldırıların geriletilmesi üzerinden biçimlenir ('80 sonrası tek tip elbise dayatması ve son dönemlerde hücre tipi cezaevleri saldırısında olduğu gibi).

Cezaevlerinin hiçbir zaman boş kalmayacağı bir ülkede, yılları bulacak tutsaklık süreci içindeki devrimci tutsaklar, uğruna mücadele ettikleri talepleri ve hedefleri de bu direniş hattının içine taşımak durumundadırlar. Bu talep ve hedefler uğruna direnişe geçtiklerini, bu nedenle baskıya ve devlet terörüne maruz kaldıklarını işçi-emekçi kitlelere maletme çabası içinde olmalıydılar. Bu başarısızlığı ölçüde geniş yığınlarda hakim olan "Devlet saldırdı, teröristler direndi" çarpık algısı kırılmaz.

Sermaye devleti on yılı aşkın bir süredir devrimcileri hücrelere tıkma peşindedir. Son yıllarda fiziki saldırılarla birlikte genelgeler ve kampanyalar eşliğinde bunu birkaç kez denedi ve dersini aldı. Son bir-iki yıldır bu amacına ulaşmak için daha kapsamlı bir kampanya yürütmektedir. Tekelci medyanın satılık kaleşörlerini, bir takım sözde uzmanları ve toplumdaki gerici odakları yanına alarak yeniden yüklenmektedir. Zindanlara dönük saldırısını, işçi ve emekçilere dönük saldırısının bir parçası ve bir dayanağı haline getirmeye çalışmaktadır. Bunlar hücre saldırısının basit ve tek boyutlu bir saldırı olmadığını göstergeleridir.

Hücre saldırısı kapsamlı bir siyasal saldırıdır. Toplumu, toplumdaki ilerici devrimci dinamikleri terör politikasıyla ezmenin, teslim almanın güncelleştirilmiş bir uygulamasıdır. Her türlü kirli yöntemi ve kanlı uygulamayı içermektedir. Kartal Cezaevi'nde olduğu gibi, kendi yazdığı senaryoyu oynayan çete artıklarının önplana çıkararak, devlet kontrolü için aslında F tiplerinin de yetersiz kaldığı, yapılması gerekenin çift başlılığa son vererek, cezaevlerindeki denetimin tümüyle jandarmaya (JİTEM'e) verilmesi gerektiği propagandasını işlemektedir. Ulucanlar'da olduğu gibi,

gerçekleştirdiği katliam ve onun üzerinden yürüttüğü psikolojik savaşa da başvurmaktadır. Mesajı hem içeriye hem dışarıya dönüktür.

Saldırı-savunma döngüsü kırılmalıdır

Devrimci tutsaklar olarak bu saldırılara, "Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz, yıkacağız!" şiarında ifadesini bulan bir tutumla karşılık veriyoruz. Alınması gereken ve alınan taktik tutumun net ifadesidir bu. Güncel olarak "Hücreler kapatılsın!" taktik talebiyle birleşen bu tutum doğru ve yerindedir. Geline yerde ise, yılları bulan saldırılar karşısında direnişimizin pozitif taleplerle daha belirgin hale getirilmesi, bunun üzerinden mücadelede ve propagandada süreklilik sağlanması ve kitlelere maledilmesi gerekmektedir. Saldırı-savunma döngüsü, hakların kazanılması lehinde bu noktada kırılmalı, barikatlar daha ileri mevzilere taşınmalıdır.

Komünistler son birkaç yıldır, "Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!" propagandif şiarını bu kaygıyla özel tarzda öne çıkardılar. Gerçekte "Devrimci tutsaklara özgürlük!", propagandif olmasının da ötesinde, zindan cephesinde ve dışarıda temel bir taleptir. Bugünkü toplumsal koşullarda devrimci çözümün dile getirilmesidir.*

Cezaevlerindeki diğer tüm taleplerin bağlanacağı ana halkadır. Devrimcilerin siyasal mücadelesindeki meşruiyetin içeride ve dışarıda yaygınlaştırılmasının bir ifadesidir. İçerideki ve dışarıdaki direnişlerimizin şaşmaz hedeflerinden biridir. Her koşul ve dayatılan her baskıcı ve kısıtlayıcı uygulamaya karşı gözetilmesi gereken önceliktir. Diğer tüm talepler bununla beraber savunulabilir ve savunulmalıdır.

Güncel boyutta bunu tamamlayan diğer talepler ise şunlar olmalıdır: Terörle mücadele yasasının iptali, savunma hakkı üzerindeki baskı ve kısıtlamalara son verilmesi, DGM'lerin kapatılması, zindanların ve zindandaki yaşam koşullarının tüm tutsakların insani ve sosyal ihtiyaçlarına (sağlık, iletişim, kültür vb.) göre düzenlenmesi, devrimci tutsakların siyasal kimlikleri üzerindeki baskılara son verilmesi, cezaevlerinde DKÖ temsilcileri, tutsak temsilcileri, tutsak yakınları ve cezaevi idaresinden oluşan bir komisyonun denetim işlemlerini yerine getirmek üzere yürütmeye dahil edilmesi.

Bunlar devrimci tutsakların herhangi bir cezaevi sistemiyle sınırlı olmaksızın, onlara indirgenmeksizin yükseltilmesi gereken taleplerdir. Sermaye devleti "hücre tipi mi, koğuş tipi mi?" ikilemi ile gerçekte bu temel hak ve taleplerimizi gözlerden saklamaya çalışmaktadır.

Devrimci tutsaklar olarak hücrelere girmeyeceğiz. Bu temel taleplerimize ulaşınca kadar mücadelemizi sürdüreceğiz. Çürüyen düzenin, köhnemiş duvarları ve yasaları bizi özgürlüğümüzden, bir parçası olduğumuz işçi sınıfı ve emekçilerden ve onların mücadelesinden alıkoyamaz.

1 Mayıs'ta alanlarda zindanlara dönük devlet saldırıları karşısında emekçileri tutum almaya çağırarak için, "Zindanlar yıkılsın, devrimci tutsaklara özgürlük!" şiarını toplam mücadele propagandasının ve çalışmasının bir parçası haline getirelim.

* Reformistler ve teslimiyetçiler, uzun bir dönemdir devletin çıkartmayı düşündüğü af yasasından yararlanmak için sözde "tutsaklara özgürlük" talebine sahip çıkmakta, bu uğurda eylemlere girişmektedirler. Devletin şimdiki kadar yürüttüğü teslim alma, katletme politikasına boyun eğen ve kafasını kaldırmayanların bu tutumu ikiyüzlüdür. Özgürlükleri için mücadele etmeyenler, özgürlüklerini kazanmak için bedel ödemekten geri durmayı temel bir politika haline getirenler, devletin affına mazhar olmaya çalışmak için özgürlük kavramını da kirletmekten kaçınmamaktadırlar.

Bartın Cezaevi'ndeki

devrimci tutsakların açıklaması:

Sessiz imha politikası tam bir pervasızlıkla hayata geçiriliyor

Kamuoyuna!

Ülkemiz hapisanelerinde uygulanan sessiz imha politikasının sonucunda onlarca tutsak katledilmiştir. Bugün de, kamuoyuna defalarca yansıdığı gibi, onlarca tutsak ölüme terk edilmiş durumdadır.

Bizler de bulunduğumuz Bartın Özel Tip Hapishanesi'nde sessiz imhadan nasibimizi almaktayız.

1998 yılında bizlerin talebi ve zorlamasıyla hapishane personelini de kapsayan Hepatit-B taraması yapıldı. Tarama sonucu 21 kişinin Hepatit-B virüsü taşıdığı ortaya çıktı. Bu sonucun öğrenilmesinin üzerinden iki yıl gibi bir zaman geçmesine karşın, hiçbir tıbbi önlem alınmamıştır. Ve bugün, 21 sayısının kaçta kaç çıktığı tarafımızdan bilinmemektedir.

1998 yılında yapılan taramada koğuşumuzda bulunan arkadaşlarımız Hüseyin Özarlan, Bekir Baturu ve Hasan Hayri Alp'te de Hepatit-B hastalığının olduğu açığa çıkmıştı. Bir süre sonra arkadaşlarımızın rahatsızlıkları arttı. Hüseyin Özarlan ve Bekir Baturu, Bartın Devlet Hastanesi tarafından yapılan tahliller sonucu, hastalıkları ilerlediği için, İstanbul Haydarpaşa Hastanesi'ne sevk edilmişlerdir.

Bizler bu arkadaşlarla birarada yaşamakta, aynı havayı solumakta, aynı kaptan yemek yemekteyiz. Bulduğumuz hapishane koşulları düşünüldüğünde, hastalığın bizlere bulaşma riski oldukça yüksektir. Bunun önüne geçmek istedik. Hapishane idaresinden koruyucu aşı yapılması talebinde bulduk. Bu talebimizi içeren dilekçemizi 10 Mart 2000 tarihinde Cumhuriyet Savcılığı'na verdik. Günler sonra Bartın Sağlık Müdürlüğü tarafından verilen cevapta; Sağlık Bakanlığı'nın çıkardığı genelge ile koruyucu aşının yasaklandığı tarafımıza iletildi. Gösterilen gerekçe, bu ve benzeri aşuların masraflarının yüksek olmasıydı. Sağlık Bakanlığı masrafların Adalet Bakanlığı tarafından ödendiği takdirde yapılabileceğini söylemektedir.

Ancak, Adalet Bakanlığı da ödenek yetersizliği vb. gerekçelerle bu aşuları yaptırmayacağını söylemektedir. Bunun doğru olmadığını bütün

* Katliamlara

* Devlet terörüne

* Hücrelere karşı

1 Mayıs'ta alanlara!

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

kamuoyu bilmektedir. Ödenek yok diyenler trilyonlarca lirayı tutsakları teslim almak için yaptırdığı F tipi hücrelere harcamaktadır. Hücrelere gelince kesenin ağzı açık, tutsakların sağlık vb. sorunlarına gelince kapalı. Hepsinin aldatmaca olduğu ortada. 17 Ocak 2000 tarihinde çıkarılan üçlü protokolde tutsakların bütün sağlık sorunlarının çözüleceği iddia edilmekteydi. Yaşadıklarımız göstermektedir ki, bu iddia tamamen yalandır, demagojidir. Devlet ve kurumları biz devrimci tutsakların değil sağlık sorunlarını çözmek, bir an önce ölmesini istemektedir.

Yaşadıklarımız da devletin devrimci tutsakları sessizce imha etmesinin yöntemlerinden birisidir. Özgür tutsakları F tipi hücrelere doldurup katletmek isteyenlerin niyeti bu örnekte daha somut ortaya çıkmaktadır.

Bütün kamuoyunu, tutsakları her türlü katletme, sindirme politikalarına yönelik yapılan saldırılara karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz.

DHKP-C, TKP(ML), TKİP, TKP/ML tutsakları/Bartın Hapishanesi

Washington gösterileri:**Seattle'da dışa vuran mücadele dinamiğinin açtığı yoldan ilerledi****Kapitalizme karşı toplumsal öfke büyüyor**

Geçen yılın Kasım ayı sonunda Dünya Ticaret Örgütü'nün Seattle'daki zirve toplantısını sabote etmeyi başarmış olmanın verdiği özgüven ve deneyimle, kitle hareketi bu kez kendisini Washington sokaklarında ifade etti. Olağanüstü polisiye tedbirlerinin alındığı, sıkı bir denetimin uygulandığı Washington, geçen Kasım'da Seattle'de olduğu gibi, bir savaş alanına dönüşmedi. Ama buna rağmen IMF ve Dünya Bankası'nun maliye bakanları düzeyindeki toplantıları sekteye uğradı, bazı bakanlar toplantı salonuna girmekte zorluk çektiler. Seattle'da kazanılmış olan mevzilerin sağladığı avantajlar, Washington'un göstericiler tarafından bir kürsü olarak kullanılmasını kolaylaştırdı. Çünkü, Seattle emekçi kitleler için bir süpriz olmuş ve dikkatlerin bu kez Washington zirvesine çevrilmesinin manivelasını oluşturmuştu.

Kasım ayında dünyanın değişik ülkelerinden binbir güçle gelen kitleler, ABD emekçilerinin önemli ölçüde yabancılaşmış oldukları bir mücadele heyecanını Seattle'a taşımışlar, onların da kabuklarını yırtmalarının ortamını yaratmışlardı. Seattle'a taşınan bu dinamik mücadele ruhunun yanısıra, dünyanın tüm emekçi sınıflarının ve yoksul halklarının temel talepleri uluslararası bir platformda ortakça ifade edilme olanağına kavuşmuştu. Böylece, emekçi kitlelerin mücadele tarihinde ilk kez merkezi bir eylem aracılığıyla insanlığın ortak talepleri tek merkezden ve hep birlikte dünyaya haykırılmış oldu.

Seattle sokaklarında kapitalist sistemin kendisi devrimci bir söylemle teşhir edilmemiş olmasına karşın, açılan çığırla genel bir perspektifle değerlendirmek zorundayız. Zira, Seattle'da başlatılan ve geçen hafta Washington'da sürdürülen kitle gösterilerinin ufku uluslararası sermayenin en göze batan kurumlarının teşhiri ile sınırlı kalmaktadır. Başka bir ifadeyle, hedef alınan sermaye sisteminin kendisi değil sistemin kurumlarının politikasının yarattığı sonuçların en kabalarıdır. Oysa, geri kalmış ülkelerin astronomik düzeyde borçlandırılmalarına yolaçan, özellikle Afrika kıtasını kasıp kavuran sefaleti yaratan, vahşi bir biçimde doğayı tahrip eden, yerel savaşları körükleyen esas sorumlu kapitalist sistemin kendisidir.

Sorunun bu yönünün saklı tutulması kaydıyla, Seattle'da başlayan sürecin gelecekteki mücadeleler için bir yolaçma, bir perspektif kazandırma işlevi gördüğü açıktır. Zira, yıllardan beri anti-kapitalist mücadelenin düzeyi, birçok nedenden ötürü, son derece geri bir seviyede seyretmektedir. '80'li yılların başlarından bu yana gelişen sınıf hareketinin bu zayıflığı nedeniyle, Sovyetler Birliği'nin dağılması ile birlikte başlayan karşı-devrimci saldırı kampanyası sonucunda işçi ve emekçi sınıflar tarihin en ağır darbelerine hedef oldular. Ancak, burjuvazinin saldırıları genellikle fiziki şiddet eşliğinde icra edilmediği için, etkileri daha sonra sonuçları üzerinden hissedilmektedir. Sermayenin işçi sınıfına yönelik saldırılarının çeşitliliği ve boyutları o kadar yüksek düzeydedir ki, günümüzde mücadele sözkonusu olduğunda, akla gelen ilk refleks tarihsel kazanımların kırılmasını sınırlı tutmak olmaktadır. İşçi ve emekçi sınıfların düzenden yeni haklar koparabildikleri ciddi bir örnekten söz etmek çok zordur. Kısacası sermaye düzeni tarihinde hiçbir zaman bu kadar küstah davranma olanaklarına sahip olmamıştır. Onun için, sermayenin azgın saldırılarına karşı yer yer yaşanan işçi sınıfının nefsi müdafaa niteliğindeki çıkışları sürecin esas karakterini belirlemekten çok uzaktır.

Sermaye düzeninin yaklaşık on yıl boyunca yaşadığı rehavet dönemi artık kapanmak üzeredir. Bunun elbette henüz somut bir göstergesi yoktur. Sermaye düzeninin günümüzdeki altın çağının kapanmak zorunda

olduğunun sihirli göstergesi tarihsel deneyimlerde saklıdır ve kendisini her zaman döne döne kanıtlamıştır. Çünkü sınıf mücadelelerinin tarihi, değişik uzunluktaki inişli çıkışlı dönemlerin toplamından, birbirlerini izlemelerinden oluşmaktadır. Sınıflar arası mevcut güçler dengesi alternatif olmayan bir mutlaklık değildir. Yani, pek uzak olmayan bir gelecekte sermaye sahibi bir avuç parazit whisky kadehinin önünde oturup borsada vurgun vurmakla meşgul olurken, dünyanın milyarlarca işçi ve emekçisi ise Ortaçağ koşullarında, angarya çalışacaklar! Günümüzde hüküm süren koşullarını kalıcı kabul etmek, zorunlu olarak beraberinde insanlığın böyle bir geleceğinin olacağına da ciddi bir biçimde inanmayı getirir. Oysa, kurgu bilim romanlarına bile henüz konu olmamış böyle bir perspektifi sermayenin en azgın savunucuları bile akıllarının ucundan geçirmemektedirler.

Sermaye düzeninin altın çağının kapanmaya yüz tuttuğunun başlıca göstergelerinden birisi, düzenin iç çelişkilerinin keskinleşme seyri izlemesidir. Eskiden iki borsa krizi arasındaki süre on yıllarla hesaplanıyordu. Hatta, 1929 çöküşünden sonra ilk ciddi borsa krizi 1987 yılında yaşandı. Kriz arası süre günümüzde artık nerdeyse haftalık bir karakter kazanmış durumda. Bu sermaye düzeninin temel dengelerinin dayandığı hassasiyetin düzeyini gösteriyor. Konu hakkında yapılan, çağ değişti, herşey modern, her dönemi aynı kriterlerle değerlendiremeyiz, 1929 yılında kapitalist dünyanın tüm borsaları çökmüştü, şimdi öyle olmuyor türünden değerlendirmelerin hiçbir ciddiyeti yoktur. Her defasında milyarlarca doları devreye koyarak, çorap söküğü gibi ilerleyecek bir toplu çöküşü engelliyorlar. Kapitalizmin dünya ölçeğinde entegre bir yapı kazanmış olması, borsa krizlerinin işbirliği ve dayanışma sonucu kontrol altında tutulmasını olanaklı kılmaktadır. Ama sözkonusu krizlerin frekanslarının ve ölçeklerinin artması, beraberinde kontrol olanaklarının da aynı hızla azaldığı anlamına geliyor. Bu ise toplu bir çöküşün bir gün kaçınılmazlaşacağına işaretidir.

Sermayenin altın çağının kapanmaya yüz tuttuğunun ikinci göstergesi ise, dünyanın değişik ülkelerinde farklı biçimlerde yeniden yükselmeye başlayan işçi ve emekçilerin mücadele girişimleridir. Sermayenin saldırıları karşısında yıllar boyu savunmaya çekilmiş olan işçi ve emekçi kitleler artık çaresizlik içinde savaşım refleksine sarılmaya başlıyorlar. Son birkaç yıl içinde dünyada yaşanan mücadele deneyimlerinin toplamına baktığımızda ve değişik mücadele girişimlerinin ortak niteliğini saptamaya çalıştığımızda, ortaya çıkan tablo emekçi sınıflarda bir savaşım dinamiğinin geliştiğini göstermektedir. Sadece günlük basında sistematik olarak tersyüz edilerek işlenen işçi, emekçi, memur, öğrenci ve köylü mücadeleleri üzerinden bakıldığında, dünyanın her ülkesinde aynı emekçi katmanların benzer taleplerle, ortak formülasyonlarla hareket ettikleri çok net bir biçimde

görülür.

Bu iki gösterge, kapitalizmin iç çelişkileri ile emekçilerin savaşım istemleri, bir arada ve ilişki içinde irdelendiğinde, elde edilen sonuç ufukta bir mücadele perspektifinin doğmaya başladığını kanıtlıyor. Önce Seattle'da ve ardından da Washington'da yaşanan kitle gösterilerinin esas anlamı ve önemi bu çerçevede tanımlanmalı ve ölçülmelidir. Sermayenin uluslararası kurumlarını hedefleyen, teşhir eden

sözkonusu popüler protesto dalgası tabuları yıkmakla, sonuçlar düzeyinde de olsa, kapitalizme karşı toplumsal öfkeyi seferber etmekte ve açığa çıkartmaktadır. Böylece ilk işaretlerini vermeye başlayan bu mücadele sürecinin yolunu açmaktadır. Dahası işçi ve emekçilerin enternasyonalist dayanışmasının ne kadar can alıcı ve etkili olduğunu göstermektedir.

Başını sivil toplum örgütlerinin çektiği bu popüler protesto dalgası kendi içinde irdelendiğinde, nesnel olarak sınıf mücadelesinin üzerine çökmüş ölü toprağı çatlattığını göstermektedir. Oysa sivil toplum örgütlerinin oluşumunun ve teşvik edilmelerinin gerisinde, devrimci dinamikleri ezmek, sınıfın sendika ve partilerini devre dışı bırakmak

yatmaktaydı. Fakat süreç bugün tersinden işlemeye başladı, sermaye düzeninin kolladığı sivil toplum örgütleri kapitalizmin taşkınlıklarını teşhire koyuldular. Onlar Seattle'da, Davos'ta, Washington'da kapitalizmin tahrip edici sonuçlarını ne kadar güçlü teşhir ederlerse, sistemin Tobin vergisi ile evcilleştirilmesinin, Afrika ülkelerinin borçlarının iptali ile insancillaştırılmasının propagandasını yaparlarsa, sermayenin egemenliğinin teşhirini o kadar kolaylaştırmış olurlar.

Diğer taraftan, sermaye kurumlarını protesto hareketinin ileriye yönelik bir takvime bağlanmış olması 1 Mayıs'ın, 9-10 Haziran tarihli Brüksel'deki Avrupa patronlarının toplantısının, 26-30 Haziran'da Cenevre'de yapılacak olan Birleşmiş Milletler Örgütü sosyal zirvesinin, 11-12 Eylül'de Prag'da yapılacak olan Dünya Bankası ve IMF'nin zirve toplantısının şimdiden hedef seçilmesi, eylem kendi içinde bir perspektif kazandırmaktadır. Ayrıca, kitle hareketi uzun soluklu olma sürecine girdiği gibi, zamanla formüle edilen taleplerde de bir artışın yaşandığı görülmektedir. Seattle gösterisi esas olarak Dünya Ticaret Örgütü'nü hedefliyordu. Deyim yerindeyse, tencerenin kapağının aralanması ile birlikte, Ocak ayında Davos zirvesi, Nisan ayında ise IMF ile Dünya Bankası da hedef listesine eklendi.

Uluslararası sermaye kurumlarının her zirve toplantısının, yetersiz de kalsa kapitalizmin farklı açılardan teşhir edildiği bir kürsüye dönüştürülmesi, sessizliğe, kaderine boyun eğmeye mahkum edilmiş işçi ve emekçilere cesaret verme, onları kavgaya teşvik etme, çağırma fonksiyonu görüyor. En son militan örneklerini Ekvador'da, Güney Kore'de, Bolivya'da gördüğümüz emekçi sınıf ve kitlelerin talebi de budur. Yılların kapitalist soygun ve vahşet mekanizmasına karşı biriktirdiği öfkeyi enerjiye dönüştürerek açığa çıkartma! Kısacası, kapitalizmin çok sivrilmiş uçlarını kırma talebiyle yola çıkmış olan gösteri kervanı, beraberinde çok daha farklı bir protesto ve mücadele dinamiğinin doğmasının koşullarını yaratıyor.



İMF ve Dünya Bankası'nın ilkbahar oturumu onbinlerin protestolarıyla sona erdi



İMF ve Dünya Bankası'nın ilkbahar oturumunun son gününde, protestoyu yükselten kitleler polisin azgın saldırılarına maruz kaldılar. Polis sabahın erken saatlerinden itibaren protesto eylemlerini sürdüren, barikat kuran kitleleri gözyaşartıcı bombalar kullanarak coptan geçirdi. Cumartesi gününden bu yana gözaltına alınan eylemcilerin sayısı 1300. İMF ve DB toplantısı başladığı günden itibaren, İMF ve Dünya Bankası binaları ve Beyaz Saray çevresi dikenli tellerle çevrilerek yoğun güvenlik önlemleri alındı. Buralarda çalışan memurlara Pazartesi günü için izin verildi. 750'nin üzerinde İMF ve DB görevlisi toplantıya sabahın 5'inde silahlı muhafız konvoyları eşliğinde getirilebildiler.

Pazar günü 35 bin kişi toplantının yapıldığı binaya doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş genç anarşistlerden çevreci pasifistlere, feministlerden öğrencilere kadar değişik toplumsal kesimleri içeriyordu. Öğleden sonra ise sendikaların çağrısıyla işçiler ve solcu gruplar da katılarak protesto barikatlarında yerlerini aldılar. Amerika'daki sendikacı işçilerin diğer toplumsal hareketlerle birlikte mücadele etmeleri, DTÖ'nün Seattle'daki protestoları içinde doğmuştu ve eşi görülmemiş bir manzarayı oluşturuyordu.

Pazartesi hiç durmadan yağın yağmura rağmen, 5 bin kişilik bir kitle askeri işgal görünümündeki kentte yine sokaklara çıkarak protestolarını sürdürdüler. Yürüyüş birliğinin taktik komitesince polis barikatına saldırarak onu aşmak kararı alındıysa da bu gerçekleştirilemedi. Burada polis 500 kişiyi gözaltına aldı.

Bir kez daha İMF ve Dünya Bankası'nın toplantısı günler önce kentte alınan sıkı güvenlik önlemleri ve terör sayesinde gerçekleştirilebildi. İMF ve Dünya Bankası bir kez daha işçi ve emekçilerin yaygın, militan, kitlesel eylemlilikleriyle protesto edildi. Bir yıl önce Washington'da protesto edenlerin sayısı birkaç düzineyi geçmezken, bugün onbinlerce kişi sokaklara çıkarak günlerce protestolarını sürdürüyorlar. Artık hiçbir İMF toplantısı kitlelerden gizli ve habersizce gerçekleşmiyor.

Ankara'daki eyleme üçyüz civarında emekçi katıldı

Emperyalizmin küresel saldırılarına karşı küresel direniş!

İMF ve Dünya Bankası'nın yıllık bahar dönemi toplantıları Washington'da yapılırken, bu emperyalist sömürü ve soygun kurumları, dünyanın dört bir yanında işçiler, emekçiler, ezilen halklar, çevreciler, insan hakları savunucuları tarafından protesto edildi. Emperyalistlerin dünya işçi-emekçi ve ezilen halklarına kan kusturan saldırıları "küresel direniş" şiarlarıyla yanıtlandı. Emperyalizmin küresel saldırılarına karşı Seattle'de yakılan ateş bu kez Washington sokaklarına taşındı. Yalnızca İMF ve Dünya Bankası toplantısının yapıldığı ABD'de değil, pek çok ülkede koordineli protesto gösterileri gerçekleştirildi.

İMF-Dünya Bankası'nın saldırı politikalarıyla yıkılma sürüklenen Türkiye işçi ve emekçileri de alanlara çıkarak, hem İMF-Dünya Bankası şahsında emperyalizmi protesto ettiler, hem de Washington sokaklarını direniş alanına çeviren emekçileri selamladılar. "Küresel saldırılara küresel direniş" in Türkiye ayağının örgütlenmesi DISK tarafından yapıldı.

Ankara'da da, Ankara 1 Mayıs Tertip Komitesi'nin çağrısıyla, 17 Nisan'da YKM önünde bir protesto gösterisi gerçekleştirildi. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı gösteride emperyalizm ve onun saldırı kurumları protesto edildi.

Gösteri KESK şubeler platformu adına Veysel Yıldız tarafından yapılan konuşmayla başladı. Veysel Yıldız konuşmasına; "Küresel saldırılara karşı biz de buradan haykırıyoruz; kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbimiz" sözleriyle başladı. Emperyalizmin dünya çapındaki küresel saldırılarını ve bu saldırılara karşı gösterilecek küresel direnişin gerekliliğini anlattı ve Seattle direnişçilerinin küresel direnişin ilk adımını attıklarını, bu evrensel hareketin 1 Mayıs'ın yaklaştığı şu günlerde çok daha anlamlı olduğunu söyledi. Ve 1 Mayıs'ta alanlara çıkarak sermayeye ve emperyalizme daha güçlü bir yanıt



verilmesi gerektiğini vurgulayarak 1 Mayıs çağrısıyla konuşmasını bitirdi. Daha sonra İMF ve Dünya Bankası ıslık ve alkışlarla protesto edildi. Gösteri, atılan sloganlar ve 1 Mayıs'ta buluşmak dileğiyle bitirildi.

Gösteri boyunca, İMF-Dünya Bankası ve emperyalist politikaları, sermayenin son dönem saldırılarını protesto eden sloganlar atıldı. Bu sloganlardan bazıları; "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbimiz!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Kahrolsun emperyalizm!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "MAİ, MİGA, tahkim, kahrolsun emperyalizm!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "AB birliği, patronların birliği!", "Hücreleri parçala, tutsaklara sahip çık!", "İMF değil, üreten yönetsin!", "Yaşasın 1 Mayıs!"

Gösteride Kızıl Bayrak imzalı 1 Mayıs bildirimleri dağıtıldı. Yoğun kuşlama yapıldı.

Emperyalizmin uluslararası saldırı politikalarına karşı küresel direniş, 1 Mayıs'ta alanlara!

Kızıl Bayrak/Ankara

Emperyalizmin bekçi köpekleri

eylemi bir kez daha azgın bir terörle karşıladılar

İMF İstanbul'da da protesto edildi

İMF'nin 16 Nisan'daki kuruluş yıldönümü dünya çapında protestolara sahne olurken 17 Nisan'da İstanbul'da içinde İEP'in de çağrıcısı olarak bulunduğu bir protesto eylemi yapıldı. "Emperyalist köleliğe hayır!", "Kahrolsun İMF!", "Kahrolsun kapitalizm!", "Yaşasın özgürlük, yaşasın sosyalizm!" şiarlarıyla yapılan çağrıya uyan protestocular, Dolmabahçe'ye yürümek üzere Gümüşsuyu'nda biraraya gelmeye çalıştılar. Polisin Dolmabahçe'den Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'ne kadar yoğun güvenlik önlemleri aldığı görüldü. Yüzlerce çelik yelekli robocop, panzerler ve zırhlı özel tim araçları adeta bir iç savaşa karşı hazırlanıldığı görüntüsü veriyordu.

İlk biraraya gelme girişimi İTÜ Gümüşsuyu Kampüsü'nün biraz aşağısındaki durakta gerçekleşti. Burada bulunan yaklaşık 30-40 kişilik bir kitle anında polisin saldırısına maruz kaldı ve büyük bir kısmı vahşi bir şekilde gözaltına alındı. Bu arada gözaltına alınanlar sloganlar atıyor, bir kısmı ise kuşlama yapıyordu.

Ardından ise eylem fakültenin kapısına doğru sızdı. Burada Kızıl Bayrak ve Özgür Genç pankartları açarak yürüyüşe geçmeye çalışan kitle de polisin vahşetine maruz kaldı. Burada da gözaltılar yaşandı. Bütün bunların yanında kampüs bahçesinde de pankart açıp yürüyüşe geçen Koordinasyon yanlısı öğrenciler de gözaltına alındılar. Polis fakülteye giriş çıkışları durdurdu. Çevrede yoğun bir terör estirdi. Günün sonunda gözaltına alınanların sayısı 50-60'ı bulmuştu.



Bu eylemin, daha başladığı yerde azgın bir devlet terörüyle dağıtılmasına, bazı çağrıcıların ciddiyetsizliğine, organizasyon sorunu vb. ne rağmen ses getirdiği biliniyor. Amerika'daki anti-kapitalist, anti-emperyalist gösterilerle çakışması nedeniyle, burjuva medya bile "eylemler Türkiye'ye de sıçradı" türünden başlıklarla haber yapmak zorunda kaldı. Oysa, çağrıcılardan İEP, kendi çağrısına kendisi bile uyma ihtiyacı duymazken, bir başkası (Atılım çevresi) yaptığı basın açıklamasında "öğrenci eylemi"nin saldırıya uğradığını yazıyordu.

Solda bazı kesimlerde ciddiyet yoksunluğu yapısal bir zaftır. Bu denli ciddi bir çağrının bu kadar ciddiyetsiz tutumlara vesile olması ibret vericidir.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Bolivya:

İşçi-emekçi isyanı rejime geri adım attırdı



Kızıl Bayrak'ın geçen sayısında yeralan Bolivya'daki eylemliliğe ilişkin yazımıza bazı ekler yapmamız gerekiyor. Nisan ayı başında Bolivya'da su fiyatlarına yapılan zamları protesto eden kitlelerin eylemi kızılderili köylülerin bir isyanı olarak kamuoyuna duyurulmuştu. Haber tekeli elinde tutan ve sistematik sansürden geçiren burjuva basın bu kez Bolivya'ya ilişkin haberleri kaba bir tahrifat yaparak yayınladığı ortaya çıktı. Sözkonusu olan ve ülkede sıkıyönetimin ilan edilmesine yolaçan, kızılderili köylülerin bir isyanı değildir. Nitekim Latin Amerika kıtasında yaşanan kitle hareketlerinin kızılderili köylüler üzerinden dünya kamuoyuna duyurulmasından kuşkulandığımız için, konuyu özellikle kızılderili sıfatını kullanmadan, eldeki sınırlı verilere dayanarak genel bir çerçevede ve Ekvador'daki isyanla ilişki içinde değerlendirmeye çalışmıştık.

Kızılderili köylüler buldukları her yerde kavga'nın en ön saflarında yer alıyorlar. Onların rolünü Ekvador'daki isyan sırasında özellikle vurgulamıştık. Ancak, burjuva medyanın Latin Amerika'daki gelişmeleri kızılderili köylülerin konumuna indirgeyerek yorumlamasının gerisinde, her zaman eylemin muhtevasını dar gösterme, hatta aşağılama ve alay etme çabası vardır. İnsanlık tarihinde Avrupa sömürgeciliğinin icra ettiği en büyük soykırımlarından birine hedef olmuş kızılderililer, egemen güçlerin gözünde nesli tükenen folklorik yaratıklar olmaya devam ediyorlar. 1994 yılı sonunda Meksika'nın Chiapas eyaletinde başlatılan ayaklanma, aynı mantıkla, "bunamış bir avuç kızılderili köylünün son çırpınışı" olarak tanımlanmıştı.

Aradan geçen iki haftayı aşkın süre içinde elde edilen bilgiler, ortaya apayrı bir gerçek çıkarmaktadır. Kitle isyanı gerçekten de su fiyatlarına yapılan zammın ardından patlak vermiştir. Toplumun varlıklı kesimlerinin dahi sıkıntısını çektiği su sorununu çözmek amacıyla açılan ihale, '99 yılı Eylül ayında, 40 yıllık bir süre için, İngiliz, İspanyol ve Bolivya sermayesinin ortaklığına dayanan bir konsorsiyuma

verilmişti. Böylece sular idaresi özelleştirilmiş oldu. Ancak, baraj inşa etmek, tünel kazmak ve su arıtma tesisi inşa etmekle işe başlaması gereken konsorsiyum, taş üzerine taş koymadan, birkaç ay oyalandıktan sonra, yetersiz de olsa tüketilen su fiyatlarına Nisan ayı başında ansızın % 45 oranında zam yapmayı kararlaştırdı.

Bunun üzerine Bolivya'nın güneyinde bulunan ülkenin üçüncü büyük kenti Cochabamba'da patlak veren isyan, resmi rakamlara göre, 6 kişinin hayatına mal oldu ve 91 kişi yaralandı. Kitle gösterileri, kızılderili köylülerin inisiyatifi sonucu değil, tarım sendikalarının içinde yer aldıkları sular idaresinin özelleştirilmesine karşı mücadeleyi sürdüren ve "Suyu ve Yaşamı Savunma Koordinasyonu" diye adlandırılan platformun çağrısı üzerine başladı. Protesto gösterileri çok kısa sürede isyan niteliği kazanarak ülkenin belli başlı kentlerine yayıldı.

Su zammına karşı protestoların bir barikat savaşına dönmelerinin ve ordunun göstericiler üzerine ateş açmasının ardından, işçi sendikaları konfederasyonu, tarım emekçileriyle dayanışma amacıyla genel grev kararı alarak üretimi durdurdu. Hemen ardından başta başkent La Paz'da olmak üzere üniversite ve lise öğrencileri de boykot kararı alarak, önü açılmış olan mücadelede yer almaya başladılar. Özellikle La Paz'da öğrenciler ile eğitim emekçileri birkaç gün boyunca kolluk kuvvetleriyle çatıştılar.

Ülkenin tamamını kapsayan isyan dalgasını bastırmak için Devlet Başkanı Hugo Banzer ilkin sıkıyönetim ilan etti. Kararı parlamento tarafından onaylandıktan sonra durumun değişikliğe uğramadığını, yolları kesen barikatların

kaldırılmadığını görünce, bu kez de pazarlık masasına oturmak zorunda kaldı. Zira askeri diktatörlüklere ve sıkıyönetim uygulamalarına alışık olan Bolivya'da ilk kez sıkıyönetimin ilanı ters tepki yaratmış, protesto dalgasını daha da körüklemiştir. Sular idaresini özelleştiren yasanın yeniden gözden geçirileceğini vaadeden Hugo Banzer, attığı geri adımla bir talep dinamiğinin oluşumuna yolaçtı. Topraksız köylüler toprak talebinde bulunmakta, Enra yasası diye bilinen toprak reformunun, verimli toprakların büyük toprak sahiplerine verilmesiyle sonuçlandığını ve dolayısıyla iptal edilmesini talep etmektedirler. İşçiler özelleştirmelere son verilmesini, işten atmaların durdurulmasını, ücretlerine zam yapılmasını talep etmektedirler. Öğrenciler ise eğitim sektörüne ayrılan bütçenin artırılmasını istemektedirler.

Dolayısıyla, Hugo Banzer her sosyal kesim ile ayrı ayrı pazarlık masasına oturmak zorunda kaldı. Tarım İşçileri Birleşik Sendikaları Konfederasyonu ile hükümet arasında yapılan pazarlıklar sonucu 14 Nisan günü imzalanan anlaşma, barikatların kaldırılmasını ve yolların açılmasını öngörse de, çorap söküğü gibi birbirini izleyen taleplerin gerisindeki öfke olduğu gibi duruyor.

Bolivya'nın emekçi sınıf ve tabakalarının tamamını kapsayan ve militan bir ruhla gerçekleştirilen bu eylemin, daha doğrusu isyanın kızılderili köylü hareketi ile ne ilişkisi var? Ülke çapında yaygınlaşan bu eylemlilik, Ocak ayında Bolivya'nın yanbaşındaki Ekvador'da yaşanan popüler devrim provasını çağrıştırmıyor mu?

Bolivya:

Başkent: La Paz
Rejimin karakteri: Cumhuriyet
Biçimi: Başkanlık sistemi
Devlet başkanı: Hugo Banzer (1971-78 döneminin faşist diktatörü. 1997'de seçimle devlet başkanlığına seçildi)
Nüfus: 8,1 milyon
Yüzölçümü: 1 098 581 km²
Kentleşme oranı: % 61
Resmi dil: İspanyolca
Diğer diller: Aymara, Quechua
Din: Katolik
Kişi başına düşen yıllık ortalama GSMH: 1050 \$

Başlıca gelir kaynakları:

Alpaga (dünya sıralamasında 2.) Kereste, Kahve, Şeker kamışı, Küçük baş hayvancılık, Patates, Mısır

Çalışan nüfusun sektörlere göre dağılımı:

Tarım: % 50
Maden ocakları: % 10
Sanayi: % 14
Hizmet sektörü: % 26

Gayri safi iç hasılanın (GSİH) bileşimi:

Tarım: % 16
Maden ocakları: % 14
Sanayi: % 19
Hizmet sektörü: % 51

Zimbabve:

Yoksul köylülerin toprak işgalleri yaygınlaşıyor

Eski adı Rodezya olan Zimbabve 17. yüzyılın başlarında maden kaynaklarının istahlandığı Portekiz tarafından sömürgeleştirildikten sonra, 19. yüzyılın sonlarına doğru İngiliz sömürgeciliğinin eline geçti. Bu ülke zengin maden kaynaklarının yanısıra elverişli iklim koşullarından ötürü verimli toprakları yüzünden tarihi boyunca Avrupalı sömürgeci güçlerin özel bir ilgi alanı olmuştur. Onun için Zimbabve'de Güney Afrika'daki Apartheid rejimini aratmayan bir sistem oluşturuldu. Yerel halkın sömürgeciğe karşı asırları boyu süren direnişi her defasında en vahşi soykırımlarla ezildi. Zimbabve'nin sömürge statüsüne 21 Aralık '79 tarihinde Londra'da imzalanan Lancaster House anlaşması ile son verildi ve 18 Nisan '80 tarihinden itibaren geçerli olmak üzere bağımsızlık elde edilmiş oldu.

Ancak, Lancaster House anlaşması ile elde edilen "bağımsızlık" yıllar boyu sürmüş olan ulusal kurtuluş savaşının mutlak zaferinin bir sonucu değildir. Günümüzde yaşanan sorunların önemli bir bölümünün nedenleri bağımsızlığın elde edildiği koşullara dayanmaktadır. Afrika'daki sömürgecilik politikasının ortak özelliklerinden birisi, farklı kabileler arası uyumsuzlukların kışkırtılması ve keskinleştirilerek çatışmaya dönüştürülmesidir. Zimbabve'de İngiliz sömürgeciliği iki başlıca etnik grubu Shona'ları ile Ndebele'leri birbirine kırdırarak egemenliğini sürdürdü. Zimbabve'nin diğerleri gibi göstermelik olan bağımsızlığının '80'li yılların başlarında ancak sağlanmış olması, aynı etkenlerden kaynaklanıyor.

İngiliz emperyalizmi Zimbabve ulusal kurtuluş hareketini oluşturan farklı akımları birbirine düşürerek ve aynı zamanda kolonların milisleri aracılığı ile kirli bir savaş sürdürerek, Zimbabve halkına istediği koşullarda bir bağımsızlık kabul ettirmeyi başarmıştır. Kurtuluş savaşı önderlerinden şimdiki devlet başkanı Robert Mugale'nin Londra'da imzaladığı bağımsızlık anlaşmasının içeriği öyle saptanmıştı ki, bağımsız Zimbabve iktidarının başlıca misyonu İngiliz sömürgeciliğinin ülkedeki çıkarlarını korumak olarak ortaya çıkmıştı.

Bağımsızlık İngiliz kraliyetine bağlı kalma koşulu ile tanınmış, Zimbabve anayasası ve tüm politik ve adli kurumlarının statüsünün on yıl boyunca değiştirilemeyeceği şart koşulmuştu. Böylece toprak



mülkiyeti sorunu baştan itibaren Londra'nın kabul ettirdiği bir dayatma olarak süregelmiştir. Yirmi yıl boyunca kitleler, göstermelik bağımsızlığın kutsanması, Sovyetler Birliği'nin yardımı, Robert Mugale ve partisinin yeri geldiğinde kendilerini marksist-leninist ilkelere sadık olduklarını iddia etmeleri türünden demagojik söylemlerle kandırıldılar. Ancak İngiliz sömürgeciliği döneminden devralınan mirasın sancılarının periyodik isyan girişimleri ve genel grevler aracılığıyla gündeme girmesi engellenemedi.

Sorunun özü son derece berraktır. Zimbabve, iktisadi verilerinden de anlaşıldığı gibi, birçok bakımdan zengin bir ülkedir. Ancak, bu zenginlik bir avuç parazitlerin kasalarına akmakta ve nüfusun ezici çoğunluğu açlık ve sefaletle başbaşa bırakılmaktadır. Bu talan ve gasp sadece toprak mülkiyeti ile sınırlı değildir. Ülkenin maden ocaklarından sağlanan gelir de De Beers gibi çok uluslu tekellerin kasalarına akıyor. Sömürgeciliğin modern biçimler altında devam ettirdiği talan politikası, üstelik kapitalizmin krizinin derinleştiği, faturasının ağırlaştığı bir ortamda yerli halkı her bakımdan yoksulluk içinde bırakıyor, IMF ve Dünya Bankası'nın iktisadi reçetelerini uygulamak gerekiyor. Robert Mugale '80'den bu yana, ilkin başbakan ve ardından da devlet başkanı olarak, ekibiyle birlikte

ülkenin başında bulunuyor. Artık tüm demagojik söylemler etkisini kaybetmiş durumda. Bıçak kemiğe dayanmış, kitlelerin biriken öfkesi taşmaya başlamıştır. Muhalefete iktidar kapısı nesnel olarak aralanmıştır. Bu nedenle çaresizlik içindeki Mugale, yoksul kitlelerin isyan hareketine yaslanarak yeni bir soluk alma çabası içine girdi.

İktidarın bir seçim malzemesi olarak kullanmaya çalıştığı kitle hareketi kısa sürede tüm toplumsal taleplerin sözcüsü konumu kazanarak başlı başına bir isyana dönüştü. Topraksız köylülerin geçen Şubat ayında başladıkları ve son haftalarda genelleşen çiftlikleri işgal eylemi kritik bir noktaya dayanmış bulunuyor. Başta Güney Afrika olmak üzere Zimbabve'nin komşu ülkeleri topraksız köylü eyleminin bölgede emsal oluşturmasından ciddi bir biçimde kaygılanırlarken, eski sömürgeci güç İngiliz emperyalizmi ise Harare rejimine açıktan ateş püskürtmeye başladı.

İngiltere Dışişleri Bakanı Robin Cook Hindistan'da resmi ziyarette bulunduğu sırada yaptığı açıklamada, "Bu şiddet Zimbabve'de hukuk devletinin kesintiye uğramasının bir sonucu olarak tam da korktuğumuz sonucu doğurmuştur" dedikten sonra, "Zimbabve hükümetinden yeni ölüm olaylarının vuku bulmasından önce çiftlikleri işgal eylemine derhal son vermesini ve aynı şekilde cinayetlerin faillerinin derhal yakalanıp cezalandırılmalarını talep edeceğiz" dedi. Muhalefette bulunan İngiliz muhafazakar partisinin üyelerinden Gerald Howarth, Zimbabve'de yaşanan gelişmeleri "etnik bir ayıklamaya" benzeterek, krize son vermek için İngiltere'nin müttefikleri ile birlikte "ortaklaşa bir hareket planının oluşturulmasını" talep etti.

Sonuç olarak, Zimbabve'de iktidarın küçük seçim hesaplarının kışkırtmaları büyük ölçekli bir emekçi kitle hareketinin doğmasına ve ayaklanmasına yol açmıştır. Ancak, topraksız köylü hareketinin uluslararası planda yola çıktığı tepkilerden bir başka sonuç daha çıkıyor. Adı henüz açıkça konmasa da, Zimbabve hükümetine ve özellikle de Devlet Başkanı Mugale'ye karşı bir kampanyanın hazırlıkları var. Zimbabve'deki yoksul kitle isyanının özellikle Afrika kıtasında bir emsal oluşturmadan sonuçlandırılması için emperyalist güçler tıpkı Saddam Hüseyin ve Slobodan Miloseviç'e karşı başladıkları bir şeytanlaştırma kampanyasının hazırlığı içindedir.

Zimbabve:

Başkent: Harare
Devlet Başkanı: Robert Mugabe
Yüzölçümü: 390 580 km²
Nüfus: 11.2 milyon (80 000 kolon)
Kentleşme oranı: % 31
İşlenen toprak oranı: % 7

Başlıca gelir kaynakları:

Altın, Lityum (dünya sıralamasına 2.), Boksit - Bakır, Kömür, Mücevher (dünya sıralamasına 9.), Linyit (dünya sıralamasına 9.), Yer fıstığı, Darı, Tütün (dünya sıralamasına 6.), Çay (dünya sıralamasına 17.), Mısır...

Kişi başına düşen yıllık ortalama GSMH: 670 dolar

Yıllık ihracat: 1850 milyon dolar
Yıllık ithalat: 2365 milyon dolar
Dış borç: 6 milyar dolar (yaklaşık)

Çalışan nüfusun sektörlere göre dağılımı:

Tarım: % 55
Maden ocakları: % 5
Sanayi: % 15
Hizmet sektörü: % 25

Gayri safi iç hasılanın (GSİH) bileşimi:

Tarım: % 19
Maden ocakları: % 8
Sanayi: % 18
Hizmet sektörü: % 55

İran:

Gerici klikler arası çelişkiler derinleşiyor

İran'da rejimin ortodoks kanadının hezimetini sonuçlanan ve ülkede bir atmosfer değişikliğine yolaçan 18 Şubat genel seçimlerinin ilk turundan bu yana geçen iki aylık süre içinde rejimin sıkıntıları dışa vurmakta gecikmedi. İkinci turun yapılacağı 21 Nisan tarihi yaklaştıkça, muhafazakarların saldırıları ve tehditleri artmaktadır. 18 Şubat seçimlerinin hemen ardından ABD yönetimi İran'a yönelik politikasında "değişiklik yapmaya hazır olduğunu" ilan etmişti. ABD'nin bu açıklaması, dinsel-gerici rejimin değişik klikleri arasındaki çatışmanın hız kazanmasına vesile oldu. Devlet Başkanı Muhammed Hatemi yanlısı liberal akım ABD'nin bu açıklamasını "olumlu ama yetersiz" bulurken, rejimin ortodoks kanadı "İran'ın işlerine açıktan ve kaba bir müdahale" olarak değerlendirdi.

Çok geçmeden sözlü açıklama ve satışmaların yerini silahlı saldırılar aldı. 12 Mart Pazar günü Tahran'da Devlet Başkanı Hatemi'ye yakın danışmanlarından Sait Hajarian bir suikast girişimine hedef oldu. Reformist kanadın tali plandaki sorumluları benzer saldırılara hedef olmakta ya da sistematik trafik kazaları yapmaktadırlar. Bu arada rejimin adalet mekanizması, güvenlik güçleri, radyo ve televizyon kurumu, seçim komisyonu gibi bazı temel kurumlarını elinde bulunduran muhafazakarlar, bu konularından hareketle kaybettikleri mevzileri yeniden kazanmaya çalışıyorlar. Örneğin seçim komisyonu hem aday belirlemede hem de seçimlerin sonuçlarını onaylamada olağanüstü yetkilere sahip. İki aydır bu yetkiye dayanılarak bazı kentlerin oy pusulaları yeniden tek tek sayılarak bazı sonuçlar iptal edilmekte, bazıları düzeltilmektedir.

Aynı şekilde basın ve yayın organları üzerinde de tam yetkili olan muhafazakarlar basın özgürlüğünü boğazlamak için pusuda bahane bekler bir durumdadır. Özellikle 18 Şubat'tan bu yana İran'da basın üzerinde Pasdaran terörü estirilmektedir. Bu terör politikası açıktan savunuluyor. Rejimin milis kuvveti Pasdaranlar, "İran'da yabancı bir gücün egemenliğinin hakim kılınmasını cesaretlendirenlerin üzerine şimşek düşecektir. Eğer adaletin ve hukukun icrası için devrimci şiddete başvurmak gerekirse, bu en şiddetli ve hızlı biçimde uygulanacaktır" türünden tehditler savuruyorlar. Dolayısıyla, rejimin ortodoks kanadının çıkarlarına ters düşen gazeteler "islama aykırı davranıyorlar" ya da "ülkeyi Amerika'ya satmayı öneriyorlar" türünden suçlamalarla kapatılmakta, yöneticileri ağır para cezalarına çarptırılmakta ya da cezaevlerine konularak ağır cezalara mahkum edilmektedirler. Ayrıca, görev süresi dolmuş olan parlamento, giderayak basın özgürlüğünü kısıtlayan yeni bir basın yasası çıkarttı.

İran'da kitleler dinsel gerici rejimin dal budak salan iç çelişkilerinden yararlanarak ve her fırsatı değerlendirerek prangaları gevşetmeye çalışıyorlar. Bu uyanıştan şimdilik en çok rahatsız olan kuşkusuz rejimin muhafazakar kanadıdır. Bu nedenle, sürecin önünü tıkamak amacıyla bir yandan bir terör kampanyası başlatılırken, öte yandan da rejimin işlemiş olduğu politik cinayetlerin failleri aklanıyor. Yakın geçmişte İran'da aydınları ve rejim muhaliflerini hedefleyen bir cinayet kampanyası yaşanmış, birçok insan katledilmişti. Kasım 1998'de bu politik cinayetlerin failleri olduğu iddia edilen 15 kişi yakalanarak cezaevine konmuştu. Ama, klikler arası savaşın keskinleştiği ve Pasdaranların tehditlerinin arttığı bir dönemde, geçenlerde, bu cinayetlerin faillerinin 8'i herhangi bir yasal prosedüre dahi gerek duyulmadan serbest bırakıldılar.

Çin'de militan işçi eylemleri

Çin'de son yılların en büyük ve en sert işçi ayaklanması Şubat ayında yaşandı. Haber ilk kez geçtiğimiz günlerde Londra'da Financial Times dergisinde yayınlandı. Maden kenti Yangjiazhanzi'de 20 bin maden işçisi günlerce polisle çatıştı, sokakları işgal etti, araçları ateşe verdi. Pekin'in 300 km. güneyinde patlayan bu işçi eylemi Molibden işletmelerinin kapatılmasına karşı başlamıştı. Molibden, elektronik ve havacılık endüstrisinde kullanılıyor ve ülkenin Molibden üretiminin %35'i bu ocaklardan karşılanıyor.

Çin, Dünya Ticaret Örgütü'ne girebilmek için DTÖ ve Dünya Bankası'nın direktifleri doğrultusunda hareket ediyor. Bundan dolayı maden işletmesinin iflasını açıkladı. İşletme Kasım '99'da kapatıldı. Bardağı taşıran son damla ise, 20 bin maden işçisine tazminat olarak bir kereliğine mahsus, her çalışma yılı için 68 Amerikan doları ödenmesi oldu.

Yangjiazhanzi'deki bu işçi ayaklanması sadece bir başlangıç. Çünkü Çin'in kuzeydoğusunda çok sayıda sanayi işletmesi kapanma tehlikesiyle yüzyüze bulunuyor. Çalışma Bakanı'nın Mart ayında yaptığı açıklamaya göre, protesto eylemlerinin iki ana nedeni var. 600 bin emeklinin emekli maaşlarının tam zamanında ödenmemesi ve işten atılan 700 bin işçinin işsizlik parası alamaması.

Çin'de farklı sosyal kesimlerin de eylemlilikleri geliyor. Örneğin Mart ayında 3 bin kişi Shanghai-Pekin hattında demiryolunu işgal ederek 42 treni durdurmuşlar ve yüksek faiz vaad ederek ceplerindeki son kuruşlarına kadar çeken bir investment firmasının kapatılmasını protesto etmişlerdi.

Kasım ayında ipek fabrikasında çalışan binin üzerinde işçi iki günlük greve gitti ve kentin ana caddesini işgal etti. İşçiler bir yıldır ücretlerini alamıyorlar ve fabrikalarının kapanacağından korkuyorlardı. Sokaklara kurdukları barikatlar polislin saldırılarıyla dağıtılabildi. Yine Kasım ayında Sichuan yakınlarındaki bir maden ocağında 500 işçi tren yolunu işgal ederek saatlerce ulaşımı durdurdular. Burada da işçilerle polis arasında sert çatışmalar yaşandı. İşçiler işyerinin iflas ilanı verilerek kapatılmasını protesto etmişlerdi.

Çin'de son aylarda çok sayıda bu tür militan eylemler gerçekleşti, işçiler sokaklara barikatlar kurarak polisle çatıştılar. Önümüzdeki dönem Çin'de IMF ve Dünya Bankası'nın direktifleri doğrultusunda işyerlerinin iflasa sürükleneyeceği, kapanacağı, özelleştirmelere hız verileceği süreç olacak. Kooperatiflerde ve devlet sektöründe çalışan 140 milyon işçinin üçte birinin işyerini kaybedeceği hesaplanıyor. Geçen yılki bütçe açığının rekor düzeyde seyrettiği Çin'de, işini kaybeden milyonlarca işçiye yaşayabilecekleri kadar işsizlik parasını ödeyebilmesi ise hükümet için imkansızlaşıyor. İşsizliğin çığ gibi büyüyeceği bu koşullarda, işçilerin işsizlik yardımı gibi sosyal haklara bile sahip olamaması ile işçi ve emekçileri mutlak bir yoksulluk ve sefalet bekliyor. İşçiler ise bu süreci militan mücadelelerle karşılayacaklarını eylemlilikleriyle gösteriyorlar.

Moldavya:

Öğrenciler saatlerce polisle çatıştılar

Moldavya'nın başkenti Kişinyov, 17 Nisan günü, öğrenciler ile polis güçleri arasında saatler boyu süren sokak çatışmalarına sahne oldu. Bugüne kadar öğrenciler için bedava olan toplu taşıma imkanının başkent belediye başkanı tarafından ortadan kaldırılması sonucunda patlak veren öğrenci isyanı, kenti bir savaş alanına dönüştürdü. Belediye binasına önce taş, ardından da molotof kokteylleriyle saldırıya geçen binlerce öğrencinin öfkesini dizginlemekte polis güçleri büyük bir güçlük çekti. Belediye binasının hedef alınmasından sonra isyancı öğrenciler kent merkezine



toplandılar ve gecenin geç saatlere kadar polis güçleri ile sokak çatışmalarını sürdürdüler. İçişleri bakanlığı, yüze yakın öğrencinin gözaltına alındığı, çok sayıda yaralı olduğunu açıkladı.

Ukrayna ile Romanya arasında bulunan eski sovyet cumhuriyetlerinden Moldavya, Doğu Avrupa'nın en yoksul ülkelerinden biri. Yanısıra egemen güçler, son derece ağır yaşanan iktisadi krize sözümona çareyi, yıkıma sürüklenen emekçilerin boğazlarını her gün daha fazla sıkırmakta arıyorlar. Ultra-liberal iktisadi reçetelerin uygulandığı bir deneme tahtasına dönüştürülmüş olan Moldavya, bu nedenle IMF'nin en başarılı öğrencileri kategorisinde yer almaktadır. Başkent belediyesi tarafından öğrenci gençliğe yönelik başlatılan son saldırı, içinde bulunulan çaresizliğin bir kanıtıdır.

Belediye meclisinin öğrenci isyanına yolaçan kararını iptal ettiğini açıklaması sonucu sükunetin sağlandığı Kişinyov'da önümüzdeki dönemde benzer isyanlara tanık olmak hiç de şaşırtıcı olmayacaktır. Zira Moldavya'da öğrenci bursunun aylık ortalama tutarı yaklaşık 5 ABD doları civarındadır. Ulaşım olanaklarının ücretli hale getirilmesi sonucu öğrencilerin bu gülünç alım gücü aniden ikiye bölünmüş olmaktadır. Çünkü, ulaşım abonelinin aylık tutarı Kişinyov'da 2 ABD dolarını geçiyor.

1990 yılında kişi başına düşen ortalama yıllık Gayri Safi İç Hasıla'nın tutarı 5332 dolar olduğu ve '97 yılı verilerine göre bu rakamın 1500 doları zor bulunduğu koşullarda, şimdilik öğrenci hareketi şahsında ifadesini bulan isyan refleksi, sermaye düzeninin emekçilere sunduğu tek alternatif olarak her geçen gün daha kaçınılmazlaşmaktadır. Kişi başına düşen yıllık Gayri Safi Milli Hasıla'nın 470 dolar düzeyinde seyrettiği ve kitlelerin en temel taleplerinin karşılanması için ufukta en ufak bir umudunun dahi olmadığı koşullarda, mücadeleden başka bir alternatif kalmamaktadır.

Türkiye proletaryasının artık devrimci bir programı var...

TKİP Programı: Kapitalist düzene karşı militan bir savaş çağrısı!

A. Başak

Türkiye proletaryasının devrimci iktidar mücadelesinin bir programı var artık. Yapılan militan bir savaş çağrısı, açılan bir kavga bayrağıdır. Bundan böyle Türkiye topraklarında devrime ve sosyalizme bu bayrak altında yürünecek, iktidar bu bayrak altında kazanılacak ve korunacak, sosyalist inşa bu bayrak altında gerçekleştirilecektir. Parti, programında somutlanan proletarya devrimi ve sosyalizm bayrağını göndere çekmiş, iddiasını ortaya koymuştur. Ortaya konulan iddia gücünü ve kaynağını sarsılmaz devrimci iradesinden ve militan kimliğinden, yaslanacağı ve önderlik edeceği sınıftan, ulaştığı teorik-ideolojik düzeyden ve ihtilalci konumlanışından almaktadır.

Bir partinin programı, sahip olduğu ideolojik, politik ve örgütsel birikimin en üst ve en özlü ifadesidir. Bu iddiada bir programın partimiz tarafından ortaya konulmuş olması da hiçbir biçimde tesadüf değildir. Bu program, en zorlu ve tarihi konjonktür açısından en elverişsiz koşullarda siyasal bir akım olabilme iradesini ve başarısını gösterebilen bir kolektif emeğin, azmin ve ciddiyetin ürünüdür. Teoriye ciddiye aldık; çünkü marksist teorinin yolgöstericiliği olmadan iktidara yürümenin olanaksız olduğunu biliyoruz. İşçi sınıfını ciddiye aldık; çünkü bu sınıfın, modern burjuva toplumunda iktidarı ele geçirme yeteneğine sahip "sonuna kadar devrimci" tek sınıf olduğunu biliyoruz. Programı ciddiye aldık; çünkü bir program teori ve pratiğin birliğinin cisimleşmesidir, iktidar mücadelesi ciddiyeti kendini öncelikle buradan gösterir.

Devrimci kamuoyuna sunulmuş olan kongre belgelerinden, partinin programa yaklaşımını ve kullanılan yöntemi izlemek mümkündür. Daha önce ortaya konulmuş tarihi önemdeki klasik programların incelenmesi temelinde program formu üzerinden yapılan tartışmaların yanısıra, programın içeriği üzerinden perspektif oluşturulması ve daha da önemlisi bunun kolektif emeğin ürünü olarak ele alınması, yöntemin isabetliliğini göstermektedir. Programın parti için bağlayıcı bir ideolojik-politik temele dönüşmesi, programa ilişkin bir kolektif kavrayışa ulaşılmasıyla olanaklıdır. Dolayısıyla kullanılan yöntem, bilimsel temeller ve ilkeler üzerinden yükselen bir programa ulaşmak hedefini içerdiği gibi, ideolojik düzlemde de kenetlenme amacını taşımaktadır. Partili mücadele, ancak ve ancak programın özümsemesi üzerinden donanımlı hale gelmiş kadrolar öncülüğünde gerçek ve kalıcı kılınabilir.

Yeni dönemin ihtiyaçlarına yeni dönemin programı yanıt verebilir

Komünistler dünyada ve Türkiye'de bir dönemin kapandığını ve yeni bir dönemin açılmakta olduğunu daha 1. Genel Konferansı değerlendirmelerinde tespit ettiler. Ve bunu parti kuruluş kongresinde daha somut olgular üzerinden ortaya koyarak, yeni döneme işçi sınıfının önderlik edeceği proleter devrimlerin damgasını vuracağını açıkladılar.

Dünyada ve Türkiye'de iktisadi gelişmenin aldığı boyut, sosyal ilişkiler alanındaki değişimler, toplam olarak yeni dönemin ihtiyaçları, ortaya çıkarmış olduğu sorunlar, yeni dönemin programlarını da karakterize eder. Yeni dönemin programı, yeni dönemin ihtiyaçlarına yanıt olmak zorundadır. Bu ise hiç kuşkusuz geçmişin kavranması, bilimsel temeller üzerinden deneyimlerin süzülmesi ve aşılabilmesi ile mümkündür. Emperyalist kapitalizmin gelişme düzeyi ve yaratmış olduğu sorunlar ve çelişkiler alanının onun devrimci alternatifini de üretebilmesi; varolan somut olguların, genel eğilimlerin tespiti ışığında devrimci sonuçlar çıkarılabilmek, program formunda bunu

ifadelendirebilmek, modern programların esasını teşkil etmek zorundadır. Bu öznel bir tercih değil, iktidar savaşının zorunlu bir ilk adımdır.

150 yıllık bir devrimci tarihin ardından ortaya konulan parti programımız yeni kıstaslar üzerinden değerlendirilebilir. Zira yaşanmış bir sosyalist inşa süreci, onun bürokratik yozlaşmaya uğrayıp çözülmesi ve sonuçta yıkılması sözkonusu. Öte yandan Türkiye'nin yaşadığı 30-40 yıllık bir sosyal-siyasal mücadeleler deneyimi var. Ortaya konulacak bir parti programı, bu deneyimlerin sağladığı açıklıklar üzerinden, biriken soru ve sorunların esasına yanıt olabilmek durumundadır. Bunları içerip yanıtlamayan bir programın hiçbir ciddiyeti yoktur. Çünkü sosyalizm hedefine ve inancına ne kadar samimiyetle sahip olunursa olunsun, bundan yoksunluk, zorluklar karşısında peşinen donanımsız kalmak demektir. Bu, herşeyden önce, kurulu düzenle bilimsel temeller üzerinden militan bir hesaplaşma olan, yeni dünyayı bu temeller üzerinden şekillendirecek olan Marksizm'in devrimci ruhuna aykırıdır. Önemli olan bu perspektife sahip olabilmektir. Hiç kuşkusuz önümüzde teori alanında anlamayı ve çözülmeyi bekleyen sorunlar vardır ve olacaktır. Ve biz somut tarihsel olguların ortaya çıkardığı deneyimler üzerinden yeni açıklıklara ulaşacağız.

Komünistler, Türkiye'nin son 30-40 yıllık sosyal-siyasal mücadele tarihini eleştirel bir süzgeçten geçirerek, onu kavrayıp aşarak ve geçmişin olumlu tüm yönlerine sahip çıkarak bu günlere geldiler. Bu ülkede burjuva ve küçük-burjuva sosyalizminin siyasal mücadeleye sosyalizm adına damgasını vurduğu dönemler artık geride kalmıştır.

Ve en önemlisi, partimiz hiçbir biçimde boşluktan doğmamıştır. Bu topraklarda eğer bir hareket gelişip partiye büyüyebilmişse, bu onun beslendiği kökler ve dayandığı bir ön birikim olduğunu gösterir. En olumsuz koşullarda bu gücün gösterilmesi, yalnızca öznel azmin ve kararlılığın sonucu değil, aynı zamanda nesnel zeminin de mevcut olduğunu göstergesidir.

Türkiye proletaryası yeni bir döneme yükseltilen bu kavga bayrağının sunduğu olanaklarla girmektedir.

Program perspektifi

Programın oluşumunda olduğu kadar, onun değerlendirilmesi ve özümsemesi için temel perspektif nedir? Hiç kuşkusuz bir program çok yönlü değerlendirilir, birçok önemli kıstas gözönünde tutulur. Tarihsel gelişimi nasıl ele alıyor? İktidar perspektifi, stratejik ve taktik ilkeleri nedir? Temel sorunlara nasıl çözümler sunuyor? Sosyalist inşa sürecini nasıl ele alıyor? Acil demokratik istemler sorununa nasıl bakıyor? Emeğin korunması için ne tür istemler ileri sürüyor? İç bütünlüğü var mı? Nasıl bir dil kullanıyor? Bilimsel yöntemi kullanabiliyor mu, yoksa bir takım kalıpları mı tekrarlıyor? vb. Bu sorular daha da çoğaltılabilir.

Bir programın teoriyle pratiğin birliğinin cisimleşmesi olduğunu söylemiştik. Burada kastedilen, teorinin pratik hedefe ulaşabilmek amacıyla kullanılmasının yanısıra ve bunun ötesinde, teorinin yaşam içerisinden çıkarak genelleştirilmiş görüşlerden ve çözümlerden oluşmasıdır. Deyim uygunsuzsa, programımız pratikleştirilmiş teori ve yoğunlaştırılmış pratiktir.

Program üzerinden çok tekrarlanan önemli bir tespit var: "Program varolanı, bilimsel olarak kanıtlananı, nesnel ve somut olguları içerir." Programda olasılıklar üzerine konuşulmaz. Henüz bilinmeyen olgulara, bilinen olgular ve yaşanmış pratiklerden çıkarılmış sonuçlar üzerinden yaklaşılabilir. Bunlar deneyimler

üzerinden çözüme bağlanmaya çalışılır. Yaşam karşımıza başka bir gerçeklik çıkarırsa, o zaman da yaşanan gerçeklik üzerinden değerlendirilip sonuca bağlanır. Çoğu kez Marksizm'in teorisyenleri tarafından şu tür sözlerin dile getirildiğini görürüz: Olayların seyri bizim öngördüğümüz gibi gelişmedi. Yaşamın karmaşıklığı, çok yönlülüğü, olayların etkileşimi karşımıza farklı bir tablo ortaya çıkardı vb...

Olguların ve genel eğilimlerin tespiti bir aydın çalışmasının ürünü de olabilir. Oysa bir parti, onun programı bununla yetinemez, bundan ibaret olamaz. Parti bir fikri platform değil, devrimci sınıfa yol gösteren, onun devrimci eylemini geliştiren ve yöneten, tüm bu çabayı iktidar hedefine bağlayan militan bir savaş örgütüdür. Militan bir devrimci program da asıl anlamını ve işlevini bu konum ve misyonda bulur.

Sağlam temeller üzerine oturan devrimci militan bir kimlik olmadığı sürece devrimci bir programı ortaya çıkarmak da olanaklı değildir. Ciddi bir programa devrimci kimliğini veren, iktidar yürüyüşünde üzerinde yükseldiği bu sağlam temeldir, bu konum ve misyondur. Devrimci sosyalist bir programın temel içeriği; iktidarı almak, bu amaç doğrultusunda devrimci yöntemleri kullanmaktır; kapitalist sınıf egemenliğini şiddet yoluyla yıkmak, iktidarı ele geçirmektir; onu korumak ve dünya devrim mücadelesini geliştirmek için hiçbir özveriden kaçınmamaktır; sosyalizmin inşasına girişmenin kılavuzluğunu yapmak, bu eksende kitleleri seferber etmektir; eskinin yıkıntıları üzerinde yeni toplumun, sosyalizmin ancak kitlelerin eseri olarak kurulabileceğini bilmek ve kavratmaktır, vb.

O halde bir partinin programının ciddiyeti, bütün bu alanlar üzerinden tutarlılığına bakılarak değerlendirilebilir. Hedefe yürürken karşılaşılabilecek sorun alanlarında, zorlanma noktalarında, deneyimlerin sunduğu açıklıklara sahip olabilmek, kadrolarını ve giderek sınıfın sınıf bilincine ulaşmış ileri kesimlerini bunlarla donatabilmektir. Bu önden alınması mümkün biricik önlemdir. Bunun dışında mükemmel beklentiler içerisine girmek, gerçekte kadroları, sınıfı ve ezilen kitleleri silahsız bırakmak anlamına gelir.



Bir partinin programı ancak bu perspektif çerçevesinde değerlendirilebilir ve özümsebilir.

Program bilinci

Program bilinci herşeyden önce iktidar bilincidir. Programın öneminin yeterince gözetilememesi, iktidar hedefinin de bulanıklaşmasını getirir. Kağıt üzerinde kalmaya terk edilmiş programlar, iktidar olma iddiasını da kağıt üzerinde bırakırlar.

TKİP Kuluş Kongresi'nin program üzerine kapsamlı ve çok yönlü tartışmalarında sık sık Türkiye'de geleneksel devrimci akımların program bilincinden yoksun oldukları vurgulanırken, gerçekten de yaşamsal bir zaaf alanına işaret edilmektedir. Bir taraftan teorinin küçümsemesi üzerinden "gerçekçi" siyaset yapılırken, sonuçta ortaya çıkan apolitizm olmaktadır. Geleneksel devrimci hareket teorik sorunlara girmekten özel olarak kaçınmaktadır. Bunun gerisinde teorik-ideolojik sorunların altında ezilmek, bunlara yanıt verememek vardır. Programın önemi, konusu üzerinde bu kadar durulmasının bir nedeni de budur. Fakat artık bu zaafiyetin aşılması olanaklıdır. Partimizin programının bir basınç unsuruna dönüştürülmesi bunu kolaylaştıracaktır.

Bizim cephemizden dikkat çekilmesi gereken bir başka nokta şu olabilir; programın gerekçelendirilmesi ile programın kendisi arasındaki güçlü bağın yeterli kuvvette kurulamaması. Bu da tersinden apolitizme kapı aralayacaktır. Fakat kapsamlı program tartışmaları sonucunda bunun önlemi alınmış, saflarımız bu tür bir zaafa karşı önden donanımlı hale getirilmiştir.

Sonuç olarak

2000'li yıllara partimizin bir kızıl bayrak gibi dalgalandığı programımızla birlikte giriyoruz. Türkiye proletaryası artık altında birleşeceği, uğruna savaşacağı, yol göstericiliği sayesinde iktidarı alacağı ve sosyalizmi inşa edeceği gerçek programına kavuşmuştur. Bu büyük bir tarihsel adımdır. Bu Türkiye devrimi için bir kilometre taşıdır. Bu tarihsel adımın tarihsel karşılığı verilecek, gerekleri yerine getirilecektir. Devrim ve sosyalizm davasına samimiyetle inananların safları artık partinin saflarıdır.

Önümüzde duran sorumluluk, programımızı öncelikle proletaryanın öncüsüne maledebilmektir. Partinin tüm samimi devrimciler için adres olmasını sağlamaktır. Bütün bunları ise bütün cephelere paralel yüklenerek yerine getirebiliriz. Programımızın tanıtımını her düzlemde, bizzat mücadele alanlarında yapabilmeliyiz.

Kavga bayrağını yükselttik. Yapılan militan bir savaş çağrısıdır. Emperyalist kapitalizmle hesaplaşma temelinde iktidara aday olduğumuzun ilanidir. Alternatif çözümün sunulmasıdır. Devrim ve sosyalizm davasının Türkiye topraklarında başarıya ulaşabilmesi için tarihsel bir adımdır.

Programımız salt Türkiye proletaryasının devrimci mücadelesinin ve devrimci birikiminin teminatı değildir. O aynı zamanda dünya devrim mücadelesinin birikim ve kazanımlarının da teminat altına alınmasıdır.

Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

Parti programını okuduğumda, üzerimden büyük bir yükün kalktığını hissettim. Sanki devrim olmuş da insan gibi yaşamaya başlamışız gibi.

Hayatımız ipotek altına alınmış durumda. Yaşamak için çalışmıyoruz, çalışmak için yaşıyoruz. Ne için çalışıyoruz? İyi yarınlarımız için mi? Yoksa bizim acılarımızın nedeni bir avuç asalağın, iyi bugünleri ve iyi yarınları için mi?

Kapitalist sistemde biz işçi ve emekçiler -ücretli köleler-, emek gücünden başka satacak bir şeyi olmayan bizler için, iyi yarınlar kavramı yok. Herşeyden önce, bunu bilince çıkartmak zorundayız.

Nasıl yaşıyoruz? Nasıl yaşayabiliriz? gibi sorular sorup değerlendirme yaptığımızda, bütün çürümüşlüğüyle insana düşman bir sistem (kapitalizm) ile insanın insan gibi yaşayacağı bir sistemin (sosyalizm) gerçeklikleriyle karşılaşacağız.

Çürümüşlüğe hizmet etmek ya da insan olmak için savaşmak!

Evet; ya barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!

Nasıl yaşıyoruz?

1- İster iyi, ister sefalet ücretli olsun, işgüvencemizin olmadığı, işsizliğin çığ gibi büyüdüğü, dolayısıyla sosyal çöküntünün hızla arttığı bir sistemde;

2- Hayvan padokları gibi yığınla insanla birlikte ulaşım araçlarına binmek zorunda kaldığımız bir sistemde;

3- Uzun ve yorucu çalışma saatleri sonucu diğer insanlardan yalıtılmış, sosyal-entelektüel çalışmaların dibe vurduğu, insanların yalnızlaştırıldığı bir sistemde;

4- Beyinlerin işlevinin, merkezi bir yerden sinyal alır gibi robotluğa indirildiği, düşünme yetisinin dumura uğratıldığı, "sen düşünmeyeceksin, ben düşüneceğim" mantığının olduğu bir sistemde;

5- Herşeyin parayla alınıp-satıldığı, bütün alış ve verişlerin, sevgilerin, dostlukların karşılıklı çıkar ilişkilerine göre şekillendiği bir sistemde;

6- Evlilik kurumunun, iki kişinin karşılıklı sevgi-düşünce birlikteliğinin değil, yine çıkarlar gözetilerek oluşturulan çıkar birliğinin ifadesi olduğu; ayrıca eş dışı yasak ilişkilere örtü görevini gördüğü; sevgi ve paylaşımın olmadığı (öyle sanıldığı); kadının ikinci sınıf sayıldığı (kendileri kabul etmesi de sunulan rollere büyük bir hevesle sarılmaları bundandır; ister üniversite-ister ilkökul mezunu olsunlar farketmiyor; kültür aynı kültür; hizmet kültürü) iğrenç ilişkilerin yaşandığı bir sistemde;

7- Gözaltına alınanların insanlık dışı işkencelerden geçirildiği, faili meçhul cinayetlerin, gözaltında kaybetmelerin, özellikle '70'lerdeki Latin Amerika ülkelerini aratmayacak derecede olduğu bir sistemde;

8- İşçi ve emekçilerin kurtuluşu için savaştıkları devrimcileri, komünistleri düşüncelerinden soyunduramadıkları, teslim alamadıkları için fiziki imhaların yaşandığı bir sistemde;

9- En küçük hak arama mücadelelerinin dahi devlet terörüyle ezilmeye çalışıldığı, çocukları kaybedildiği/katledildiği için oturma eylemi düzenleyen Cumartesi Anneleri'ne köpeklerle saldırıldığı, boş geçen dersleri protesto eden öğrencilerin yargılandığı, devrimci gazete satan 16 yaşındaki gençlerin sokak ortasında kurşunlanarak katledildiği, örgütlenme ve düşük ücretlere karşı meydanlara çıkan emekçilere gaz bombaları, tazyikli sular ve kolluk kuvvetleriyle saldırıldığı, düşünmenin suç sayıldığı, düşünmeye başlayan beyinlerin kimler tarafından açıldığının işkencehanelerde sorgulandığı faşizan bir sistemde;

10- Farklı ulusların kimliklerinin yok sayıldığı, özgürlük ve varlık mücadelesi veren ulusların azgın bir terörle ezilmeye çalışıldığı bir sistemde;

11- Din, dil, ırk, cins ayrımcılığının yaşamın her alanında görüldüğü, devletin resmi din ve dilinin şoven naralar eşliğinde ve zorla bütün insanlara dayatıldığı bir sistemde;

12- Paran kadar sağlık, paran kadar hizmet anlayışının geçer akçe sayıldığı bir sistemde;

13- Çetelerin, rüşvetçilerin, "bin operasyon" düzenleyenlerin, fuhuş bataklığıyla dolu çürümüşlüğü son

demlerini yaşayan bir sistemde;

14- Eğitimin bilimsellikten uzak ve dogmatik, herkesin eşit olarak doğduğunu bol bol propaganda eden, savaşların nüfusun azalması için zorunluluğundan bahseden, sömürüyü kutsayan fikirlerin enjekte edildiği bir sistemde...

Nasıl yaşayabiliriz?

1- Herkese iş ve işgüvencesinin olacağı bir sistemde;

2- Her türlü fazla mesainin yasaklanacağı, 6 saatlik işgününün uygulanacağı bir sistemde;

3- Kesintisiz iki günlük hafta tatili, 6 haftalık yıllık ücretli izin hakkının olacağı bir sistemde;

4- İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücretin olacağı bir sistemde;

5- Eşit işe eşit ücretin olacağı bir sistemde;

6- Esnek üretim, prim vb. çalışma sistemlerinin ve taşeronlaştırmanın yasak olacağı bir sistemde;

7- Herkese, sağlığa ve ihtiyaca uygun ucuz konutların sağlanacağı bir sistemde;

8- Herkese, parasız sağlık ve eğitim hizmetinin verileceği, eğitimin, bilimsel, demokratik ve laik olacağı bir sistemde;

9- Tüm çalışanlar için genel sigortanın olacağı bir sistemde;

10- Kadın-erkek eşitliğinin toplumsal hayatın tüm alanlarında gerçekleşeceği bir sistemde;

11- Din ve devlet işlerinin tam olarak ayrılacağı, mezhepsel ayrıcalıklara ve baskılara son verileceği bir sistemde;

12- Bilim, sanat ve kültür üzerindeki her türlü gerici baskı, sansür ve kısıtlamaların kaldırılacağı bir sistemde;

13- Çevre tahribatının son bulacağı, doğal, tarihi ve kültürel çevrenin korunacağı bir sistemde;

14- Teknolojinin, belirli bir kesime değil, tüm insanlığa hizmet edecek şekilde kullanılacağı bir sistemde;

15- İnsanların yalnızlaşmayacağı, paylaşımların artacağı, duygu ve düşüncelerin insana yakışır tarzda paylaşılacağı, ilişkilere yalınlığın ve güzelliğin damgasını vuracağı bir sistemde.

Bir emekçinin dediği gibi, "daha ne isteyebiliriz ki?"

Önce hep birlikte sahnedeydik, eşit şartlarda, hep birlikte paylaşıyorduk yaşamı. Kadınlar örgütlüyor, erkekler yaban hayvan avlayarak beslenmemizi sağlıyordu. Daha sonra yaşam koşullarının değişmesiyle birlikte işbölümü yapılmaya başlandı. Böylece başladı kadının eve hapsolmesi ve alış-verişlerde takaslar. İnsanın insana hükmetmesi, köle tacirleri, feodal beyler, kapitalizm ve sosyalizm...

Eşit şartlarda, eşit olarak başladığımız sahnede, şimdi bizlere figüranlık dayatılıyor. Kendileri basamak-basamak çıkarken, bizlere basamak-basamak basarak çıkabilmelerini kendilerinde hak saydılar.

Fakat ben insanım diyenler, ben suça ortak olmayacağım diyenler çıktı karşımıza. Tek güçleri sosyalizme olan inançlarıyla, bilime olan inançlarıyla... Çünkü sırada sosyalizm vardı.

Sosyalizm ütopya değildir. Bunu düşmanlarımız/insanlığın düşmanları da çok iyi bilmektedirler. Bunun içindir azgınca saldırıları emeğe, insana, düşünceye, güzel olan herşeye. Çünkü insanlığın kurtuluşu bir avuç asalağın çürümüş düzeninin sonu ile mümkündür. Çünkü kurtuluşumuz sosyalizmle mümkündür.

Kapitalizmin çığırtkanları, sosyalizm öldü, bırakın bu dogmatik fikirleri derken peki ne değişti? En temel çelişki olan emek ile sermaye arasındaki çelişki mi? Doğası gereği insana, doğaya düşman kapitalizmin karakteri mi? Bu mümkün mü? Buna kendileri bile inanmıyorlar. Sosyalizmi karalama çabaları bütün bu gerçekliklerin üstünü örtmek, sonlarını biraz daha ertelemek içindir.

İnsanın gerçek anlamda insan olarak yaşayacağı, insanın insana hükmetmeyeceği, sevgilerin, arkadaşlıkların en temiz şekilde yaşanacağı, özgür insan kavramının sosyalist kimlikte cisimleşeceği sistemimiz için, saflara, mücadeleye!..

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!

Habip ve Ümitler'in teorik-ideolojik birikimleri, pratik ve örgütsel deneyimleri üzerinde yetişiyoruz!..

İki sınıfın, proletarya ve burjuvazinin karşı karşıya geldiği, karşılıklı savaş bayraklarının açıldığı 1 Mayıs'ın öncesindeyiz. Biz komünistler de haftalar öncesinden işçi sınıfının birlik, mücadele dayanışma günü olan 1 Mayıs'a işçi-emekçi kitlelerinin en geniş katılımını örgütlemek, özüne uygun bir 1 Mayıs'ı yaratabilmek göreviyle faaliyetimize başladık. Toplantılar, etkinlikler düzenledik. Onbinlerce bildiri, binlerce afiş, kuş, vb. propaganda-ajitasyon materyalleriyle, başta temel sektörler, orta ölçekli fabrikalar olmak üzere girilmedik işçi-emekçi semti bırakmamak üzere faaliyetimize başladık. Topkapı-Avcılar E-5 hattına çıktığımız ilk afiş çalışmasında düşman saldırısıyla karşılaştık. Bir yoldaşımız gözaltına alındı.

Daha sonraki günlerde yarım kalan işimizi tamamlamak üzere Küçükçekmece'den çalışmaya başladık. Burada iki noktayı vurarak Cennet'e geçtik. Bitirmek üzereyken, yine düşmanın saldırısıyla karşılaştık. Geri çekildiğimiz sırada havaya ateş açtılar. Üç el havaya ateş ettikten sonra silahı üzerime doğrulttu. Kurşun hemen yanımdaki ağaca isabet etti. Üç yoldaş geri çekilmeyi başarırken, ben gözaltına alındım.

Otoya bindiğim andan itibaren, önce sorularla şaşırtmaya çalıştılar. İsim, adres, afişten sonra randevu yeri vb. soruyorlar, bense hiçbir soruya cevap vermeyeceğimi söylüyor ve susuyorum. Karakola geldiğimizde gözlerim bağlandı ve bir süre ayakta bekletildim. Bu sürede aralıklarla kaba dayağa başvuruyorlar, çeşitli kağıtları imzalamam için zorluyorlardı. Bu dayatmaların hiçbirine boyun eğmedim, hiçbir tutanağa imza atmadım. Birkaç saat sonra tim geldi ve beni sorgu odasına aldılar.

Oldukça "kibar" olmalarından niyetleri hemen anlaşılıyor; psikolojik işkence! Tavrımın anlamsız olduğu, afişlerin yasal olduğu, vb. üzerine konuşmaya başlıyorlar. Amaçları bilgi istemek değil, istedikleri önemsiz şeyler, isim, kimlik bilgisi vb. Onlar da arada sordukları sorular. Asıl amaç kafanda çelişkiler yaratmak, yoldaşlarına, inandığın davaya karşı güvensizliğe düşürmek, suskunluğunu kırmak, sohbet ortamı yaratabilmek. Bunun için ellerimin neden tumbul oluşundan, kendilerine istediğim gibi küfür edebileceğime kadar birçok konuya giriyorlar. Aşağılık psikolojisi geliştirmeye çalışıyorlar. Sen sadece bir dergicisin, neyin tavrını alıyorsun, önderleriniz güler buna, sana bir tokat dahi atmazız, bu seni ciddiye almak olur. Çıktığında bir tokat dahi atmadılar diye kendi kendini yiyeceksin, vb... Zaman zaman karakola getirirken yaptıkları gibi, daha parti bile olamadınız, siz kimsiniz ki diye yem atmalar.

Görünen o ki, daha önce cellat-papaz oyunu oynarken, bu kez büyük ölçüde celladı devredişti

birakıyorlar. İşkenceci olmadıklarından, yardım etmek istediklerinden dem vurup açlık grevi, istediklerini yapmamak, suskun kalmak gibi tavırlar karşısında 7 gün Vatan'a alacakları tehdidini savuruyorlar.

15 yaşındaki lise öğrencisine, 50 yaşındaki anaya tecavüz eden, insanları işkencelerden geçirip katleden bu çakallar bugün kuzu kılığına girerek, akılları sıra bizleri teslim alabileceklerini sanıyorlar. Kendi deyimleriyle de biz iki ayrı saftayız, onlar bu düzenin çanak yalayıcıları, bizler ise devrimin savaşçılarıyız. Onlar burjuvaziyi, bizler ise proletaryayı temsil ediyoruz. Burjuvazi ve proletarya nasıl uzlaşmaz iki sınıf ise bizler de öyleyiz. Bizim için direnmekten başka bir seçenek yoktur.

Düşmanın bu yöntemini yine de ciddiye almak, buna karşı özellikle genç güçleri ve çeper ilişkileri Marksizm-Leninizm ile donatmak, parti bilinci ve örgütsel kimlik ile kuşatmak gerekiyor. Bizler düşmanı tarihsel olarak küçümseriz. Ama onun siyasi-örgütlü gücünü ciddiye alır ve gözetiriz. Bunu sadece bir teorik kavrayış olarak ele almaz, aynı zamanda pratik tutumun konusu eder, özel olarak eğitilmiş bu savaş aygıtı karşısında, her cephede illegalitenin kurallarını tam bir titizlikle uygularız.

Partinin yediği son operasyon bu açıdan önemli bir deneyim olmuştur. Birçok yoldaşın tutuklanmasına rağmen, tam da denildiği gibi, devirmeyen darbe güçlendirmiştir. Ümit yoldaşın dediği gibi, "uğrunda tereddütsüz ölünecek dava"yı kazanmış bulunuyoruz. Bu uğurda şehit düşen Habip ve Ümit yoldaşların teorik-ideolojik birikimi ve pratik örgütsel deneyimleri ışığında partiyle daha sağlam adımlarla yürüyoruz. Psikolojik-fiziki tüm saldırılarınız, dost ve düşmanın önünde göklere çektiğimiz programımıza çarparak tuzla buz olmaktadır.

*Eceli olacağız kokuşmuş yüreklerinizin
Genç fidanları attığınız kanlı toprağı
Tırnaklarımızla eşeceğiz
Her bir çukura umut ekeceğiz özenle
Yeşerecek fidanlarımız
Boy verecek, filizlenecek
Ve kurutup atacak temelinden
Ta köklerini kurutacak
Yalnız güzellikler yeşerecek
Kanlarımızla suladığımız
Bereketli topraklarımızda...*

Komünist faaliyet saldırıdan iki gün sonra başarıyla tamamlandı. En sıkı tutulan noktalar dahil olmak üzere, aynı güzergah afişlerimizle donatıldı.

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın işçi sınıfının komünist partisi!

Komünist bir militan

1 Mayıs kabuslarını gerçeğe dönüştürmek için Etkin ve yaygın 1 Mayıs faaliyeti

Sermayenin saldırılarının çok yoğun olduğu bir dönemden geçiyoruz. Saldırlara her geçen gün yenileri ekleniyor. İşçi ve emekçiler giderek daha çok açlık, yoksulluk ve sefalet içine sürükleniyor. Bu saldırılar karşısında işçi-emekçilerin küçümsemeyecek eylemleri gerçekleşiyor. İşte 1 Mayıs böyle bir sürece denk geliyor. Mevcut veriler ışığında baktığımızda, bu 1 Mayıs'ın daha kararlı, coşkulu ve kitlesel geçeceği görülüyor.

Komünistler olarak, 1 Mayıs'ı işçi-emekçilerin devrimci eylemi olarak örebilmek için sıkı bir hazırlık sürecine girdik. Zira 1 Mayıs'ı önceleyen süreçte ortaya konulacak iradi çalışma ve inisiyatifin ne derece önemli olduğunun bilincindeyiz.

Faaliyetimize başlamadan önce yaptığımız planın özü, en geniş işçi-emekçi kitlelere ulaşabilmektir. Bu temelde yürüttüğümüz çalışma, işçi-emekçi platformu girişimleri ve materyallerin (afiş, bildiri, kuş, pul) dağıtımını yapmak üzere iki yönlüydü.

Materyallerin tümünde yeralan 1 Mayıs'a çağrı talepleri, hücre tipine karşı mücadele, Kürt halkının özgürlüğü ve sermayenin saldırılarına karşı durabilmek için gerekli olan birliğin 1 Mayıs'ta ortaya konulmasının zorunluluğuna yapılan vurguları içeriyordu.

İlk olarak çalışmamıza afişle başladık. Anadolu Yakası E-5'ini, Kadıköy'den Tuzla'ya kadar donattık. Ardından emekçi semtlerine yöneldik. Gülsuyu Mahallesi'ni kimsenin gözünden kaçmayacak bir tarzda afişledik. Tam bitirmek üzere iken Esenkent Terörle Mücadele ekipleri bizi fark edip üzerimize yöneldiler. İzimizi kaybettirdikten sonra, tekrar dönerek meydana kuşlarımızı uçurduk. Daha sonra Kartal'daki fabrikalar yoluna afişlerimizi yaptık. Burada da Kartal Polis Karakolu'na bağlı sivil ve resmî ekiplerle kısa bir kovalamaca yaşadık. Bir gün sonra Karlıktepe, Esentepe, Kartal-Cevizli dolmuş yolu ve Kurfalı Mahallesi'ne afiş yaptık.

Ardından bildirimizimizin dağıtımına başladık. Kartal Belediye, ABB, Aymasan, Siemens, Singer, Yalçın Tekstil fabrikaları ile tekstil atölyelerine dağıtımımızı yaptık. İşçiler bildirimizimizi oldukça olumlu karşıladılar. Aymasan'da ise bu olumluluk daha üst bir seviyede idi. Daha sonra bildirimizimizi emekçi semtlerine dağıtmaya başladık. Gülsuyu Mahallesi'ne girdik. Burada bildirimizimizi dağıtırken bir yandan da kuş yapıyor, böylelikle faaliyetimizi güçlendiriyorduk. Dört sokağı bitirdikten sonra bir meydana doğru yola koyulduk. Tam o sırada karşımıza bir sivil ekip otosu çıktı. Ara sokaklara dağıldık. Girdiğimiz sokaklarda başka ekiplerle karşılaştık. Onlardan da kurtulduk. Fakat girdiğimiz her sokak polis doluydu. Böylece ablukayı fark etmiş olduk. Mahallede konuşlanmış 4 sivil, 2 resmi ekip otosu, panzer, akrep ve bir çevik otobüsü vardı. Faşist kolluk güçlerinin bir ihbar sonucunda mahalleye yığıldıkları bu "güç" için şaşırdığımızı belirtmeliyiz. Burada mahallelinin aldığı tutum bize güç verdi. Devlete uşaklık eden ihbarcı için henüz son sözümüzü söylemediğimizi de belirtelim. Bu yaşananlar elbette ki faaliyetimizi engelleyemedi. Ertesi gün Karlıktepe, Esentepe, Töpselvi ve 1 Mayıs mahallelerine dağıtımımızı en yaygın bir biçimde yaptık. Bildirimizimizi dağıttığımız her yerde kuşlarımızı da kullandık.

Pratik çalışmamızın yoğunluğu içerisinde diğer bölgedeki bir yoldaşın karşılaştığı saldırı haberini aldık. Aynı inanç ve kararlılıkla faşist sermaye devletine bir kez daha hatırlattırız; 1 Mayıs kabuslarınızı gerçeğe dönüştürmek için tüm imkanlarımızı sonuna dek kullanmaktan çekinmeyeceğiz.

Anadolu Yakası'ndan komünistler

Hiçbir saldırı devrimci faaliyeti engellemeyecek!

Her dönemde olduğu gibi, birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ı devrimci 1 Mayıs yapma çabamızı da hiçbir baskı, terör, işkence ve saldırı engellemiyor.

Bölgemizde yürütmekte olduğumuz 1 Mayıs çalışması sırasında, her devrimci faaliyetin karşılaştığı gözdağı, tehdit ve saldırılarla karşılaşıyoruz. Ancak hiçbir güç bizim, işçi ve emekçilerin orak-çekiçli kızıl bayrağını kapitalizmin burçlarına dikmemize ve partimizi işçilerle, emekçilerle, tüm ezilen halklarımızla buluşturmamıza engel olamayacaktır. Kanımızla yazılan özgürlüğü ve sosyalizme özlemimizi, sınıfımızla birlikte yaşanır kılacağız.

Faşist sermaye devleti bugüne kadar devrimci mücadeleyi ezmek için her türlü iğrenç, insanlık dışı katliamlara yönelmiş, ama bunlar her defasında devrimci ve komünistlerin kararlı tutumlarıyla boşa çıkarılmıştır. Devrimci önderleri işçi ve emekçilerden koparmaya çalışan sermaye devleti hücrelere geçişi meşrulaştırmaya çalışıyor. Ama biz devrimciler yaşamımızın hücreleştirilmesine hiçbir şekilde izin vermeyeceğiz. Kaldı ki hücreleştirme sadece devrimcileri değil, tüm ezilenlerin yaşamının da hücreleştirilmesini amaçlıyor. Cezaevindeki onurlu devrimci tutsakların bedel ödemekte tereddüt etmediklerini biliyoruz. Dışarıdaki devrimciler de bedel ödemekte tereddüt etmeyeceklerdir.

Sermaye devleti özelleştirmeler ve tahkim, SSK'nın tasfiyesi vb. bir dizi saldırıyı hızla hayata geçirmektedir. Biz devrimcileri zorlu, ama onurlu bir çalışma beklemektedir. Sermayenin emekçilere yönelik saldırılarını hesaplaşma yeri olan 1 Mayıs alanlarında yanıtlamak için, en geniş işçi-emekçi kitleleri alana taşınmalıyız. Biz komünist işçiler, 1 Mayıs faaliyetinin önümüze koyduğu acil görevlerin neler olduğunun bilincindeyiz. Bu temelde çalışmamızı yürütüyoruz.

Bugüne dek ödediğimiz hiçbir bedel mücadele kararlılığımızı zayıflatmadı. Bundan sonra da parti politikalarının ve programımızın hayata geçirilmesi için tüm gücümüzle ve tereddütsüz mücadeleyi sürdüreceğiz. Her türlü faşist saldırının, işkencenin, baskı ve terörün karşısına dikilmeye devam edeceğiz. Alın kızıl yıldızlı baş asla secdeye getirilemeyecek. Buradan bir daha söylüyoruz:

Hiçbir katliamınız, baskınız bizim şehitlerimize olan bağlılığımızı, partimizi ve özgürlüğümüz olan sosyalizm mücadelemizi engellemeyecektir.

Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

Yaşasın parti, devrim, sosyalizm!

İ. Kardelen/Kartal

beklenen gün

bu mayısın birinde
içerideyim yine
bensiz dolup taşacak alanlar
ilk mapusluğum değil bu
kardeşlerim
ilkinde de içerideydim
bensizdi mayısın biri

duvarlardan
taşmaz ki sesim oraya
ne kızıl bayrağın altında
haykıracığım yoldaşlarımla
ne sohbetim olacak işçi dostlarla

biliyorum yoldaşlarım
yüreğim ve hüznüm
sizin seslerinize
katık olacak biliyorum

biliyorum işçi kardeşlerim
ben olmasam da yanınızda
partimin bayrağı
dalgalanacak aınlarınızda

dünyayı ellerinde taşıyan işçinin
kırmakla meşgulken zincirlerini
düştüğ içeri

bu mayısın birinde
içerideyiz yine kardeşlerim
enternasyonal söyleyeceğiz ilkin
ardından

güzelim şiirini
Brecht'in

bu güzelim mayıs günü
bir hüznün basacak içimizi
gözümüz dolacak
bu güzelim mayısın biri...

Tahir Solmaz

1 Mayıs

Sen ki yüce dağların
rüzgarı
Kızıl fırtına
Sen ki yoldaş sesi
kardeş nefesi
Ey kuru toprak
Susuz yaprak
Daha yazılmadı senin şiirin
Söylenmedi türkülerin
Daha başlatmadık o büyük
grevi
Öfkemiz taşıp da yürümedik
senin için meydanlara
Bastık mı o şaltete
Durdurdu mu makinalar
Dünyayı ellerimiz üzerine alıruz
Biz ki dünyanın ekseni
işçileriz

Yer-gök şahittir
nasırlı ellerimizin öfkesine
Kadın, erkek, çoluk çocuk
sel olup aktığımızıza
Ve şahittir tüm dünya
Boğazında polis
dirseği
Sürüklenip götürülen
kızımızın haykırışına

1 Mayıs'ta
alanlara!

Haykırıp da
Düzenin saltanatını
sallayışına

1 Mayıs'ta
alanlara!...

İmran Deniz/Kayseri

KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEY BERABER YA HEÇBİRİMİZ!
Kamu emekçileri bülteni
DEVİRİM BAVASI YEMİLMEZDİR!
Aylık Kamu Emekçileri Dergisi • Sayı: 11 • Nisan 2000 • Fiyatı: 200 000 TL (KDV dahil)

Kurtuluş Yok
Tek Başına
Ya Hey Beraber
Ya Heçbirimiz

**Özelleştirmeye
Örgütsüzleştirmeye
Sosyal hakların gaspına
Devlet terörüne karşı**



Karayolları işçileri bülteni
İşçi sınıfının
kurtuluşu
kendi eeri
olacaktır!
Fiyatı: 50.000 TL... Nisan 2000

**IMF hükümetinin ve sermayenin
saldırılarını alanlarda püskürtelim!
1 Mayıs'ta üretimi durduralım
alanlara çıkalım!**



Özelleştirmelere, zamlara, düşük ücretlere karşı
1 Mayıs'ta mücadeleye!

Dünya işçilerinin ölümsüz lideri Lenin 130 yaşında!

“İşçi yoldaşlar! Bütün ülkelerin işçilerinin bilinçli bir hayat için uyanışlarını; insanın insana zulüm ve baskısına karşı mücadelede, milyonlarca emekçiyi açlık, yoksulluk ve rezillikten kurtarma mücadelesinde birlik oluşlarını kutladıkları gün, 1 Mayıs geliyor. İki dünya büyük mücadelede karşı karşıya duruyor: Sermaye dünyası ile emek dünyası, sömürü ve kölelik dünyası ile kardeşlik ve özgürlük dünyası.”

(...)

“Ama şimdi bu mülksüz emekçiler, parababalarına ve sömürücülere karşı savaş ilan etmiş bulunuyorlar. Bütün ülkelerin işçileri, ücretli kölelikten, yoksulluk ve sefaletten emeği kurtarmak için savaşıyorlar.”

(...)

“İşçi yoldaşlar! Çok yakındaki belirleyici savaşa iki kat daha fazla enerjiyle hazırlanalım. (...) 1 Mayıs'ın kutlanması, devamıza binlerce yeni savaşçı kazandırsın ve bütün halkın özgürlüğü, sermayenin boyunduruğunda çalışan herkesin kurtuluşu için büyük mücadelemizde güçlerimiz artsın!” (Lenin, 1904)

**Parti, devrim, sosyalizm
davasında yaşıyor!**